

OKTÓBER 20., KEDD

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

3. A Parlament állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

4. Határozat sürgősségi eljárásról

A mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról, valamint egyes mezőgazdasági termékekre vonatkozó egyedi rendelkezésekről szóló 1234/2007/EK rendelet (az egységes közös piacszerkezésről szóló rendelet) módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslat (COM(2009)0152 - C7-0223/2009 - 2009/0152(CNS))

Paolo De Castro, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnöke. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Ma újból a tejágazat válságáról folytatunk vitát.

Ennek a válságnak a drámai jellege továbbra is nagyon aggaszt minket, miközben az európai mezőgazdasági termelők továbbra is nehézségekről számolnak be és a jövővel kapcsolatos félelmeiknek adnak hangot. A Parlament már megfogalmazta az ezzel a témával kapcsolatos véleményét, egyrészt úgy, hogy elfogadott egy állásfoglalást, amelyhez csatoltuk javaslatainkat, másrészt elfogadta a Bizottságnak a tejpor és a vaj intervenciós időszakának meghosszabbítására vonatkozó javaslatát, amelyet mi azzal a kérésünkkel egészítettünk ki, hogy intézkedjenek a sajt magánraktározása ügyében. Rámutattunk arra, hogy a Bizottság által javasolt intézkedéseknek az eddigiekben nem volt sok eredménye.

Most el kell döntenünk, hogy hozzájárulunk-e az egységes közös piacszerkezésről szóló rendelet 186. cikke a tejágazatra történő kiterjesztésének sürgősségi eljárásához, nevezetesen ahhoz, hogy piaci válsághelyzetek esetén a Bizottság a szokványos parlamenti eljárás lefolytatása nélkül dönthessen sürgősségi intézkedések meghozataláról. Tegnap este a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság rendkívüli ülést tartott, amelyen Fischer Boel asszony is részt vett.

Először is szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak a saját nevemben és annak a bizottságnak a nevében, amelynek elnöke lehetek, amiért eljött közénk a Parlamentbe most, közvetlenül a Mezőgazdasági Tanács Luxembourgban megrendezett ülése után. Nagyra értékeltük ezt az igen figyelmes gesztust.

A tegnapi vita meglehetősen heves volt, elnök úr, és képviselőtársaink nagyon sok kritikát megfogalmaztak. Először is rámutattak arra, hogy a Bizottság nagyon lassan reagált, és nem volt képes megfelelően felismerni a folyamatban lévő válság súlyosságát.

Aztán megfogalmazódott az a kifogás, hogy a 186. cikk megfosztja a Parlamentet döntéshozatali előjogaitól, és ezzel teljhatalmat ad a Bizottság kezébe. Az is elhangzott, hogy a válság kezeléséhez a Bizottságnak további alapokat kellett volna hozzáférhetővé tennie. Ezek jogos aggályok, amelyekkel részben egyetértünk.

Ennek ellenére, elnök úr, kénytelen vagyok elismerni, hogy a Bizottság nagy erőfeszítéseket tett és jelentős eredményeket ért el, ami azt mutatja, hogy komolyan veszi a Parlament véleményét és kívánságait. Kifejtette, hogyan szándékozik felhasználni a 280 millió eurós pénzalapot – és hadd emlékeztessen Önöket arra, hogy erről csütörtökön fogunk szavazni a 2010. évi költségvetés jóváhagyása kapcsán –, és meghatározott néhány intézkedést, amelyet meg kíván valósítani, ilyen például a sajt magánraktározása, valamint a *de minimis* segély felső határának felemelése 7500 euróról 15 000 euróra, amit mi a szeptemberben elfogadott állásfoglalásunkban kértünk.

Bár tisztában vagyok azzal, hogy mindez együttesen sem elegendő, mégis meggyőződése, elnök úr, hogy ma meg kell szavaznunk a sürgősségi eljárást. Az európai mezőgazdasági termelők azonnali válaszokat várnak, és már túl sok időt elvesztegettünk.

Ma felelősséget kell vállalnunk az események felgyorsításáért, hogy szembenézhessünk a folyamatban lévő válsággal. Hölgyeim és uraim! A mezőgazdasági ügyek együttdöntési eljárásával kapcsolatban tanúsítunk ugyanolyan felelősséget, mint amely áthatott bennünket akkor, amikor a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésére készültünk.

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mi a sürgősségi eljárás ellen érvelünk, nem azért, mert nem vagyunk meggyőződve arról, hogy sürgős intézkedésekre van szükség, hanem azért, mert meggyőződésünk, hogy a Bizottság nem a megfelelő intézkedéseket akarja megtenni, emellett nem hajlandó és nem képes megoldani a tejágazat jelenlegi válságát.

A Bizottság nem a probléma megoldásának része, hanem maga a Bizottság jelenti a problémát. Ezért rá kell mutatnunk arra, hogy a problémák egy részét maga a Bizottság idézte elő a tej mennyiségének megnövelésével. Hónapokon keresztül semmilyen módon nem reagált a folyamatban lévő válságra. A biztos asszony még a közelmúltban, alig négy hete is azt közölte velünk, hogy nincs itt semmi probléma, hogy a piac majd továbbfejlődik, csak legyünk türelemmel. Ez ugyanaz a Bizottság, amelyre rá akarjuk ruházni jogainkat, és ugyanaz a Bizottság, amelytől segítséget remélünk. Nem, szerintem nem ezen az úton kellene továbblépnünk.

A Bizottság még tegnap este sem volt képes közölni velünk, milyen célra kellene további pénzalapokat felhasználni. A Bizottság szerkezetátalakításról beszél. Az elmúlt évek során azonban minden szerkezetátalakítással egyre csökkent a tejtermelők száma. A Bizottság annak közlését is elmulasztotta, hogyan szándékozik megerősíteni a termelői szervezetek további tevékenységeit. Nem, a Bizottság továbbra is fizetni akarja az export-visszatérítéseket. Arra a kérdésre sem kaptunk semmiféle választ, hogyan tudnánk megerősíteni a termelők helyzetét a szupermarketek ellen vívott harcukban. A Bizottság tegnap ezzel kapcsolatban sem tudott semmiféle megoldást előterjeszteni. Mindennek fényében erősen kételkedünk abban, hogy a Bizottság valóban szívvel-lélekkel a válság megoldásán fáradozik. Teljhatalmat adunk a Bizottság kezébe anélkül, hogy tudnánk, mit is tesz valójában, hogyan teszi azt, és mivel szándékozik ezt megtenni.

Ám volt még egy meghatározó oka annak a döntésünknek, hogy elutasítottuk ezt az eljárást. Mi, a Parlament, már régóta további jogokért küzdünk – különösen a mezőgazdaság területén. Most pedig, a Lisszaboni Szerződés ratifikációjának küszöbén, a legelső lépésünkkel újból lemondunk ezekről a jogainkról! Ezt egyszerűen nem engedhetjük meg! Új parlamenti képviselőként ez felfoghatatlan a számomra. Gyakorolnunk kell jogainkat, vitákat kell folytatnunk ebben a Parlamentben, és kézbe kell vennünk az ügyeket. Készségesen elismerem, hogy részben mi is felelősek vagyunk a kialakult helyzetért. Nem mondhatunk le azonban semmiféle felelősségünkről. Parlamenti képviselőkként ez a felelősség elhívásunk. Jelentős és tartós segítséget kell nyújtanunk a tejtermelőknek.

(Taps)

Albert Deß (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Bizottság a sürgősségi eljárás alkalmazására irányuló kérése nyilvánvalóan nem tökéletes. Részben egyetérték az előttem felszólaló szavaival. Ha azonban nem járulunk hozzá a sürgősségi eljárás alkalmazására irányuló kéréshez, akkor ezzel teljesen rossz üzenetet küldünk a tejtermelőknek, akik számítanak legalább néhány előzetes lépésre. Ezért támogatom a sürgősségi eljárás alkalmazására irányuló kérést.

Ennek az eljárásnak a során lehetőségünk lesz az indítvány módosításokkal történő továbbfejlesztésére, valamint Häusling úr javaslata alapján a jogkörök engedményezésére. Teljes mértékben igaz, hogy időhatárokkal korlátozhatjuk ezeket a jogköröket, és így csak két évre adunk felhatalmazást a Bizottságnak, hogy aztán újból döntsünk ebben a kérdésben. Ezért kérem a támogatásukat ahhoz, hogy napirendre tűzhessük a sürgősségi eljárás alkalmazásának kérdését.

(Taps)

(a Parlament elfogadja a sürgősségi eljárásra irányuló kérelmet)⁽¹⁾

⁽¹⁾ A további részletekről lásd a jegyzőkönyvet

5. Éghajlatváltozás és fejlődő országok az ENSZ koppenhágai éghajlatváltozási konferenciája keretében (vita)

Elnök. – A következő pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az éghajlatváltozásról és a fejlődő országokról az ENSZ koppenhágai éghajlatváltozási konferenciája keretében.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Döntő ponthoz érkeztünk. Alig két hónap múlva a világ megállapodást ír alá Koppenhágában az éghajlat fenyegető kihívásai elleni küzdelemről. Ennek a megállapodásnak három feltételt kell teljesítenie: két Celsius fok alatt kell tartania a globális felmelegedést, minden országot be kell vonnia, és amint az új ismeretek hozzáférhetővé válnak, hozzá kell igazítania a jövőbeni erőfeszítéseket a magasabb célkitűzésekhez.

Alig 48 nappal az ENSZ nagy jelentőségű éghajlatváltozási konferenciájának megnyitása előtt legfőbb ideje, hogy a politikai akaratot konkrét lépésekké alakítsuk át. A tárgyalások azonban nagyon lassan haladnak. Számos kulcsfontosságú kérdést még nem sikerült megoldani. Sokan a könnyű kivezető utat választják és teret engednek a pesszimizmusnak.

Tisztázzunk valamit: az EU-nak nem ezt kell tennie.

Mi azt akarjuk, hogy az EU vezető szerepet töltsön be azáltal, hogy kifejezi egyértelmű, kétségbevonhatatlan politikai akaratát. A svéd elnökség számára rendkívül fontos prioritást képez az éghajlatváltozásról szóló átfogó és nagyra törő megállapodás megkötése.

Az EU-nak az a válasza a tárgyalási nehézségekre, hogy fokozni kell a tempót. Előre kell mozdítanunk az eseményeket, hogy a világ elérje a szükséges megállapodást. Vállaljuk azt a kihívást, hogy a világ más országait is rávegyük egy olyan megállapodás megkötésére, amely elégséges az éghajlatváltozás által támasztott kihívások leküzdéséhez. Ezért intenzív kettős megközelítést alkalmazunk: először is erőteljes üzenetet küldünk tárgyalópartnereinknek; másodsor pedig még a koppenhágai konferenciát megelőzően erős tárgyalási mandátum mögött egyesítjük az EU-t. Az EU az Európai Parlament és a Tanács által 2008 decemberében elfogadott éghajlatváltozási és energiacsomaggal mindezt már megalapozta.

Szeretnék különösen köszönetet mondani azért az elkötelezettségért, amelyet sok parlamenti képviselő tanúsított az éghajlatváltozási és energiacsomag kapcsán végzett munka során. Az a döntés, amelyet az Európai Parlament ekkor meghozott, rendkívül erős tárgyalási pozíciót biztosított az EU-nak. Ezen a héten az utolsó alkotóelemek is a helyükre kerülnek annak érdekében, hogy ez az erős pozíció teljessé váljon. Az Európai Tanácsban a jövő héten befejeződnek a tárgyalások, és tudom, hogy ezt Önök közül sokan figyelemmel fogják kísérni. Örömmre szolgál, hogy Önök közül többen Koppenhágában is jelen lehetnek majd. Üdvözlöm továbbá azt az állásfoglalást, amely szerint az Európai Parlament részt vesz a felkészülésben.

Olyan szintre kell korlátoznunk a károsanyag-kibocsátást, amely elegendő ahhoz, hogy a globális felmelegedést két Celsius fok alatt tartsuk. Ez azt jelenti, hogy a jelenlegi vállalások nem elegendőek. Az EU 2020-ra 30%-kal csökkenti károsanyag-kibocsátását, amennyiben a többi érintett fél is vállalja a megfelelő kötelezettségeket. Mi ezt a 30%-os célkitűzést eszköznek tekintjük annak eléréséhez, hogy mások is csatlakozzanak hozzánk és emeljék meg célkitűzéseiket. A károsanyag-kibocsátást 2050-ig legalább 80%-kal kell csökkentenünk. Az EU intézkedései azonban önmagukban nem elegendőek annak elérésére, hogy a globális felmelegedés ne haladja meg a két Celsius fokot. Mindenkinek a részvételére szükségünk van. Látunk ígéretes jeleket, például az új japán kormány részéről. Most arra ösztönzünk más fejlett országokat – nem utolsósorban az Egyesült Államokat –, hogy emeljék meg vállalásaikat.

A fejlődő országok számára adott a lehetőség a fenntartható fejlődés elérésére csökkentve ugyanakkor a károsanyag-kibocsátást. Ez alacsony szén-dioxid-kibocsátással járó növekedést, az éghajlatvédelmi intézkedések integrálását, valamint a nemzeti fejlesztési stratégiák átdolgozását jelenti. Ilyen módon gondoskodni lehet arról, hogy az éghajlatvédelmi és a fejlesztési intézkedések beépüljenek az összes politikai döntésbe, és hogy a növekedés mindenkinek a számára hasznot hozzon; ezzel felépítjük és elérhetővé tesszük a demokratikus kormányzást, hozzájárulunk az egyenlőséghez, valamint a szegénység elleni küzdelemhez.

Különleges követelmények elé állítjuk a leggyorsabban fejlődő országokat – nem utolsósorban Kínát, vagyis azt az országot, amelynek károsanyag-kibocsátása a legmagasabb. A károsanyag-kibocsátást körülbelül 30%-kal csökkentenünk kell 2020-ig, ahhoz az állapothoz viszonyítva, mintha semmiféle intézkedésre nem kerülne sor.

A fejlesztési kérdéseket a Koppenhágában elért megállapodás középpontjába kell állítani. Az Európai Tanács arra a következtetésre jutott, hogy az éghajlatváltozás alássa a szegénység elleni küzdelemre és a fenntartható fejlődés elérésére irányuló erőfeszítéseket. Az éghajlatváltozás fenyegetést jelent a millenniumi fejlesztési célokra. A tárgyalásokban fejlődési szakértők is részt vesznek. A folyamatban lévő tárgyalásokkal összefüggésben különösen kiemeljük a fejlődési kérdéseket.

A legkevésbé fejlett országok kivételével minden országnak részt kell vennie az éghajlatváltozás elleni küzdelem intézkedései kapcsán jelentkező költségek viselésében, de nekünk mint fejlett országoknak kell a vezető szerepet betöltenünk a károsanyag-kibocsátás csökkentésében és a fontos intézkedések finanszírozásában. Az együttműködéshez és a fejlődő országok támogatásához fenntartható nemzetközi szervezetre van szükségünk. Ennek a szervezetnek lehetővé kell tennie a számunkra a legszegényebb és a legsebezhetőbb országok támogatását, amelyeket gyakran a legsúlyosabban érint az éghajlatváltozás. Ennek kapcsán alkalmazkodási intézkedésekre is szükség van.

Végül szeretném leszögezni: az EU felkészült arra, hogy komolyan vegye felelősségeit. A Tanács tisztában van a szükséges finanszírozás nagyságrendjével. A Bizottság becslései szerint a költségek a fejlődő országokban 2020-ig csaknem elérik az évi 100 milliárd eurót. Mi itt, az EU-ban arra is készen állunk, hogy a 2012-ig tartó időszakban azonnali intézkedésekhez gyors finanszírozást biztosítsunk annak érdekében, hogy ezzel erősödjön az észak és dél közötti bizalom az éghajlatváltozásról folyó tárgyalásokon. Hatalmas kihívással kell szembenéznünk a Koppenhágát megelőző utolsó hetek során. Ezért arra kérem Önöket, hogy mi határozzuk meg a tempót. Szükségünk van a tagállamok kormányainak vezetésére, a nemzeti parlamentek erőfeszítéseire és a tagállamok lakosságának támogatására. Az Európai Parlamentre nagyon fontos szerep vár ebben a munkában, ha el akarjuk érni céljainkat Koppenhágában.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is hadd mondjak köszönetet mindenkinek, amiért lehetőséget kaptam arra, hogy megfogalmazzam a Bizottság véleményét ezekről az érzékeny kérdésekről.

Önök már tisztában vannak azzal, hogy nem fogunk nagyszabású megállapodást kötni Koppenhágában, ha nem vesszük figyelembe a fejlődő országok aggályait, és nemcsak a feltörekvő országok, hanem elsősorban a legsebezhetőbb és legszegényebb fejlődő országok aggályaira gondolok.

Mindazonáltal valamennyiünk közös érdeke, hogy jó megállapodást érjünk el Koppenhágában. A fejlődő országokat érinti a legérzékenyebben az éghajlatváltozás. Az EU a világ legelső adományozója és az éghajlatváltozás elleni küzdelem egyik vezetője. Egyesíteniünk kell erőfeszítéseinket. Az éghajlatváltozás kezelésének területén nincs helye az észak és dél közötti konfrontációnak.

Továbbmennék, és azt mondanám, hogy egyetlen másik szövetség sem lehet olyan meghatározó és hatékony, mint az, amelyik bevonja a legsebezhetőbb országokat, és amelyik a legnagyobbatörőbb javaslatokat tette le a tárgyalasztalra ennek a csapásnak a leküzdése érdekében – ez pedig Európa.

A legsebezhetőbb országokkal szemben tanúsított általános magatartásunk, amelyet jelenleg az éghajlatváltozás elleni globális szövetségen keresztül tanúsítunk, három párhuzamos szálból fonódik össze, amelyek összekapcsolódnak és kölcsönösen erősítik egymást.

Az első: politikai szövetségek létrehozása az éghajlatváltozásról folytatott megerősített párbeszéd útján. Három közös politikai nyilatkozatot írtunk alá: egyet Afrikával, egyet a Karib-térséggel és egyet a csendes-óceáni térséggel, emellett még egyet az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok csoportjának egészével.

A második: az éghajlatváltozást és a fejlődést összekapcsoló megalapozott politikák és stratégiák előmozdítása. Azon a véleményen vagyok, hogy az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képesség erősítését és az alacsony szén-dioxid-kibocsátásra irányuló politikákat integrálni kell partnereink szélesebb fejlesztési és a szegénység csökkentésére irányuló stratégiáiban. Csak egyetlen fejlesztési stratégia létezhet, amely tartalmazza az éghajlatváltozási aggályokat, miközben a fenntartható fejlődésre és a szegénység csökkentésére irányuló célkitűzéseket követi. Nem tehetjük meg, hogy kiválasztjuk az egyiket: mindkettő nélkülözhetetlen.

Ebben a szellemben mi már 15 jogosult országban támogatjuk a legkevésbé fejlett országok érvényben lévő nemzeti alkalmazkodási programjainak végrehajtását.

A harmadik: az EU éghajlatvédelmi cselekvések finanszírozásához való megfelelő hozzájárulásának bátorítása, különös tekintettel az alkalmazkodásra, ami az éghajlatváltozás hatásainak leginkább kitett országok egyik legfontosabb aggálya, de amelyek önmaguk alig járulnak hozzá az üvegházhatású gázok kibocsátásához.

Alig 50 nap választ el bennünket Koppenhágától. Az elvárások rendkívül magasak. És aggódunk, mert a tárgyalások jelenleg veszélyesen közel állnak ahhoz a ponthoz, hogy megrekedjenek. Eljött az ideje az ajánlatok benyújtásának. Európa már megtette ezt, most partnereinktől várjuk el ugyanezt.

Először: megtettük ajánlatainkat a kötelezettségvállalások tekintetében. Az EU már bemutatta nagyra törő céljait és kötelezettségvállalásait – mindeddig a mi ajánlatunk a második legambiciózusabb azok közül, amelyek a tárgyalásokon napirenden vannak. Már garantáltuk a károsanyag-kibocsátás 20%-os egyoldalú csökkentését 2020-ig, és kötelezettséget vállaltunk arra, hogy ezt 30%-ra növeljük, ha mások is hasonló erőfeszítéseket tesznek, felelősségük és képességeik mértéke szerint.

Másodszor: a finanszírozási ajánlatok. Valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy a finanszírozásról szóló megállapodás döntő jelentőségű a koppenhágai megállapodás elérésében. Annak érdekében, hogy előreléphetünk a tárgyalásokon, az EK szeptember közepén közreadta saját finanszírozási javaslatait.

Ezek egyike az éghajlatváltozással kapcsolatos rövid távú nemzetközi állami finanszírozás megemelésének szükségessége a 2010-2012 időszakban, hogy prioritásként kezelhessük a legsebezhetőbb fejlődő országokban, és különösen a bali cselekvési tervben meghatározott legkevésbé fejlett országokban, a kis területű, fejlődő szigetországokban és az afrikai országokban megállapított sürgős szükségleteket.

Egy másik ajánlatunk szerint az EU készen áll arra, hogy méltányos részt vállaljon a becsült finanszírozási szükségletekből olyan módon, hogy az állami hozzájárulások alapját a fizetési képességre és a károsanyag-kibocsátásban lévő felelősségre vonatkozó kiválasztott kritériumok képezzék. Ennek eredményeként az EU hozzájárulása évi kétmilliárd és tizenötmilliárd euró között lehet 2020-ban. Ezeket a javaslatokat október végén megvitatja az Európai Tanács, és remélhetőleg alapul szolgálnak majd az EU átfogó tárgyalási pozíciójához a pénzügyi tárgyalásokon.

De az EU cselekvése önmagában nem elegendő. Nagyon reméljük, hogy más fejlett országok is követik példánkat, amint növekszik a nyomás Koppenhága előtt. A fejlődő országokra is számítunk. Meg kell ragadniuk az éghajlat-finanszírozás által felkínált lehetőséget arra, hogy teljes mértékben integrálják alkalmazkodásukat fejlesztési stratégiáikba, és hogy hosszabb távon fokozatosan előrehaladjanak az alacsony szén-dioxid-kibocsátást célzó fejlesztések útján.

Jóllehet egészen mostanáig a legszegényebb és legsebezhetőbb fejlődő országok alkalmazkodása volt a középpontban, van némi alapja az alacsony szén-dioxid-kibocsátást célzó fejlesztések előmozdításának (vagyis az éghajlatváltozás mérséklésének) is, amelyek összeegyeztethetők a szegénység csökkentésére irányuló célkitűzésekkel ezekben az országokban.

Döntő jelentőségű, hogy az erdőirtások megelőzését és a fenntartható erdőgazdálkodás elősegítését célzó mechanizmust külön figyelem kísérlje. Valójában a trópusi erdők kiirtása elleni küzdelem jelenti a legnagyobb közvetlen éghajlatváltozás-mérséklési kihívást a legkevésbé fejlett országok számára, és ők lehetnek ennek kedvezményezettjei olyan mechanizmusokon keresztül, mint az erdőirtási és erdőpusztulási rendszerekből fakadó károsanyag-kibocsátások csökkentésének nemzetközi finanszírozása.

Hasonló módon a jelenlegi mechanizmus reformjával kapcsolatos gondolkodási folyamatba be kell illeszteni a legkevésbé fejlett országok javát szolgáló CDM (tisztá fejlesztési mechanizmusok) beruházások kiegyensúlyozottabb jövőbeni elosztását is.

Végül hadd szóljak egy szót az éghajlat-finanszírozás továbbítási csatornáiról. Mi, a Bizottság nem támogatjuk új pénzalapok létrehozását. Az új éghajlat-finanszírozásoknak a meglévő és esetleg továbbfejlesztett továbbítási csatornákat kell igénybe venniük, az egyes országok saját cselekvéseit támogató decentralizált és az alulról jövő kezdeményezés elve alapján működő rendszerek támogatásával.

Karl-Heinz Florenz, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Nagyon örülök, hogy Ön is részt vesz ezen a vitán, különösen azért, mert Ön korábban az éghajlatváltozással foglalkozó bizottság tagja volt. A Tanács soros elnöke, biztos úr, teljes mértékben igaz, hogy az Európai Uniónak egyértelmű üzenetet kell küldenie Koppenhágába. A következő 50 nap során azonban nem annyira Koppenhágában, hanem sokkal inkább a konferencia zárt ajtóinak mögött zajlik majd az igazi tevékenység. Az éghajlatváltozással foglalkozó 1992. évi riói konferencia óta részt vesznek ezekben a tevékenységekben. Az ilyen jellegű konferenciák előtt mindig ugyanolyan hangulat uralkodik, de a lehetőségek éppen ebben rejlenek.

Biztos úr! Szeretném azt látni, hogy Ön egy kicsit lelkesebben próbál részt venni amerikai munkatársainak pozitív nyomás alá helyezésében, hogy tárgyaljanak, mert Ön folyamatosan meglehetősen közönyös az elvégzendő munkával szemben. Szerintem nem lenne most helyes elindítanunk valamiféle pénzügyi versenyt.

Az egyik fél 15 milliárdot mond, a másik 30 milliárdot. Vannak, akik egyszerűen csak rendelkezésre bocsátják a pénzt és évente azonnal 150 milliárdot akarnak az asztalra tenni. Dolgozzuk ki a pénz felhasználásának kritériumait. Utána képesek leszünk jelentős európai hozzájárulást biztosítani, de ez a hordó nem lehet feneketlen.

Már éppen eleget beszéltünk a válságról. Szeretném azonban még egyszer megemlíteni azt a lehetőséget, amellyel az iparosodott világ az Egyesült Államokban és Európában rendelkezik. Ha megállapítjuk a megfelelő normákat, akkor képesek leszünk hatékonyan fejlődni. Ez viszont lehetővé teszi Európa számára, hogy hatékony gépeket adjon el szerte a világon, például Kínának, ahol például pillanatnyilag a legkevésbé hatékony módszerekkel termelik az energiát. Én nem csak fenyegetést látok az éghajlatváltozásban, hanem kiváló lehetőséget is az üzleti élet és a gazdaság fellendítésére, mégpedig a korszerű technológiák fejlesztése révén. Meg kell ragadnunk ezt a lehetőséget, sokkal merészebbnek kell lennünk, és vállalkozókként, politikai vállalkozókként kell cselekednünk. Hanyagul cselekednénk, és rossz úton járnánk, ha nem tennénk ezt.

Biztos úr! Sok sikert és kitartást kívánok Önnek! Mutasson pozitív hozzáállást! Állítsa a mi oldalunkra az amerikaiakat és az indiaiakat, és az út felét már meg is tettük.

Véronique De Keyser, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Az éghajlatváltozás több mint 300 000 halálos áldozatot követel évről évre. 325 millió embert érint, és az érintett emberek több mint 90%-a, a halálos áldozatok több mint 90%-a a fejlődő országokban van.

Az éghajlatváltozás által előidézett gazdasági veszteségek a becslések szerint meghaladják az évi 125 milliárd USD összeget, és ennek 90%-át is fejlődő országoknak kell viselniük.

Ezekre az országokra egyszerre sújtott le a pénzügyi válság, az éghajlatváltozás és a világ minden sarkát kizsákmányoló fékevesztett kapitalizmus egy formájának szélsőségesen egyenlőtlen mechanizmusai.

Akkor hát mit akarunk elérni? Először – és amint Ön is mondta, valóban a Tanácsot szólítom meg ezzel – nagymérvű és hosszú távú cselekvést az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, ami alatt egy új, nagyra törőbb Kiotói Jegyzőkönyvet kell érteni, és ezért annyira fontos a decemberi koppenhágai csúcstalálkozó; másodsor pedig a már megtett kötelezettségvállalások pénzügyi támogatásának megnövelését, hogy ezek 2015-re elérjék a GDP 0,7%-át; és végül, harmadszor: jogi védelmet akarunk az új környezeti menekülteknek, akiknek a beáramlása már megkezdődött.

Mert mit fogunk velük kezdeni? Hova fogjuk őket visszaküldeni, ha véletlenül éppen Európába akarnak jönni? Líbiába, ahogyan azt az a kereskedelmi egyezmény, az a jövőbeni megállapodás javasolja, amelyet Líbiával tervezünk megkötöni, és amelyet érdemes lenne tanulmányoznia, De Gucht úr? Feltétlenül megfelelő tervet és megfelelő eszközöket kell összeállítanunk a környezeti bevándorlók áradatának kezelésére, és át kell hidalnunk azokat a joghézagokat, amelyek ezeknek a bevándorlóknak a védelmére hatást gyakorolnak.

Meggyőződésem, hogy hatalmas felelősség nehezedik ránk, mert egyértelmű, hogy itt a szolidaritásnál sokkal több forog kockán; valójában a bolygó jövőjét tartjuk a kezünkben.

Corinne Lepage, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Mi mint az Európai Parlament képviselői kettős felelősséget viselünk, először is polgáraink felé, akik azt várják tőlünk, hogy valós erőfeszítéseket tegyünk Koppenhágában, másodsor pedig a déli országok felé, amelyeknek Európa mindig is az egyik támogatója, ha ugyan nem az egyetlen támogatója volt nemzetközi szinten. Valódi üzenetet kell küldenünk a déli országoknak egyértelmű pénzügyi kötelezettség vállalásával, amely lehetővé teszi egy pénzügyi segélycsomag elfogadását a fejlesztési támogatás mellett, amelynek feltétlenül el kell érnie az elfogadott szintet, vagyis a 0,7%-ot. Az Unió hozzájárulása nem lehet kevesebb évi 35 milliárd eurónál 2020-ig, és 2010-től kezdve 5 és 7 milliárd euró közötti összeget kell a déli országok rendelkezésére bocsátani a legsürgősebb szükségletek fedezésére.

A második aggályom a finanszírozás módjával kapcsolatos. Nem fogjuk magunkat kizárólag a meglévő pénzalapokra korlátozni, mivel erre nem is leszünk képesek. Más finanszírozási módszereket kell találnunk, mert ha Koppenhágában nincs pénz, akkor nagyra törő megállapodás sem lesz Koppenhágában. Ez minden valószínűség szerint azt jelenti – bár maga a téma rendkívül ellentmondásos –, hogy fel kell vetnünk egy adó, egyfajta „zöld Tobin-adó” kérdését, az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásához.

Harmadszor, az erdőirtás kérdésével kapcsolatban, és szeretnék rámutatni, hogy ma ez a felelős az üvegházhatású gázok kibocsátásának 20%-áért: feltétlenül fenn kell tartanunk a zero bruttó erdőirtás célkitűzését 2020-ig. Szeretném felhívni a figyelmüket a bruttó erdőirtás és a nettó erdőirtás közötti

különbségre, ami lehetővé teszi az eredeti erdők nyárfákkal történő helyettesítését, mert egyesek úgy gondolják, hogy a végeredmény ugyanaz lesz. Valamennyien tudjuk, hogy ez képtelenség.

Az igaz, hogy realistáknak kell lennünk iparunk tekintetében, de életben maradásunk és gyermekeink életben maradása tekintetében is realistának kell lennünk.

Eva Joly, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Carlgren úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nem kétséges, hogy a világ jövője lesz a tét Koppenhágában, de ezt megelőzően az Európai Unió, mint a globális felmelegedés elleni küzdelem globális vezetőjének a hitelessége lesz a tét október végén, Brüsszelben. A tagállamoknak a tragikus helyzettel arányos mértékű éghajlati célú finanszírozási ajánlatokat kell tenniük.

Az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló kötelezettségvállalással együtt – és remélem, hogy ezek nagyra törőek lesznek –, fontos téma lesz majd a ránk váró tárgyalásokon a finanszírozás, valamint az éghajlatváltozás csökkentése és az ahhoz való alkalmazkodás a fejlődő országokban.

A számok önmagukért beszélnek: 100 ország, amelyeknek túlnyomó többsége szegény, a globális károsanyag-kibocsátásnak alig 3%-áért felelős. Bár a fejlődő országok járultak hozzá a legkisebb mértékben ezeknek az üvegházhatású gázoknak a kibocsátásához, mégis őket érinti a legsúlyosabban a jelenlegi helyzet.

Az Oxfam közelmúltban kiadott jelentése szerint 26 millió embernek már el kellett hagynia lakóhelyét az éghajlatváltozás hatásai vagy a környezeti károknak valamilyen más formája miatt. 2050-ig az éghajlati menekültek száma a 200 milliót is meghaladhatja. Az éghajlatváltozás hatásai megsemmisíthetik a fejlődő országok egy részében a már elért előrehaladást, és teljes mértékben megakadályozhatják a millenniumi fejlesztési célok elérését.

Ezért ez a helyzet nem jótékonyági kérdés. El kell fogadnunk teljes felelősségünket és le kell fektetnünk egy igazságos és békés világ alapjait. Az Európai Unió jelenlegi stratégiája nem méltó a környezetvédelmi diplomácia vezetői által kinyilatkoztatott törekvésekhez. A tárgyalások újraindítása érdekében az Uniónak most azonnal ki kell terítenie kártyáit az asztalra.

Az Unió nem ígérhet 35 milliárd euró állami finanszírozásnál kevesebbet. Mondanom sem kell, hogy ezek a pénzeszközök csak kiegészíthetik a már felvállalt hivatalos fejlesztési támogatásokat, mindenkifelett azért, mert az ezen a területen vállalt kötelezettségeket tagállamaink nem mindig tartják be.

Miniszter úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Bolygónk jövője a kezünkben van. Ha nem vetünk véget a környezetünkben végzett pusztításnak és az egyenlőtlenségeknek, akkor tarthatunk a legrosszabbtól.

Választanunk kell egy nagyra törő és proaktív Európa, vagy egy félénk Európa között, amely az Egyesült Államokhoz igazodik, amely nem sokat törődik a fejlődő országok sorsával. Arra buzdítom Önöket, hogy helyesen döntsenek.

Miroslav Ouzký, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, Carlgren úr, biztos úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy válaszolok az előző felszólalásra. Én nem hiszem, hogy az Európai Parlamentnek vagy az Európai Uniónak szerény törekvésekre kellene korlátoznia magát ezen a területen. Egy évvel ezelőtt fejeztük be egy éghajlatváltozási csomag előkészítését, amely egyértelműen a legfejlettebb és legambiciózusabb ilyen jellegű csomag az egész világon. Azt a tényt is el kell ismernünk, hogy az elmúlt évtizedben itt elfogadott bármely jogszabály közül talán ez fejt ki a legnagyobb gazdasági hatást. Amikor végigolvastam az Európai Parlament által megszövegezett koppenhágai nyilatkozatot, láttam benne olyan elemeket, amelyek nagyon tetszenek. A nyilatkozat szól az Európai Parlament szerepe megerősítésének szükségességéről, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra való felkészülés szükségességéről, és természetesen egyetérthetünk az erdőirtásokkal foglalkozó cikkel, amelynek kapcsán szeretném kihangsúlyozni, hogy az erdőirtás nemcsak a fejlődő világ problémája, és soha nem is volt csak az, hanem Európában is gondot jelent, tehát oda kell erre figyelnünk.

Nagyon hiányzik azonban a globális megállapodás szükségességére utaló utalás, amint erre mind a Tanács képviselői, mind pedig a Bizottság itt jelenlévő képviselője is rámutatott. Globális megállapodás nélkül sehova sem fogunk eljutni. Mi itt most a legszegényebb országok megsegítéséről beszélünk, és ez természetesen nagyon is helyénvaló, de ha egy pillantás vetnek az üvegházhatású gázok termelésének aktuális számadataira, akkor egyértelműen láthatják, hogy még ha a jelenleginél is ambiciózusabbak lennénk mi itt, Európában, és ha az összes erőforrásunkat le is kapcsolnánk, az sem idézne elő semmiféle változást az éghajlatváltozás szempontjából, mivel egyszerűen képtelenek vagyunk lelassítani ezt a jelenséget. Tudjuk, hogy ezzel kapcsolatban nemcsak Kínáról kell beszélnünk, amely újra meg újra szóba kerül, hanem más gyorsan fejlődő gazdaságokról, például Mexikóról, Brazíliáról, Dél-Afrikáról és különösen Indiáról is szót kell ejtenünk. Nem

tudom elképzelni, melyek lesznek India következő lépései, és be kell vallanom, hogy mindaz, amit az eddigiekben hallottam, nem igazán kielégítő. Szeretném hangsúlyozni itt, ebben az ülésteremben, hogy ha nem sikerül globális megállapodást elérnünk, akkor az összes erőfeszítésünkkel csak megterheljük az európai gazdaságot, és mazochista módon tönkretesszük Európa versenyképességét.

Bairbre de Brún, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr! Támogatnunk kell a fejlődő országokat, hogy ezzel segítsünk nekik alkalmazkodni az éghajlatváltozáshoz – ahhoz a jelenséghez, amelyért nem felelősek, amelynek következményeit viszont aránytalanul súlyosan megszenvedik.

A fejlődő országoknak nincsenek meg azok az erőforrásaik az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, amelyekkel mi itt, Európában rendelkezünk. Amint az Egyesült Nemzetek koppenhágai tárgyalásai felé fordítjuk figyelmünket, valós és gyakorlatias szolidaritásra van szükségünk.

Ezt a szolidaritást pénzügyi és műszaki támogatás formájában tudjuk megmutatni. Ennek a támogatásnak a tengerentúli fejlesztési támogatáson felül kell megvalósulnia. Nem tehetjük meg azt, hogy amit az egyik kezünkkel adunk, azt a másikkal elveszjük.

Az országoknak vállalniuk kell a teljes részvételt, függetlenül attól, hogy milyen pénzügyi mechanizmus vonatkozik ennek a pénzügyi támogatásnak az elosztására.

Az egyik legfontosabb módja annak, ahogyan bármilyen megállapodást mérlegelnünk kell Koppenhágában, hogy megnézzük, milyen módon segít a fejlődő világnak az éghajlatváltozás kihívásának kezelésében. Az erdőirtás elleni küzdelemhez nyújtott jelentős segítség például létfontosságú bármely átfogó megállapodásban.

Pénzügyi szolidaritás és technológiaátadás nélkül nem fog bekövetkezni az az előrehaladás, amelyre valamennyiünknek szükségünk van.

Az éghajlatváltozás kétségtelenül gyorsul. Nincs több elvesztegetni való időnk. Ha nem kezeljük az éghajlatváltozást, akkor az katasztrófákat fog zúdítani az egész világra. A gazdasági recessziónak arra ösztönözhetne minket, hogy gyorsabban haladjunk előre egy zöld gazdaság felé. Tudományos megközelítési módunkat nem szabad megváltoztatnunk. Nem szabad feladnunk azt a bátorságot és politikai akaratot, amelyet az eddigiekben tanúsítottunk.

A nemzetközi szinten végrehajtandó cselekvéseknek nagyra törőnek kell lenniük és kapcsolódniuk kell a saját időjárásunkra vonatkozó tudományos tényhez, és annak tudatában kell továbblépnünk, hogy nem a fejlődő országok idézték elő ezt a problémát, hanem mi magunk.

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság tegnap este mindenki legnagyobb meglepedésére elfogadott egy karácsonyi listát a decemberben megrendezésre kerülő koppenhágai éghajlatváltozási konferencia számára. Ez a lista sok jó szándékú, nagyméretű és súlyos ajándékot tartalmaz. De drága Mikulás, akarom mondani, Bizottság: van-e egyáltalán bármilyen esély ezeknek a jó szándékú kívánságoknak a megvalósítására, amikor 500 millió amerikai állampolgárnak szerepelnek a megoldandó problémái között egészségügyi, nyugdíj-ellátási, foglalkoztatási és jóléti kérdések, emellett pedig 2,5 milliárd kínai és indiai szeretné elérni ugyanazt az életszínvonalat, mint ahogyan közülünk néhányan itt Nyugat-Európában élnek?

Nincs befolyásunk a Nap viselkedésére. Amint ezt valamennyien tudjuk, a Nap jelentős hatást gyakorol bolygónk éghajlatára. Más szavakkal: gyakorlatilag mit tehet a Bizottság annak érdekében, hogy a Földön élő hatmilliárd ember mindegyike kevesebb erőforrást használjon fel, nem valamikor a távoli jövőben, hanem itt és most?

Nick Griffin (NI). – Elnök úr! Két kiemelkedő jelentőségű téma van itt most napirenden: az első a politikai elit és a hétköznapi adófizetők közötti egyre mélyülő szakadék által keltett aggályok. A második az ember által előidézett globális felmelegedés iránti hisztérikus megszállottság. Ez a két téma elválaszthatatlanul összekapcsolódik.

A globális felmelegedés rögeszméje klasszikus példa arra, amikor a politikai osztálynak minden kapcsolata megszakad a kisemberekkel, akiknek a számlákat ki kell fizetniük. Miközben az EU támogatja a koppenhágai javaslatokat, amelyek arra irányulnak, hogy még jobban leépítsék a Nyugat iparát és elősegítsék a vállalatoknak a harmadik világ feletti uralmát, a hétköznapi embereknek egyre növekvő többsége az elit csalásának tekinti az éghajlatváltozást – ami ürügyül szolgál arra, hogy megadóztassanak és irányítsanak bennünket, és hogy a nemzeti államok rovására ránk kényszerítsenek egy internacionalista dogmát és egy globális kormányt. Hát nem látják a veszélyt ebben a növekvő szakadékban? Ideje szembesülni a ténnyel.

Az ember által előidézett globális felmelegedés manipulatív statisztikákra épülő bizonyítatlan elmélet. Az ebben a kérdésben létező úgynevezett konszenzus nem vita terméke, hanem az eltérő szakértői vélemények elnyomásának az eredménye. Mielőtt a politikai osztály és a zöld ipari komplexum merészelne kivetni egy egységes új adót, mérgezett izzólámpákat vagy használhatatlan szélfarmokat sózva rá a hétköznapi adófizetőkre, először meg kell győzniük a tömegeket arról, hogy a globális felmelegedést valóban az ember idézte elő, hogy a középkori melegebb éghajlat visszatérése káros lenne, és hogy van valami, amit Európa – ellentétben az Egyesült Államokkal, Kínával és Indiával – megtehet ezzel kapcsolatban. Vagy rendezzenek vitát és szüntessük meg az önök és az emberek között tátongó szakadékot, vagy pedig ne panaszkodjanak, ha a nacionalisták – vagyis azok, akik odafigyelnek az emberekre – szüntetik meg azt Önök helyett.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Többé-kevésbé mindenkinek szeretnék köszönetet mondani, aki részt vett ebben a vitában, azért, hogy támogatják az EU-t az éghajlatváltozási tárgyalások rendkívül fontos munkájában. Az EU roppant nagy felelősséget visel. Valóban szükségünk van a Parlament támogatására ahhoz, hogy szerepünket sikeresen betölthessük. A Parlament erőfeszítései és nézetei döntő jelentőségűek ennek a munkának a szempontjából.

Szeretném nyíltan kimondani, hogy nagyon nagyra értékelem azt a tényt, hogy a fejlesztés kérdései ennyire a középpontban álltak a vitának ebben a részében. Egyetértek Florenz úr megjegyzésével, amely szerint hihetetlenül fontos, hogy ez az ügy ne váljon egyszerű „szépségversennyé”. Ez nem egy londoni aukció, ahol egymás túllicitálása a cél. Ennek az ügynek a lényege sokkal inkább egy robusztus építmény létrehozása, amely hosszú távon valóban képes előrelátható és kiterjedt kezdeményezéseket megalkotni a fejlődő országok számára. Ebben az összefüggésben létfontosságú az EU rendkívül kemény munkája.

Ezért egyetértek de Keyser asszonynak a fejlett országokkal szemben támasztott kihívásával is, hogy végre teljesítsék a fejlesztési segély 0,7%-os célját. Elvégre ez szolidaritási kérdés. A világ egyik gazdagabb régiójaként az EU-nak jó oka van arra, hogy szemléltesse erejét és szolidaritását. Szeretném továbbá elmondani Lepage asszonynak, hogy teljes mértékben egyetértek azzal, hogy szükség van új, továbbfejlesztett és előrelátható kezdeményezésekre és forrásokra. A hivatalos fejlesztési támogatásnak azonban szintén megvan a maga szerepe annak biztosításában, hogy a fejlesztési kérdéseket és az éghajlatváltozási politikát integráljuk. Következésképpen mind a hivatalos fejlesztési támogatás erőforrásaira, mind pedig az új finanszírozásra szükség lesz.

Az egyik döntő fejlesztési kérdés az esőerdők irtásának megszüntetése. Szeretném, ha Koppenhágában erőteljes támogatást kapnának az esőerdők irtása elleni küzdelemre, valamint az erdőtelepítés és a fenntartható erdőgazdálkodás előmozdítására vonatkozó kezdeményezések. A REDD (az erdőirtás és az erdőpusztulás következtében a fejlődő országokban keletkező kibocsátás csökkentése) elnevezésű, jelenleg felépítés alatt álló rendszer létfontosságú ebben az összefüggésben.

Meggyőződésem szerint valójában azok hárítják át a költségeket a hétköznapi emberekre, akik tagadják az éghajlatváltozás problémáját. Ezenkívül ez a probléma elrejtésének, az okok elrejtésének módja, amiért a hétköznapi embereknek meg kell fizetniük az éghajlatromlás árát. Ez a helyzet a fejlett országokban – és még ennél is inkább ez a helyzet a fejlődő országokban, ahol feltehetőleg a legszegényebbeket sújtja a legkeményebben az éghajlatromlás. Ezért kezeljük egységes egészként a fejlett országok csoportját. Florenz úr szavai szerint együtt kell működnünk a legfontosabb országokkal, például az Egyesült Államokkal. Emellett azonban nyomást kell gyakorolnunk az arra irányuló erőfeszítések fokozása érdekében is, hogy eljusson az emberekhez az az üzenet, hogy a károsanyag-kibocsátást jelentős mértékben csökkentenünk kell. Ezért annyira fontos, hogy az EU meg tudja ragadni a károsanyag-kibocsátás problémájának lényegét, vagyis a károsanyag-kibocsátás tényleges növekedését. Mi tűztük magunk elé a legambiciózusabb és a legmesszehatóbb célkitűzéseket az egész világon. Most gondoskodnunk kell arról, hogy mások is csatlakozzanak hozzánk és hozzák meg az éghajlat megmentéséhez szükséges mértékű intézkedéseket.

A gazdasági válság kiváló lehetőséget kínál a zöld kezdeményezésekbe, más szóval új zöld termékekbe, zöld termékeket előállító új társaságokba, zöld termékeket előállító növekvő társaságokba, valamint a zöld kezdeményezések útján létrehozott új munkahelyekbe történő beruházások növelésére. Ez egyben gazdaságaink megfiatalítására is módot kínál. Vezető szerepet kell betöltenünk az alacsony szén-dioxid-kibocsátású társadalom elérésére irányuló offenzívában, ami a valóságos fejlődés feltételeit is megteremti majd a fejlődő országokban. Lehetővé kell tennünk a fejlődő országok számára, hogy megkerüljék a fosszilis üzemanyagoktól függő gazdaságok útját, amelyet a fejlett országok választottak, és hogy ehelyett megteremtsék az alacsony szén-dioxid-kibocsátású növekedést.

Ez a helyzet lehetőséget kínál továbbá arra is, hogy végre a gyorsan növekvő fejlődő gazdaságokhoz forduljunk és elmondjuk nekik, hogy a fejlett országok felelősséggel tartoznak a legszegényebbekért és a

legsebezhetőbbekért; de a fejlődő országok közül a leggyorsabban növekvő gazdaságoknak – és ma már Kína felelős a világ legmagasabb károsanyag-kibocsátásáért – szintén felelősséget kell vállalniuk, és hozzá kell járulniuk az éghajlati problémák megoldásához. Ezzel a megközelítéssel Európa képes lesz alapvetően fontos szerepet betölteni, miközben mutatjuk az utat egy nagyra törő megállapodás megkötése felé Koppenhágában.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr! Először is azt figyeltem meg a vita során, hogy az összes politikai csoport egyetért azokban az alapelvekben, amelyeket elő kell terjesztenünk Koppenhágában. Szerintem ez nagyon fontos jellemző. Nem mindennap fordul elő, hogy a Parlamentben, ahol ilyen sok politikai párt és politikai csoport tevékenykedik, mégis egyhangúan támogatják azt, amit Ön javasol.

Másodszor: Florenz úr és mások elmondták, hogy nem szabad versenyeznünk abban, hogy ki tud magasabb összegről szóló javaslatot benyújtani – a lényeg a kötelezettségvállalás. Ez valószínűleg igaz, ugyanakkor nagyon fontosnak tartom, hogy benyújtottunk egy ajánlatot és kimondtuk, hogy készen állunk ennek megtételére, természetesen csak akkor, ha a hónap folyamán zöld utat kapunk ehhez az Európai Tanácstól. Ez nem egyszerűen verseny. Az Európai Unió kötelezettségvállalásairól van itt szó. Várjuk, hogy a politika és a gazdaság más nehézsúlyú résztvevői is benyújtsák ajánlataikat, amit közülük sokan mindeddig nem tettek meg. Megértjük, hogy jelenleg az Egyesült Államok sincs igazán könnyű helyzetben, de nagyon fontos, hogy megtették ajánlatukat, tehát tudunk tárgyalni. Ellenkező esetben továbbra is maradunk abban a zsákutcában, amelyben attól tartunk, hogy jelenleg megrekedtünk.

, a Bizottság tagja. – (FR) Meggyőződésem szerint igaz az, hogy a fejlődő országokat sújtja a legkeményebben mind a gazdasági válság, amelyért egyáltalán nem is felelősek, mind pedig az éghajlatváltozás. Jelentős támogatást kell felajánlanunk a fejlődő országoknak ebben a tekintetben.

Ám ennek jegyében nemcsak a fejlődő országokat kell támogatnunk, hanem saját iparunk és saját gazdasági szereplőink tekintetében is bátraknak kell lennünk. Amikor az emberek a fejlődő országokban folytatott erdőirtásról beszélnek, azért a mi országaink, az Európai Unió is felelősséggel tartozik. Meggyőződésem, hogy Koppenhága után fel kell majd ismernünk, hogy törvényeinket hozzá kell igazítanunk a határainkon túli szempontokhoz, hogy ne kelljen olyan helyzettel szembenéznünk, amikor az egyik oldalon finanszírozzuk az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást és ennek a jelenségnek az enyhítését, ugyanakkor a gazdasági szereplők pontosan az ellenkező hatást fejtik ki a fejlődő országokban.

, a Bizottság tagja. – Még egy utolsó szó a hivatalos fejlesztési támogatásról: szerintem ez a téma nagyon fontos, és ezt önmagunk között is meg kell oldanunk, mivel leginkább attól tartunk, hogy a GDP 0,7%-át csak az erőfeszítések további hozzáigazításával érhetjük el.

A hivatalos fejlesztési támogatás már ma is sok olyan témát felölel, amely alkalmazkodást jelent, és ez teljesen normális. Ez természetesen folytatódni fog, de találunk kell egy mérési mechanizmust, amelynek alkalmazásával egyértelműen meg tudjuk különböztetni egymástól a jelenlegi erőfeszítéseinket azoktól a további erőfeszítéseinktől, amelyeket az éghajlatváltozás kapcsán szükséges megtennünk. Erre a kérdésre Koppenhága után feltétlenül vissza kell térnünk.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Elnök úr! Tízévi vita után most végre közeledünk a koppenhágai éghajlatváltozási konferenciához. 50 napunk maradt még arra, hogy nagyra törő megállapodást érjünk el, amely kötelező célokat határoz meg, nemcsak Európa, hanem az Egyesült Államok, valamint olyan országok számára is, mint Kína vagy India. A nagyra törő megállapodáshoz megfelelő pénzügyi forrásokra is szükség van – amint ez alig egy perce elhangzott ebben a vitában –, és ezt nem egyedül az Európai Uniónak kell biztosítania. Az összes országnak közösen kell gondoskodnia a pénzügyi forrásokról, hogy a fejlődő országok is részt vehessenek az éghajlati megállapodásban. Elvégre a legszegényebbekkel való szolidaritást szilárdan be kell építeni bármely éghajlati megállapodásba.

A Bizottság nagyon helyesen a kezébe vette az irányítást a finanszírozás területén, de amint ezt Florenz úr megfogalmazta, alapvetően azt tesszük itt, a Parlamentben, hogy megpróbáljuk túllicitálni egymást, hogy ki adja a legtöbbet, és az a kérdés, hogy ez valóban hasznos-e. Ön nagyon helyesen részvételre szólította fel a tagállamokat, és én is támogatom a svéd elnökség ezirányú erőfeszítéseit. De az Egyesült Államoknak és a feltörekvő gazdaságoknak is bele kell nyúlniuk a zsebükbe. Számíthat a támogatásunkra.

Ám még Európában is nagyon sok tennivaló maradt. Bár a világ vezetői között vagyunk a károsanyag-kibocsátási szabványok tekintetében, nagy az elmaradásunk az Egyesült Államokhoz képest a magánszektor technológiai innovációkba és a fenntarthatóságba történő beruházásai tekintetében. Úgy látom, hogy a vállalkozások által végrehajtott zöld beruházások és innovációk pozitív ösztönzői ígéretesek,

mint egy új európai adó. Elvégre, különösen akkor, amikor sürgősen szükségünk van több tevékenységre és foglalkoztatásra, az európai beruházókat és vállalkozásokat egyre inkább arra kell ösztönözni, hogy vegyék ki részüket ebben a szükséges átmenetben Európában és az egész világon.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök úr! Carlgren úr – aki itt ma a Tanácsot képviseli – azzal kezdte, hogy sokan hajlanak arra, hogy átengedjék magukat a pesszimizmusnak a koppenhágai konferencia felé közeledve. Egyet kell értenem, és valóban remélem, hogy az Európai Parlament többsége képes gondoskodni arról, hogy a pesszimisták, akikkel Carlgren úrnak meg kell küzdenie saját elnökségén és a Tanácson belül, nem kapnak lehetőséget arra, hogy ők döntsék el a szavazás eredményét.

Két speciális kérdést kell megoldanunk, ha be akarjuk bizonyítani, hogy a pesszimisták tévednek. Az első, amelyet valaki már megemlített, természetesen az éghajlatvédelmi erőfeszítések finanszírozása a fejlődő országokban. A Bizottság javaslata egész egyszerűen nem elegendő. Az EU fejlődő országok számára nyújtott hozzájárulásainak 2020-ig legalább évi 30 milliárd eurót kell kitenniük, és már 2012-ben is jelentős támogatást kell biztosítanunk a szerkezetátalakítási intézkedésekhez. Magától értetődik, hogy ezt a támogatást a rendszeres segélyek mellett kell adnunk. A már megígért pénzeszközök átcsoportosítása csak veszélyeztetné a globális éghajlati megállapodás elérésével kapcsolatos képességeinket. Szeretném megkérdezni Carlgren úrtól, hogy a Tanács támogatja-e ezeket a nagyra törő ambíciókat.

Másodszor: a két fokos célkitűzést nagyon komolyan kell vennünk. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, nem elegendő az, ha a fejlett világ 20%-kal csökkenti az üvegházhatású gázok kibocsátását. Ezért arra kérem Carlgren urat mint a Tanács képviselőjét, hogy újból közölje álláspontját ebben az ügyben. Sokan úgy véljük, hogy 2020-ig 30 és 40 százalékos közötti mértékben kell csökkentenünk a károsanyag-kibocsátást. Milyen célkitűzései vannak a Tanácsnak – és Carlgren úr maga mögött tudhatja-e a Tanácsot?

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Elnök úr! Ennek a vitának véleményem szerint három sarkalatos pontja van.

Először is, a koppenhágai konferencia hazardjátékot űz a jövővel. Ezt a szerencsejátékot még nem fizették ki, amint az elnökség erre éppen az imént rámutatott. Nem akarok odáig elmenni, hogy azt mondjam, hogy minden az Európai Uniótól függ, de eltökéltség és hitelesség nélkül, amint ezt Joly asszony az előbb mondta, semmit sem fogunk elérni ezen a területen.

Második szempontom az, hogy vigyáznunk kell, nem szabad zűrzavarral fűszereznünk a bizonytalanságot. Az Európai Uniónak hitelesnek kell maradnia az éghajlatváltozásnak a fejlődő országokra gyakorolt hatása tekintetében. 2005-ben kötelezettséget vállaltunk a hivatalos fejlesztési támogatás szintjének kérdésében, amelynek 2015-ben el kell érnie a 0,7%-ot. Ennek a célkitűzésnek a lefaragása szóba se jöhet.

Fel sem merülhet ennek az ígéretnek a felhígítása, sem a vállalt kötelezettség csökkentése által, amint ezt az előbb kifejtettem, sem pedig a hivatalos fejlesztési támogatás keretein belül kifizetett pénzüsszegeknek az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljaira történő átcsoportosítása által.

Rá kell mutatnom arra, hogy azoknak az összegeknek, amelyeknek bejelentése Koppenhágában esedékes a fejlődő országok számára elkülönítendő pénzüsszegekként, kiegészítő pénzeszközöknek kell lenniük. Az előbb elhangzott a 35 milliárd euró összeg; mi itt most további 35 milliárd euróról beszélünk.

Az Európai Unió jól tenné, ha minden kétséget kizárna egyrészt a millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló, másrészt az éghajlatváltozás elleni küzdelem melletti eltökéltsége kapcsán. Ha az Európai Unió eltérne ettől az úttól, az felérne egy politikai kudarcra, amely egészen biztosan aláásná a fejlődő országoknak az Európai Unióba vetett bizalmát. Ha sikerül egyetértésre jutnunk ebben a kérdésben, akkor ez a vita már nem volt hiábavaló.

Harmadszor: szükségünk van az Egyesült Államokra, Kínára, Indiára és az összes iparosodott országra, ugyanakkor a feltörekvő országokra és természetesen a fejlődő országokra is szükségünk van. Ebből a célból bölcsen tennénk, ha elgondolkodnánk egy új észak-déli partnerségen, különösen az alternatív energiatermelés területén. A napenergia áramtermelésre történő hasznosítása a Földközi-tengertől délre az egyik legfontosabb közös észak-déli projektté válhat, ha ezt szeretnénk, egyrészt a gazdasági válságra, másrészt az éghajlatváltozási válságra adott válaszként. Ennek semmilyen körülmények között nem szabad aláásnia azokat az erőfeszítéseket, amelyeket az erdőirtások elleni harc keretein belül meg kell tennünk, például akkor, ha ezért – és erre is szeretnék rámutatni – túlnyomórészt a feltörekvő országok a felelősek, amelyek közül többen a G20 tagjai.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egy finn költő a pokolba tartó vonat utasaihoz hasonlította az emberiséget, akik csak az első osztály egyik ülésén marakodnak. Most újból eljött az ideje, hogy az EU a kezébe vegye az irányítást. Úgy tudunk a leghatékonyabban kitörni abból a zsákutcából, amelyben az éghajlatváltozásról szóló tárgyalások megrekedtek, ha a jövő héten megrendezésre kerülő EU-csúcstalálkozón ajánlatot teszünk az éghajlati intézkedéseknek a fejlődő országokban történő finanszírozására.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság tegnap megadta támogatását egy 30 milliárd eurós pénzügyi hozzájáruláshoz az EU finanszírozási részesedéseként. Nyilvánvaló, hogy a Bizottság által javasolt 2-15 milliárd euró nem lehet elegendő. Ha őszinték vagyunk, akkor el kell ismernünk történelmi felelősségünket az éghajlatváltozásért és azért, hogy az egy főre eső károsanyag-kibocsátásunk még mindig sokszorosa például a hasonló kínai vagy indiai adatnak.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr! Az éghajlatváltozási csúcstalálkozónak sikeresnek kell lennie, és ennek érdekében Európának egységes véleményt kell képviselnie és magasra kell tennie a mércét a tárgyalások során. Koppenhága azért fontos, mert a világ, Isten teremtménye, rendkívül sérülékeny és nagyon ki van szolgáltatva az emberi tevékenységeknek.

Kiemelt figyelmet kell fordítanunk a fejlődő országokra. Az ezekben az országokban élő emberek alig járultak hozzá az éghajlatváltozáshoz, mégis nekik kell elszenvedniük a következmények oroszlárszét. A termés kiszárad vagy elmosa az árvíz, a ciklonok falvakat pusztítanak el, és egész régiók fejlődése egyetlen éjszaka alatt semmivé lesz. Iparosodott országaink jelentős mértékben hozzájárultak az éghajlatváltozáshoz, és ezért kötelesek elégséges és fenntartható pénzügyi és technikai támogatásról gondoskodni a fejlődő országok számára. A bali cselekvési terv ezt nagyon helyesen fogalmazta meg.

Ezért az is nagyon fontos, hogy elégséges európai pénzalapok álljanak rendelkezésre; elvégre ez az egész ügynek a lényege. Ezért mondjuk azt, hogy évente legalább 15 milliárd eurót kell betennünk az éghajlati alapba, amelyhez a világ többi jelentős gazdaságának is hozzá kell járulnia. Nekik is szembe kell nézniük saját felelősségükkel.

És végül nagyon örülök, hogy a Tanács soros elnöke felhívta a figyelmet az erdőirtásokra. Ezt mi elengedhetetlen területnek tekintjük. Az erdőirtások elleni küzdelem a CO₂-kibocsátás csökkentésének a legjobb módja.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Elnök úr! Az erdőirtások kérdését gyakran kissé elhanyagoljuk, amikor az éghajlatváltozás kérdéseiről a fejlesztési támogatás fényében vitázunk. Szerencsére az ebben a Házban folytatott mai vita esetében ez nem mondható el. Az erdők, a trópusi esőerdőket is ide számítva, a CO₂-kibocsátás jelentős részét elnyelik. A földhasználat változásai – ilyen például az erdőirtás és az esőerdők elpusztítása – felelősek a jelenlegi CO₂-kibocsátás legalább 18%-áért. Az erdőirtásoknak ugyanilyen baljóslatú következménye az, hogy a fejlődő országokban sok bennszülött népet elkergetnek saját területükről, akik a továbbiakban nem képesek gondoskodni létfenntartási szükségleteikről. A tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) sem működik; ennek lényege különféle projektek finanszírozása a fejlődő országokban csak azért, hogy mi magunk több szén-dioxidot bocsáthassunk ki.

Sajnálatos módon még mindig az a dolgok rendje a világban, hogy a gazdag országok és a fontos iparágak érdekeit fontosabbnak tekintik a társadalmi és gazdasági igazságosságnál. Az erdőirtásokat le kell állítani, az iparosodott országoknak azonban erkölcsi kötelessége, hogy ehhez pénzügyi és műszaki támogatást nyújtsanak a fejlődő országok számára.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Tegnap este a *Lega Nord* delegációja volt az egyetlen politikai párt, amely a szakszervezetekben ez ellen az állásfoglalás ellen szavazott. Azért szavaztunk ellene, mert euro-ostobaságnak tekintjük.

Egy olyan ipari válság idején, mint amit jelenleg átélünk, amikor elveszítjük versenyképességünket és munkahelyek szűnnek meg, az az ötlet, hogy finanszírozzuk a fejlődő harmadik országok technológiai innovációját, azzal egyenértékű, mintha megkondítanák a lélekharangot az európai üzleti vállalkozások fölött. Ez a szöveg évi 30 milliárd euró összegű előirányzatot ír elő 2020-ig olyan országok számára, mint Kína, India és Brazília, amelyek a legveszélyesebb és legtisztességtelenebb versenytársaink, ugyanakkor azt kéri saját ipari ágazatainktól, hogy csökkentsék tovább károsanyag-kibocsátásukat és viseljék ennek súlyos gazdasági következményeit.

Nem alakíthatjuk át a környezetvédelemre irányuló jogszerű küzdelmet a szegény népek közötti háborúvá. Mindaddig, amíg léteznek olyan országok, mint Kína, amelyek a tisztességtelen versenyt ipari politikájukká teszik, nem létezhet ökológiai szempontból fenntartható globális piac.

Mi, a *Lega Nord* képviselői támogatjuk a munkavállalókat és az üzletembereket, akiknek nap mint nap meg kell küzdeniük az olyan országok mamut-méretű ipari csoportjaival, amelyeknek még fogalmaik sincsenek a szabályokról. Igent mondunk a környezet védelmére, de nemet mondunk arra, hogy versenytársainkat munkavállalóink költségére támogassuk.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Elnök Úr! Eltérő vélemények vannak azzal kapcsolatban, hogy milyen mértékű az emberi befolyás az éghajlatváltozásra. Én abból indulok ki, hogy ez a befolyás létezik, és ennek csökkentését szolgálja a koppenhágai klímakonferencia. Meggyőződésem szerint az eredmény a politikai dimenzióban fog eldőlni.

Milyen módon sikerül rábírnunk a legnagyobb szennyezőket arra, hogy vállalják a kibocsátáscsökkentést? Nem az az erős üzenet Európa részéről, hogy nem 20, hanem 30 és 40%-kal csökkentünk. Nekünk azt kell elérni, hogy a globális szennyező hatalom, az Egyesült Államok, csökkentse ezt a nagymértékű szennyezését. Egy ilyen módosító határozat javaslat meg is született a szakbizottságban. Optimisták voltak sokan, hogy Barack Obama személyében egy nagy változás következik be, és elutazik Koppenhágába. Igen, elutazott, a Nemzetközi Olimpiai Bizottság ülésére Chicago mellett kampányolni. Sikertelenül.

Az Európai Unió vezetői sokszor lépnek föl ötszázmillió ember nevében, mikor ez indokolatlan. A kérdés az, vajon most miért nem mernek határozottabban föllépni, mert csak ekkor tudunk egy globális kérdésben eredményt elérni, helyi szinten nem lehet.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Elnök úr! Nagyon rossz érzésekkel fogadtam a hírt a pénzügyi és környezetvédelmi miniszterek üléséről, és különösen a záró dokumentum tervezetéről, amely nem tartalmaz megoldást az egyik kulcsfontosságú kérdésre: hogyan akarja az Európai Unió támogatni a világ legszegényebb országainak a szén-dioxid-kibocsátás korlátozására és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló erőfeszítéseit?

Ez valóban kulcsfontosságú kérdés. A dokumentumtervezet még csak meg sem ismétli az Európai Bizottság által javasolt összegeket – vagyis azt, hogy a fejlődő országok szükségletei ezen a területen a becslések szerint elérik az évi 100 milliárd eurót 2020-ig, és hogy mennyi lenne ebből az EU hozzájárulása. Sőt mi több, arról sem született döntés, hogy milyen mechanizmust vezessenek be a tagállamok által történő társfinanszírozásra, és tudjuk, hogy az ezzel kapcsolatos javaslatok rendkívül változatosak.

Természetesen megértjük azokat az érveket, amelyek szerint óvatosnak kell lennünk a konkrét nyilatkozatok megtétele során és meg kell várnunk más, különösen az erős gazdasággal rendelkező országok javaslatait. Ha azonban az EU vezető szerepet akar betölteni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, akkor konkrét javaslatokkal és konkrét megoldásokkal kell előállnia, különösen azért, mert a probléma egyik része saját belső ügyünk, ez pedig nem más, mint a társfinanszírozási mechanizmus.

Kötelességünk, hogy tisztességes megállapodásról tárgyaljunk a fejlődő országokkal. A világ legszegényebb országai járultak hozzá a legkisebb mértékben az éghajlatváltozáshoz, ugyanakkor ők viselik ennek a változásnak a legsúlyosabb következményeit. Sok szegény ország erősen függ a mezőgazdaságtól és a halászatától, emellett még az infrastruktúrájuk is szegényes, és így nagyon nehéz helyzetbe kerülnek az éghajlatváltozás szempontjából. Az elmúlt négy év során Afrika, a legszegényebb kontinens és egyben az a kontinens, amely a legerősebben ki van téve az éghajlatváltozás következményeinek, az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljaira rendelkezésre álló pénzalapoknak kevesebb, mint 12%-át kapta meg. Ilyen módon nehéz lesz rávenni ezeket az országokat arra, hogy vegyenek részt ebben a folyamatban.

Thijs Berman (S&D). – (NL) Elnök úr! A csendes-óceáni régióban sok ezer ember kényszerül elhagyni otthonát, mert szigeteiket elárasztja a víz; Szudánban a háziállatok elpusztulnak a szomjúságtól. Mindenki látta ezeket a képeket, ezekkel és az éghajlatváltozás más hatásaival kapcsolatban pedig az a legfontosabb, hogy a szennyezőnek fizetnie kell. Ez év decemberében, Koppenhágában a világ szembenéz azzal a történelmi feladattal, hogy tartalommal kell megtöltenie ezeket a szavakat.

Az Oxfam számításai szerint azonban az eddigiekben a szegény országokban bekövetkezett változások háromnegyed részét maguk az érintett országok idézték elő. Időközben az olaj akadálytalanul tűnik el ezekből a fejlődő országokból, gyakran anélkül, hogy az azért járó tisztességes fizetség eljutna kincstárukba. A jövőben az éghajlatváltozás a fejlődő országoknak évente több mint 100 milliárd eurójába fog kerülni. Ez a pénz

nem a fejlődést szolgálja, hanem csak megteremti a fejlődés előfeltételeit, mivel a csendes-óceáni szigetek épp hogy csak elkerülhetik az elmerülést az éghajlatváltozási politikának köszönhetően, illetve az elsivatagosodás is megelőzhető, hogy az emberek továbbra is ott élhessenek és dolgozhassanak, ahol akarnak.

Természetesen léteznek olyan éghajlatvédelmi intézkedések, amelyek ösztönözhetik is a szegény országok fejlődését. Fák ültetésével lehet harcolni az elsivatagosodás ellen. Jelenleg azonban az éghajlatváltozási politikára szánt pénz elsősorban a fejlesztéspolitikai alapokból származik, és ez elfogadhatatlan. „Nem kellenek új pénzalapok” – mondja De Gucht biztos úr. Ez rendben is van, de akkor gondoskodni kell a meglévő pénzalapok feltöltéséről.

A fejlődő országok jelenleg hármas csapástól szenvednek. A legtöbb EU-ország nem tartja be a fejlesztéspolitikával kapcsolatos ígéreteit, a gazdasági válság eredményeként kevesebb beruházást hajtanak végre a szegény országokban, és a fejlesztési költségvetések csökkennek. Ehhez még egy negyedik pontot is hozzá lehet tenni: a szegény országoknak maguknak kell megfizetniük azokat az éghajlati károkat, amelyeket nem is ők idéztek elő. Koppenhágában új finanszírozási mechanizmusok bevezetésével át kell törnünk ezen a logikán. Mostantól kezdve a fejlesztéspolitikát is össze kell egyeztetni az éghajlatváltozási politikával. Ezt a két politikát minden korábbinál jobban egymáshoz kell igazítani. Az a legfontosabb, hogy maguk a fejlődő országok ígéretet kapjanak az éghajlatváltozási alap átlátható módon történő felhasználására. Ezért ezt az alapot az EU-nak és a világnak be kell vezetnie.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök úr! Mi vagyunk az éghajlatváltozás fő felelősei, de a fejlődő országok a fő áldozatok, és ez az oka annak, amiért a fejlett országoknak, tehát a legnagyobb szennyezőknek erőteljes kötelezettségeket kell vállalniuk Koppenhágában. Ezt meg kell tennünk saját magunkért, de különösen a déli országok érdekében.

Hosszú idő alatt hatalmas adósságot halmoztunk fel, különösen Afrikával szemben. Ezért kell megfelelő mértéket találnunk a pénzügyi és technológiai kártérítésben. Európának fel kell nőnie ehhez a feladathoz, még akkor is, ha ez polgártársaink számára fájdalmas. Segítenünk kell ezeknek az országoknak, hogy hozzáigazíthassák gazdaságaikat az éghajlatváltozáshoz és küzdhessenek ellene, ugyanakkor radikálisan más fejlesztéspolitikát is ki kell találnunk. Afrikának védett piacra van szüksége ahhoz, hogy a fenntartható mezőgazdaság végre létre jöhessen. Afrikának meg kell védenie erdőit, földjét és erőforrásait, hogy a fejlett országok ne zsákmányolhassák ki azokat. Koppenhága csak akkor lesz sikeres, ha át tudjuk adni a közös felelősségnek és a szolidaritásnak ezt az üzenetét.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az éghajlatváltozásnak már eddig 300 000 halálos áldozata van, a jövőben pedig további milliók életét fogja követelni.

A tétlenség az emberiség ellen elkövetett bűncselekmény. Vészhelyzetben élünk, de a tárgyalások gyakorlatilag teljesen elakadtak. Az olyan országok azonban, mint Japán, Ausztrália, Norvégia, Kína, Brazília és Dél-Afrika, megteszik a felelősségükkel arányos erőfeszítéseket. Ugyanez nem mondható el az Egyesült Államokról, és sajnálatos módon már Európáról sem. Ha Európa törekvéseit kiterjesztjük az egész világra, ennek 4 fokos globális felmelegedés lenne a következménye. Ez teljes mértékben elfogadhatatlan. Ám Európa tartja a kezében Koppenhága kulcsát.

A Tanács soros elnöke! Ha az európai csúcstalálkozón minden az Európai Parlament ajánlásai szerint történik és a hónap végén meghozzák a helyes döntéseket, akkor Európa előrelendítheti a tárgyalásokat – a 30%-os csökkentés célkitűzésével és a déli országoknak nyújtandó 35 milliárd eurós segélycsomaggal.

Elnök úr! Az a mód, ahogyan egyes tagállamok ma eszközként használják fel a déli országoknak szánt segélyt a tárgyalásoknál, véleményünk szerint elmondhatatlanul megdöbbentő. A déli országok szorult helyzete nem képezheti vita tárgyát.

Sajjad Karim (ECR). – Elnök úr! Feltétlenül nemzetközi konszenzust kell elérnünk az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés megoldásával kapcsolatban. A koppenhágai csúcstalálkozó lehetőséget kínál nekünk erre. De gondolkodjunk el egy pillanatra azokon a problémákon, amelyekkel ezen a csúcstalálkozón szembe kell néznünk. Az Egyesült Államok, a világ legnagyobb gazdasága, nem hajlandó beleegyezni bizonyos üvegházhatású gázok 2020-ig történő csökkentésébe, és sok más iparosodott ország bizonytalan azzal kapcsolatban, hogy a szükséges nagyra törő célok megvalósíthatók-e.

Fogalmazzunk világosan: valójában nincs választási lehetőségünk. Az EU 2020-as és 2050-es ambiciózus célkitűzéseinek megfogalmazásakor merész cselekedet hajtott végre, most pedig másokat is ugyanerre kell buzdítania. Más államokkal való együttműködés nélkül nem tudjuk teljesíteni célkitűzéseinket. Feltétlenül

létre kell hoznunk egy hatékonyan működő globális szén-dioxid-kibocsátási piacot, és nemzetközi konszenzust kell elérnünk, ha el akarjuk kerülni a CO₂-kibocsátással kapcsolatos protekcionista intézkedések kockázatát az EU-n belül. Koppenhágában bátor vezetői magatartásra kell buzdítanunk a nagy iparosodott országok nemzeti kormányait. Bár az Egyesült Államok egyes államai elkezdtek foglalkozni az éghajlatváltozással, szomorú módon hiányoljuk a szövetségi kormány vezető fellépését. Bolygónk jövője érdekében szükségünk van az Egyesült Államokkal és az Indiához és Kínához hasonló feltörekvő gazdaságokkal kialakított partnerségre.

Bátoríthatjuk a fejlődő országokat arra, hogy az iparosodásnak tőlünk eltérő, a környezetre nézve kevésbé káros útját válasszák. Még van idejük arra, hogy újfajta megközelítési módot fogadjanak el, amely kevésbé károsítja a környezetet, és segítenünk kell nekik az ennek eléréséhez szükséges infrastruktúra megtervezésében és felépítésében.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr! Az éghajlatváltozás problémájának megközelítési módját megfosztották néhány nélkülözhetetlen aspektusától, az úgynevezett „piaci megoldásokkal” pedig mindenekfelett eltérítették a helyes iránytól. Jelenleg a fosszilis üzemanyagok biztosítják a világ energiaszükségletének csaknem 85%-át. Az éghajlatváltozás következetes megközelítési módjának ennek a függőségnek a csökkentésére kellene összpontosítania. Az Európai Unió által az éghajlatváltozás kezelésére javasolt legfontosabb eszköz, a szén-dioxid-kereskedelem azonban nem egyszerűen csak nem járul hozzá ennek a függőségnek az enyhítéséhez, hanem még akadályozza is az energia-paradigma szükséges változtatásait.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy a kibocsátási kvóták nem vezettek az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez, sőt pontosan az ellenkezője történt. Különböző példák meghazudtolják a piac azon képességét, hogy ellenőrzést gyakoroljon a károsanyag-kibocsátás felett, míg más példák jól szemléltetik a normatív szabályozás és a célzott beruházások hatékonyságát, különösen a környezetre gyakorolt hatások és a környezet megóvása tekintetében.

Ma az emberiségnek sok és sokféle környezeti problémával kell szembenéznie, és ezek közül a súlyosak ahhoz, hogy veszélyeztessék a földi élet fennmaradását az általunk ismert formában, de nem valószínű, hogy a megoldás megtalálható lenne azon az irracionális rendszeren belül, amely ezt a helyzetet eredetileg előidézte.

Godfrey Bloom (EFD). – Elnök úr! Szeretném megragadni a lehetőséget arra, hogy kifejezzem jókívánságaimat a kelet-európai városoknak a síszezon rendkívül korai beköszönte miatt, mert máris megérkezett a hó és a jég. Ez természetesen arra a tényre utal, és ezt független tudósok is megerősítették, hogy a Föld 2002 óta valójában hűl, és hogy a hőmérséklet 1998 óta lényegében változatlan. Most tehát valami olyasmiről beszélgetünk, ami nem is igaz.

Újra meg újra azt hallom, hogy képviselőtársaim szennyezőanyagként beszélnek a szén-dioxidról. Még hogy szennyezőanyag! Életadó természetes gáz. Az a benyomásom támadt, hogy egyes képviselők nem jártak iskolába.

Nem inkább arról van szó valójában, hogy egyesek lehetővé akarják tenni az állam számára, hogy a hétköznapi emberek zsebében kotorásszon, és még több adót vessen ki rájuk? Nem inkább a politikai ellenőrzésről szól ez az egész kérdés? Nem inkább politika és hatalmas üzlet ez az ügy? Ez az egész dolog egy hatalmas szélhámosság – ez a hamis feltételezés, ez a neveléses képtelenség, hogy az ember által termelt CO₂ globális felmelegedést idéz elő. Elég legyen ebből, mielőtt még visszavonhatatlan károkat okoznánk a globális gazdaságban.

George Becali (NI). – (RO) Én az Európai Parlament azon képviselői közé sorolom önmagam, akik úgy vélik, hogy a mezőgazdaság az éghajlatváltozás egyik megoldása, nem egyszerűen annak előidézője. Úgy gondolom, hogy a mezőgazdaság inkább az egyik áldozata ennek a jelenségnek, mert az egyre gyakoribb aszályok és árvizek valamennyiünket sújtanak Európában, de hatásukat elsősorban a mezőgazdasági termelők érzik a bőrükön.

Ezenkívül én az Európai Parlament azon képviselői közé sorolom önmagam, akik úgy vélik, hogy a jövőben is szükségünk lesz közös agrárpolitikára. Szükségünk van rá, hogy új termelési modelleket és módszereket dolgozhassunk ki annak a mezőgazdasági és hazai biológiai sokféleségnek a helyreállításához, amelynek 70%-át az évezred elejére már elvesztettük. Amikor mezőgazdaságról beszélünk, akkor élőlényekről beszélünk, először a talajról, aztán a növényekről, és különösen a fákról, erdőkről és legelőterületekről. Szeretném azt hinni, hogy ez a fajta üzenet és megközelítési mód nyilvánvaló lesz Koppenhágában a következő két hónap során, és hogy az EU erre a területre vonatkozó politikája konkrét és stratégiai módon és

költségvetési szempontból is láthatóvá válik, és megoldásként kezeli a mezőgazdaságot, amint ezt felszólalásom kezdetén említettem.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Amiről most vitatkozunk, az politika, nem vallás. Ezért különbséget kell tennünk egyrészt a valóság, illetve az empirikus tények, másrészt pedig a feltételezések között. Tény, hogy a globális hőmérséklet körülbelül 0,7 °C-kal emelkedett az iparosodást megelőző időszakhoz képest. Az is tény azonban, hogy az elmúlt tíz év során a hőmérséklet alig emelkedett.

További tény, hogy Koppenhágában nemzetközi konferenciára kerül sor, és hogy a Közösség CO₂-kibocsátása a teljes globális kibocsátásnak mintegy 17%-át teszi ki. A Közösség már végrehajtotta azt a jogszabályt, amely megköveteli a CO₂-kibocsátás 20%-os csökkentését 2020-ig.

Akkor most nézzük a feltételezéseket. Az egyik feltételezés szerint a globális hőmérséklet továbbra is emelkedni fog. Egy másik feltételezés szerint közvetlen összefüggés áll fenn a CO₂-kibocsátás és a levegő CO₂-tartalma, valamint a hőmérséklet emelkedése között, míg egy harmadik feltételezés szerint az emberiség tényleges befolyást gyakorolhat a levegő CO₂-tartalmára. Különböző tudományos vélemények léteznek erről. Nekünk, politikusoknak, szembe kell néznünk ezzel a dilemmával, és döntést kell hoznunk ezzel kapcsolatban.

Hasznos lenne azonban egy második megfigyelést is figyelembe venni annak érdekében, hogy politikánkat orientálhassunk, ez a megfigyelés pedig azt mondja, hogy minden társadalom, amely nagyon hatékonyan gazdálkodik a rendelkezésre álló energiával és erőforrásokkal, rendkívül sikeres. Ennek fényében érdemes olyan politikát követni, amely lehetővé teszi közösségi szinten az energia és az erőforrások hatékony felhasználását, hogy továbbra is nemzetközi vezető szerepet tölthessünk be gazdaságpolitikai szempontból, ugyanakkor segítséget nyújthassunk más államoknak, különösen a kevésbé fejlett államoknak ahhoz, hogy ugyanezt az utat választhassák.

Ha most megnézzük a mai vita tárgyát alkotó pénzalapok transzferét, akkor az az egyik kulcsfontosságú szempont, hogy nagyon alaposan figyelemmel kell követnünk és feltételekhez kell kötnünk a pénzeszközök felhasználását, mert ellenkező esetben csak annyit teszünk, hogy megnyitunk egy második utat a fejlesztési ségélyek előtt.

Linda McAvan (S&D). – Elnök úr! Nem hiszem, hogy Godfrey Bloom hallotta a BNP szónokát, de ha hallotta, akkor láthatja, hogy milyen sok közös van a beszédükben, amint én ezt mindig is gyanítottam. Csaknem annak a beszédnek a másolata volt.

Szóba került a szavazás kérdése. Valójában egy közelmúltban elkészített felmérés szerint az európaiaknak több mint a kétharmada azt mondta, hogy az éghajlatváltozás nagyon súlyos kérdés, 20%-a pedig meglehetősen súlyos kérdésnek tartotta. Az Egyesült Királyságban a megkérdezettek 51%-a mondta azt, hogy ez nagyon súlyos kérdés, és 30% tartotta meglehetősen súlyos kérdésnek. Ez 81%. Valójában az európaiaknak alig 10%-a mondta azt, hogy ez a kérdés egyáltalán nem súlyos. A közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy az európai emberek odafigyelnek az éghajlatváltozásra és értik a helyzetet. Ez az oka annak, hogy a Parlament összes fő irányvonalhoz tartozó pártja támogatja a Tanácsot és a Bizottságot Koppenhágában, és ezért támogattuk tavaly a jogalkotási csomagot.

Tegnap este a Környezetvédelmi Bizottságban a tagok 55:1 arányban megszavazták az Európai Unió ambiciózus tárgyalási pozíciójának támogatását Koppenhágában. A finanszírozás oldaláról, ami ezen a héten rendkívül fontos – és tudjuk, hogy a pénzügyminiszterek ma tartanak ülést – újabb pénzalapokat akarunk, nem pedig a számítások és a jó kormányzási struktúrák megkettőzését.

Az ember életben néha olyasmit lát, amit soha nem felejt el. Körülbelül három évvel ezelőtt Fiona Hall társaságában Észak-Kenyában jártam. Felkerestük az egyik legszegényebb települést és találkoztunk állattenyésztéssel foglalkozó mezőgazdasági termelőkkel. Találkoztunk fiatal nőkkel – lányokkal –, akiket még annál is fiatalabb korukban férjhez adtak Észak-Kenyában. Hogy miért? Azért, mert amikor Kenyában egy fiatal nő férjhez megy, akkor az édesapa lánya kezéért cserébe marhákat kap fizetségül, mert ott a marha a fizetőeszköz. A marha nagyon ritka árucikk lett Észak-Kenyában az éghajlatváltozás miatt. Ha nem oldjuk meg az éghajlatváltozás problémáját, akkor a nyomor soha nem válik történelemmé, és ennek a Parlamentnek kötelessége, hogy válaszoljon erre a felhívásra.

Marit Paulsen (ALDE). – (SV) Elnök úr! A teljes termelési lánc figyelembevételével az üvegházhatású gázok összes kibocsátásának körülbelül a 40%-a az élelmiszer-termelésből származik. Azt is mondhatnánk, hogy a mezőgazdaság a nagy gonosztevő ebben a kérdésben. Meg kell értenünk, hogy a mezőgazdaság és az erdészet valószínűleg a kulcsfontosságú területek közé tartozik, amelyeket meg kell vizsgálnunk, ha meg

akarjuk ragadni a károsanyag-kibocsátás problémáját. Ennek érdekében azonban nekünk, gazdag országoknak kellően bátraknak kell lennünk ahhoz, hogy új technológiákat fogadjunk el és magunk mögött hagyjuk a múlt tapasztalatait. Meg kell változtatnunk agrárpolitikánkat, és nem szabad dömpingtermékeinkkel elárasztanunk a fejlődő országok piacait. Talán ez lenne az egyik leghasznosabb intézkedés, amelyet megtehetünk annak érdekében, hogy Afrika mezőgazdasága a saját lábára álljon, és hogy felszabadíthassuk az afrikai nőket.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Elnök úr! Carlgren úr! Ön időről időre felbukkan közöttünk nagyszerű beszédeivel, de mi a helyzet a valós tartalommal? A fejlődő országokban egyre jobban kiszárad a föld és terjednek a betegségek. Folyamatosan növekszik az éghajlati menekültek száma. Talán azt kéri tőlük, hogy mosolyogjanak a halál torkában?

Ön megfordíthatja azt a pesszimizmust, amelyet saját maga gerjesztett a Tanácsban bizonyos konkrét ígéretek megtételével. Tehát szeretném tudni: valóban felajánl-e évi 35-40 milliárd eurót új segélyként az éghajlatvédelmi intézkedésekhez? Kizárja-e az atomenergiát, valamint a szén-dioxid leválasztását és tárolását a támogatásra jogosult projektek közül? Elfogadja-e a fontos zöld technológia kényszerengedélyezését a legszegényebb országok számára? Megmenti-e az erdőket azáltal, hogy elutasítja a REDD piaci alapú mechanizmusait? Ha mindezt meg tudja ígérni, akkor a 40%-os csökkentést is el fogja érni – és aztán valamennyien mosollyal az arcunkon távozzunk.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Elnök úr! A Parlamentnek a CO₂-csökkentési kötelezettség globális megosztásával kapcsolatos álláspontja sajnálatos módon nélkülözi az egyensúlyt a költségek megosztása tekintetében. Az állásfoglalás elfogadásával aláássuk azt az éghajlati csomagot, amelyről annyira nehéz volt egyezsre jutni, és amelynek költségei jelenleg egyenlőtlen mértékben terhelik a közép-európai tagállamokat. A ma javasolt megoldások elfogadása még tovább növeli ezt az egyenlőtlenséget. Olyan előírásokat próbálunk rákényszeríteni a tagállamokra, amelyeknek végzetes következményei vannak gazdaságukra nézve, ugyanakkor semmi konkrét intézkedést nem követelnek meg azoktól az országoktól, amelyek világméretben a legnagyobb CO₂-kibocsátásért felelősek. Ez méltánytalan és nem hatékony. Az egész világra érvényes arányosítás nélkül csak tovább növeljük Kína, India és Brazília versenyelőnyét.

Az állásfoglalás még ennél is továbbmegy – a legszegényebb országok támogatását javasolja. A 2020-ig kifizetendő 330 milliárd eurós összeg azt jelenti, hogy például Lengyelországnak 16,5 milliárd és 40 milliárd euró közötti összeggel kell ehhez hozzájárulnia. Ez a politikai örültség aláássa az európai uniós tagság gazdasági értelmét. Ezenkívül ez a módszer még eredménytelen is, ezt jól szemléltetik az elektromos áramnak a kalinyingrádi régióból a Lengyelországon keresztül történő exportálására megtett előkészületek. Nem lesz érdemes Koppenhágában aláírni egy olyan megállapodást, amely a CO₂-kibocsátás korlátozásával kapcsolatos terheket aránytalanul osztja el a világ országai között.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Elnök asszony! A méltányosság és az egyenlőség is megköveteli tőlünk annak a tervnek a mérlegelését, amely a fejlődő országok támogatását tűzi célul maga elé az éghajlatváltozás kapcsán. Ezek a legsúlyosabban érintett országok, pedig ők járultak hozzá a legkisebb mértékben a minket érintő helyzethez. Ezért kell túllépünk egy pusztán szándéknyilatkozaton. Ha túllépünk a szándéknyilatkozaton, azzal megmutathatjuk elkötelezettségünket, és hogy komolyan gondoljuk az olyan alapvető kérdéseket, mint a finanszírozás.

Am bármilyen nagyra törő legyen is stratégiánk, ha a finanszírozási kérdéseket nem határozzuk meg világosan, akkor semmiféle konkrét politikánk nem lehet. A Tanács 100 milliárd euróról beszél 2020-ig. A fejlődő országok támogatási szükségleteivel kapcsolatban különféle becslések léteznek, többek között az is, amelyik évi 120 milliárd euró szükségletet említ, évről évre. Szükségünk van a saját erőforrásainkra, nemcsak a tünetek enyhítésére. Ezért feltétlenül meg kell határoznunk, hogyan fogjuk végrehajtani ezt a finanszírozást, és ki fogja azt biztosítani. Határozottan a kezünkbe kell vennünk ezt a kérdést és be kell vonnunk az összes érintett felet, ezen belül természetesen a magánszektor és az ipart is. Vagy talán abban reménykedünk, hogy önszántukból felajánlják, hogy hozzájárulnak ehhez a vállalkozáshoz?

Timo Soini (EFD). – (FI) Elnök asszony! Az éghajlatváltozási maffia a környezetvédelmi politikusok hiszékenységet használja fel arra, hogy ennek az éghajlati adónak a formájában a fejlett országok adóforrásaiból sok százmillió eurót átirányítsanak a szupranacionális társaságokhoz, amelyek így hatalmas profitra tehetnek a fejlődő országokban, valamint a fejlődő országok állami tulajdonban lévő társaságaihoz. Kína például

nagyon könnyen teljesítheti kötelezettségeit: az idegen valutákból felhalmozott tartalékok szempontjából ez a világ leggazdagabb országa.

Finnországnak és az Európai Uniónak meg kell mentenie saját acéliparát, építőiparát és erdőgazdálkodását azért, hogy olyan döntés elfogadására szólít fel Koppenhágában, amely az éghajlatot befolyásoló termékek esetén egy speciális károsanyag-kibocsátási rendszert vezet be az éghajlatváltozási célok elérése érdekében, a százalékokra és a kibocsátáskereskedelemre épülő jelenlegi célkitűzések helyett. Ez a változat sokkal méltányosabb.

(Taps)

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és a Bizottságnak. A ma megvitatott téma kapcsán léteznek bizonyosságok, de egy egész sor bizonytalanság is.

Az első bizonyosság, vagy az első közös elem az, hogy nagyon sok vélemény jelentősen egyetért abban a kérdésben, hogy csökkenteni kell a károsanyag-kibocsátást, és hogy fejleszteni kell a tiszta energiaforrásokat.

A második bizonyosság az, hogy a probléma kezeléséhez szükség van egy globális megközelítési módra vagy módszerre. Ezért azoknak az országoknak, amelyek a legtöbb szén-dioxidot bocsátják ki a légkörbe, részt kell venniük az összes nemzetközi megállapodásban. A legnagyobb szén-dioxid-termelők között ott van az Egyesült Államok, Kína, India és Brazília.

A harmadik bizonyosság az, hogy az Európai Unió egy kötelező célkitűzési rendszerről nyújt be javaslatot: 20% vagy 30%.

A negyedik bizonyosság az, hogy különféle okoknál fogva nincsenek ésszerűen arra utaló jelek, hogy a legjelentősebb CO₂-kibocsátó országok hajlandóak lennének elfogadni egy ilyen jellegű megállapodást, ez tény.

Nem vagyunk ennyire híján az optimizmusnak, ha felismerjük a tényeket; ha viszont nem ismerjük fel a tényeket, akkor a pesszimizmus fog eluralkodni. Kizárólag a tények felismerésével hozhatunk létre hatékony politikát, és ez a politika optimistább is lesz.

Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak, amint átveszi a vezetést ebben a kérdésben, kötelessége további intézkedéseket megtenni és további javaslatokat benyújtani. Az előbb említésre került Japán. Beszélünk kell az olyan projektek sikeréről, mint az az ágazati megközelítést alkalmazó projekt, amely a legtöbb szennyező iparágat érinti. A teljesítményértékelés folyamata alapján az ilyen projektek rendkívüli célkitűzéseket értek el Japánban. Ezek az éghajlatváltozás leküzdésének realista módjai.

Koppenhága lehetőség, de csak akkor nyújt lehetőséget a hatékonyságra a retorika helyett, ha a tényekre építünk.

Jo Leinen, az S&D képviselőcsoport nevében – (DE) Elnök asszony! Olli Rehn biztos megdicsérte ezt a Parlamentet az éghajlatvédelmi csomag létrehozásával kapcsolatos tevékenységeiért, és valóban az a célunk, hogy folytassuk ez irányú törekvéseinket.

Tegnap este a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság 55-1 arányban szavazott egy állásfoglalás elfogadása mellett, amely magas célkitűzéseket határoz meg a koppenhágai tárgyalásokra nézve. Ez az eredmény azt mutatja, hogy az éghajlatváltozás tagadását, az ezekkel az ügyekkel kapcsolatos tudatlanságot csak egy elenyészően kicsi csoport képviseli ebben a Parlamentben, akiknek nézeteit valójában figyelmen kívül kell hagynunk, és akik már számos alkalommal ismertették nézeteiket, de akik valójában szembemennek az összes európai uniós tagállam polgárainak véleményével.

A Föld légköre szempontjából teljesen mindegy, honnan származik a CO₂. Ez azt jelenti, hogy globális megállapodásra van szükségünk minden ország részvételével, nem pedig – amint ezt Bangkokban már megvitattuk – több különálló megállapodásra, amelyek közül egy az Egyesült Államokra vonatkozna, a másik Európára, a harmadik pedig a fejlődő országokra –, mert ez katasztrofális hatású lenne. Globális paktumra van szükségünk az éghajlatváltozás elleni fellépéshez, ami azt jelenti, hogy globális szolidaritási egyezményre is szükségünk van a gazdag és a szegény országok között. Ezt a szempontot már nagyon sokszor megfogalmaztuk.

Az éghajlatváltozás lehetőséget kínál a számunkra és a fejlődő országok számára arra, hogy új technológiákkal és az infrastruktúra modernizálásával alacsony szén-dioxid-kibocsátással járó fejlesztéseket vezessünk be. Európának mindezt elő kell segítenie. Ami a finanszírozást illeti, jóváhagytuk azt az igényt, hogy az EU-nak

30 milliárd euróra van szüksége 2020-ig, és hogy tartós és kiszámítható finanszírozási eszközöket kell kidolgoznunk. Nem elegendő, ha ezek csak a költségvetési eszközökből részesülnek, hanem más finanszírozási forrásokkal is rendelkezünk kell.

Szeretném ismételt hangsúlyozni, hogy az intézkedéseket a tengeri és a légi közlekedésre is ki kell terjeszteni, és természetesen azt is, hogy az erdészetnek és a mezőgazdaságnak is megvan a saját fontos szerepe. A fejlesztés és az éghajlatvédelem nem egymásnak ellentmondó fogalmak – sokkal inkább az a cél, hogy egyesítsük ezeket Koppenhágában.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Elnök asszony! Miután már mindent elmondtunk és megtettünk, csak egyetlen megoldás marad az éghajlatváltozás problémájára, ez pedig a technológia. Csak az új technológia teszi lehetővé a számunkra jelenlegi életmódunk fenntartását. A technológia fejlesztése azonban túlságosan lassú, és elterjedése, különösen a fejlődő országokban, még ennél is lassabb. Az éghajlat globális probléma, de az eddigiekben nem a rendelkezésre álló legjobb technológia megosztásával próbáltuk kezelni. Kiotó teljes kudarc volt, tanuljuk meg tehát a leckét.

Természetesen figyelembe kell vennünk a szellemi tulajdonjogokat. Különösen bátorítanunk kell és megfelelő módon meg kell jutalmaznunk az ilyen jellegű fejlesztések élvonalában járó vállalkozásokat. Ezt a tudást azonban gyorsabban kell elterjeszteni. Ebből a célból a Montreáli Jegyzőkönyv alapján pénzalapot hoztak létre az ózonprobléma kapcsán, valamint felvetődött egy multilaterális éghajlati technológiai alap létrehozásának ötlete is. A Bizottság és a Tanács kifejtene-e ezzel kapcsolatos nézeteit?

És végül: ami a fejlődő országokat illeti, az erdőirtás leállítását különösen fontos, mégis arra a következtetésre jutottam, hogy az Európai Unió jelenleg nagyon megosztott az erdők szerepét illetően, különösen Svédországnak, Finnországnak és Ausztriának köszönhetően. Hogyan vehetnénk rá a fejlődő országokat az erdőirtás leállítására, ha maga az EU kétértelmű magatartást tanúsít a saját erdői tekintetében? Nagyra értékelném Carlgren úr véleményét erről a kérdésről.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Elnök asszony! Éghajlatváltozásról beszélünk, pedig inkább azokról az emberekről kellene beszélnünk, akiket ez a legkeményebben sújt, nevezetesen a legkevésbé fejlett országokban élő emberekről. A Maldív-szigeteken az emberek a tengerszint emelkedésével küzdenek, Szudánban pedig a termékeny földekért.

A Bizottság folyamatosan azt feltételezi, hogy a piaci szereplők jelentős mértékben hozzájárulnak majd az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodáshoz. Ha azonban a beruházókat kérdezzük, mind ugyanazt mondják: „Igen, adunk pénzt, de elsősorban a feltörekvő gazdaságoknak. Nem fogunk beruházásokat végrehajtani a sebezhető országokban.” Elvégre ezek a piacok instabilak, és az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodással kapcsolatos projektek mérete kicsi. A beruházók nem ilyen projektekbe fektetik a pénzüket.

Ma már teljesen világosan látnunk kell, hogy állami finanszírozást kell a legkevésbé fejlett országokba irányítanunk. A Világbank egyértelműen kijelenti, hogy az érintett összegnek legalább 80 milliárd eurónak kell lennie. Eljött az ideje, hogy az EU komolyan a kezébe vegye a vezetést azáltal, hogy komoly ajánlatot tesz a homályos 2-15 milliárd eurós pénzösszeg felajánlása helyett. Az EU-nak egyszerűen követnie kell a Parlamentet, és legalább 30 milliárd euróval kell előállnia.

James Nicholson (ECR). – Elnök asszony! A decemberben megrendezendő koppenhágai éghajlatváltozási konferencia egyedülálló lehetőséget kínál a számunkra ennek a súlyos és hatalmas problémának a kezelésére. Ha mérlegeljük a globális felmelegedés következményeit, nyilvánvalóan láthatjuk, hogy a fejlődő világ fizeti meg a gazdagabb országok által okozott környezeti károk árát.

Nem az éghajlatváltozás jelenti az egyetlen környezeti problémát, amellyel szembe kell néznünk, de ennek megoldását feltétlenül meg kell kísérelnünk Koppenhágában. Ez lehetőséget biztosít az EU-nak arra, hogy egységes hangot képviseljen és megoldásokat találjon a valamennyiünket érintő problémára. Minden országnak meg kell találnia a saját feladatait a célkitűzések és a fenntartható fejlődés elérésében. A fejlődő világot támogatni és bátorítani kell, de az ezen országok számára kitűzött céloknak reálisnak kell lenniük.

Tudom, hogy vannak, akik az általam képviselt véleménytől homlokegyenest eltérő nézeteket vallanak, de nem hiszem, hogy várhatnánk 50, 60 vagy 70 évet arra, hogy megtudjuk, kinek volt igaza és ki tévedett. Nekünk ma kell cselekednünk, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk.

John Stuart Agnew (EFD). – Elnök asszony! Micsoda megkönnyebbülés, hogy már nem égetik el az eretnekeket, ellenkező esetben én már lángoló fákyaként világítanék. Mégis forrón lángolva képviselem az ember által előidézett éghajlatváltozás gondolatával való szembenállásomat.

A Föld légkörének szén-dioxid tartalma alig 0,038%, és ennek is csak 4%-ára gyakorol hatást az emberi tevékenység. Ez a gáz a növényi létformák létfontosságú és pótolhatatlan tápláléka. Minél többet kapnak belőle a növények, annál gyorsabban növekednek. Ennek a gáznak a hiánya sokkal súlyosabb, mind a többlete. A borulató és nem helytálló nyilatkozatokat, amelyek azt sugallják, hogy a szén-dioxid mennyiségének bármekkora növekedése jelentős tengerszint-emelkedéshez vezet, a helyi hatóságok ürügyül használják fel arra, hogy ne tartsák karban az alacsony költségű, fából készült tengeri védvonalakat. Amikor ezek 40 évnyi szolgálat után elkerülhetetlenül elkorhadnak, semmit sem tesznek a javításuk érdekében, és sokan elvesztik az otthonukat. Ez kétségbeesést szül a tengerparti településeken. Ha a számítógépes előrejelzések még rövid távon sem tudják megfelelő módon előre jelezni az időjárást, akkor semmi keresnivalójuk nincs a hosszú távú változások előrejelzésében.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani Carlgren miniszter úrnak és De Gucht biztos úrnak nyilatkozatukért, de van még valami, ami aggaszt engem. Az aggaszt engem, hogy mi itt mennyiségi célkitűzésekről beszélünk, amelyeket csak 2020-ig, illetve 2050-ig kell teljesítenünk, miközben a szakértők arra figyelmeztetnek bennünket, hogy már 2015-ben meg kell kezdenünk a globális károsanyag-kibocsátás csökkentését. Szeretném tudni, hogy a Bizottságnak ez talán elkerülte a figyelmét, vagy nem törődik ezzel a célkitűzéssel?

Másodszor: mindenre kiterjedő megállapodással kell előállnunk Koppenhágában, amely minden országot magába foglal. Nem elegendő, ha ezeket a nagyra törő környezetvédelmi normákat csak Európára alkalmazzuk, mert ez csak annyit eredményezne, hogy a magas károsanyag-kibocsátást előidéző technológia áttelepülne a világ más részeibe. Valóban szeretném hallani, hogy a Bizottság hogyan szándékozik felvenni a tárgyalások napirendi pontjai közé a terheknek a fejlett ipari országok között egyenlő arányban történő megosztásának kérdését, és milyen érveket tervez használni arra, hogy saját felelősségük vállalására bátorítsa a fejlődő országokat. Hogyan fogjuk megakadályozni a szénátszivárogatást? Valóban nagyon örülnék, ha lenne egy adu ász a tarsolyunkban, egy jó kártya a ruhaujjunkban.

Harmadszor: szeretnék rámutatni arra, hogy nem hunyhatunk szemet a tények előtt. A károsanyag-kibocsátás legfontosabb forrásai a fosszilis üzemanyagok, ezeknek a használatát pedig nem tudjuk megtiltani a közeljövőben. Egyszerűen irreális lenne azt követelni országainktól, hogy mondjanak le a szén használatáról. A fejlett országoknak ez nem áll szándékában, az pedig még ennél is kevésbé valószínű, hogy a fejlődő országok ezt megtegyék. Ezért kell nagy figyelmet fordítanunk a nemzetközi tárgyalásokon a fejlesztések folytatására és az olyan technológiák alkalmazására is, amelyek lehetővé teszik a fosszilis tüzelőanyagok hatékony felhasználását, üvegházhatású gázok kibocsátása nélkül. Van még valami, amit Európa most azonnal megtehet: megnövelhetjük a hetedik keretprogram finanszírozását, amelyet kifejezetten az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi együttműködés céljaira hoztunk létre.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, Carlgren úr, hölgyeim és uraim! Az éghajlatváltozás témaköre sokkal hosszabb ideig foglalkoztat majd minket, mint a pénzügyi és gazdasági válság. A kettő között párhuzamokat fedezhetünk fel – mindkettő sok pénzbe kerül, Koppenhágában pedig megállapodásra kell jutnunk a harmadik világnak és a fejlődő országoknak szánt pénzügyi eszközökről.

A koppenhágai konferenciának sikeresnek kell lennie, és ehhez mi is hozzájárulhatunk. Tegnap jó munkát végeztünk, nagy többséggel elfogadtuk az állásfoglalást a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban, és úgy gondolom, hogy az állásfoglalást a Parlament is nagy többséggel támogatni fogja majd, és ezzel megváltoztatjuk a politikai légkört, amint közeledünk Koppenhágához. Az eseményeknek gyakran lélektani oldala is van, ebből pedig valamennyiünknek ki kell vennünk a részünket.

De van még egy konkrét aggályom. Az Európai Parlamentben sokat tettünk azért, hogy a légi közlekedést is bevonjuk a kibocsátáskereskedelem hatálya alá, és végül sikerrel jártunk. Ezért felszólítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy gondoskodjanak ennek a témának a következetes végigviteléről Koppenhágában. Olyan nemzetközi megállapodást kell elérnünk, amely a hajózást és a repülést is bevonja a Kiotói Jegyzőkönyv utódjaként életbe lépő szerződésbe. Mégpedig azért, ez a két közlekedési ágazat aránytalan mértékben növekszik, és ezért aránytalan mértékben járul hozzá a globális felmelegedéshez.

Nem szabad túllépni a 2 Celsius fokos értéket. Ennél a pontnál ugyanis megszűnik a pénzügyi válság és az éghajlatváltozás közötti párhuzam. Ha túllépünk ezen az értéken, akkor végérvényesen károsítjuk bolygónkat, vagyis az így okozott károkat már nem lehet visszafordítani.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök asszony! Az éghajlatváltozás hatékony megállítása érdekében meg kell vizsgálnunk azokat a lehetőségeket, amelyek a koppenhágai átfogó nemzetközi megállapodás eredményeként létrejönnek. Az Unió kötelezettséget vállal arra nézve, hogy 2020-ra teljes

energiaszükségletünk 20%-át megújuló energiákból fogjuk nyerni. Európa – és valójában az én hazám, Írország is – világviszonylatban az élménybe tartozhat az új és innovatív hullám- és árapály-technológiák kifejlesztésének területén.

Az említett technológiák kifejlesztése létfontosságú elemet alkot az éghajlatváltozási célkitűzések elérésére irányuló stratégiáinkban. Gondoskodnunk kell a finanszírozás maximalizálásáról a hetedik és nyolcadik európai uniós kutatási és technológiai keretprogram keretében mostantól kezdve 2020-ig.

– (GA) A zöld technológiákba történő beruházás hozzájárul a gazdasági válság idején a munkahelyteremtéshez Európában. Tudatában vagyunk annak, hogy milyen hatalmas nehézségek merülnek fel akkor, ha nem vállaljuk nemzetközi kötelezettségeinket. Tudunk a ránk váró kihívásokról. Ezért állhatatosan és felelősen szembe kell néznünk ezekkel a kihívásokkal.

Claude Turmes (Verts/ALE). – Elnök asszony! Ismeri Ön az orosz rulettet? Játszott már valaha orosz rulettet? Természetesen nem, mert ebben a játékban egy a hathoz annak az esélye, hogy meghal vagy megsérül. Ha Koppenhága sikertelen marad, akkor még 50% esélyünk sem marad arra, hogy megmentjük ezt a bolygót a veszélyes éghajlatváltozástól.

Hogy kerültünk ebbe a lehetetlen helyzetbe? Alapvetően elvesztettünk húsz évet – húsz évet, a nagy riói konferenciától számítva, húsz évet, amely alatt lobbiztak az olyan szennyező iparágak mint az olaj-, a szén- és a gépjárműipar. Az amerikai és az európai jobbközép húsz éven keresztül megakadályozta, hogy a zöldek és mások keresztülviessék nagyra törő terveiket.

Így tehát a következő héten Koppenhágában megrendezésre kerülő európai csúcstalálkozó az utolsó alkalom arra, hogy az európai jobbközép – a Tanács svéd elnökségével, Dániával, valamint Franciaországgal és Németországgal együtt, ahol a jobbközép politikusai uralkodnak – felelős magatartást tanúsítsanak.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök asszony! Az Európai Uniót a nemzetközi porondon a vezetők között tartják számon az éghajlatváltozás elleni fellépésről folytatott párbeszéd előmozdításának és a CO₂-kibocsátás csökkentésére irányuló politikai prioritások felállításának területén. A koppenhágai konferencia folyamatban lévő előkészületeinek részeként az Európai Unió sokkal több ígéretet tett, mint a világ bármely más régiója. Mind a mai napig egyetlen iparosodott ország – az Egyesült Államok, Japán, Ausztrália – sem tett konkrét javaslatot, konkrét számadatokkal, megadva a fejlődő országoknak nyújtandó támogatás részleteit, amellyel segítenék őket a CO₂-kibocsátás korlátozására irányuló erőfeszítéseikben és támogatnák a megújuló energiaforrásokra épülő energiahatékony technológiák fejlesztését.

Európa csak akkor lesz hiteles partner a tárgyalásokon, ha reális, megvalósítható és józan javaslatokkal áll elő, amelyek nemzetközi konszenzus és megegyezés kiindulópontjaként szolgálhatnak. Európának most szövetségesekre van szüksége jelenlegi javaslatainak támogatásához. Ezért csak nagyon óvatosan szabad növelnünk a kibocsátás 20%-os csökkentésének 30%-ra történő emelésére vonatkozó ígéreteinket is, mivel más iparosodott országok semmiféle hajlandóságot nem mutatnak arra, hogy ők maguk is vállaljanak ilyen nagyra törő célokat, miközben a fejlődő országok pénzügyi támogatásának is realista vállalásnak kell lennie. Ez nem lehet csupán egy kívánságlista. Olyan támogatásnyújtási rendszert kell létrehozunk, amely megfelel a fenntartható fejlődés alapelveinek, és amely lehetővé teszi, hogy a kedvezményezettek megtervezzék tennivalóikat.

Van még valami, ami nagyon fontos az európai polgárok szempontjából. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a koppenhágai csúcstalálkozó, állásfoglalásaink, valamint a Parlamentnek a csúcstalálkozót előkészítő tevékenységei mellé oda kell tennünk egy világosan meghatározott rendszert, amely polgárainkkal, a társadalommal való kommunikációt szolgálja. Nem akarjuk, hogy a globális felmelegedésre vonatkozó információk kommunikációs rendszerében létrejöjjön egy sorompó, egy szakadék a társadalom és az EU intézményei között.

Michael Cashman (S&D). – Elnök asszony! Alacsonyan tartom saját CO₂-kibocsátásomat, és rövid leszek. Biztos úr, jó Önt a helyén látni. Tisztelt Elnökség, jó Önöket itt látni.

Nem elegendő beszélni 2020-ról vagy 2050-ről. Megállapodásra és eredményekre van most szükségünk, mert az éghajlatváltozás veszélyezteti a szegénység csökkentésének célkitűzését. Azt látjuk, hogy a hivatalos fejlesztési támogatás költségvetéseit elválasztják a fejlesztéstől. Ez elfogadhatatlan, és veszélybe sodorja az elérendő milleniumi fejlesztési célokat. Koppenhágában azt fogjuk látni, hogy 27 ország egységesen lép fel nagyra törő célkitűzések elérése érdekében.

Meghallgattuk az éghajlatváltozás tagadóit is itt ebben a Parlamentben. Hadd mondjak valamit: szóba került a növények és a CO₂ kapcsolata; jelenleg erdőirtás folyik és terjednek a sivatagok. Ez azt jelenti, hogy egyes helyeken nincs víz. Nincsenek fák. Az éghajlatváltozás öl. Ilyen egyszerű. Fogalmazzunk világosan – a tagállamoknak továbbra is el kell különíteniük bruttó nemzeti jövedelmük 0,7%-át fejlesztési célokra és 10%-ra kell korlátozniuk ennek a bruttó nemzeti jövedelemnek esetleges felhasználását, majd elő kell állniuk az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és annak felszámolásához szükséges további pénzalapokkal.

Fiona Hall (ALDE). – Elnök asszony! Attól tartok, hogy a Bizottságnak az éghajlatváltozás kezelésére szolgáló nemzetközi finanszírozásra vonatkozó számításai mind csupán szemfényvesztésre szolgálnak.

Először is azt hallottuk, hogy az energiahatékonysági intézkedések 90%-át maguk a fejlődő országok képesek finanszírozni. Ez 30 milliárd euró évente. Az EU-ban az energiahatékonysági intézkedések bevezetésének legnagyobb akadálya mind a kormányok, mind pedig az egyes polgárok számára az előzetes finanszírozás hiánya. Miért gondolja úgy a Bizottság, hogy a fejlődő országok képesek finanszírozni hatékonysági intézkedéseket előzetes finanszírozás nélkül, ha az EU tagállamai maguk is küszködnek ezzel?

Emellett teljesen irreális az a gondolat, hogy a nemzetközi szén-dioxid-piac képes évi 38 milliárd eurót előteremteni. Láttuk, mennyire lassan indult be az EU szén-dioxid-piaci kibocsátáskereskedelmi rendszere, és hogy a gazdasági válság milyen hátrányos hatást gyakorolt a szén-dioxid árára. Valószínűleg még évtizedekre vagyunk a megfelelően működő nemzetközi szén-dioxid-piactól, ezért most szükségünk van új és kiegészítő finanszírozási intézkedésekre.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Elnök asszony! Az éghajlatváltozás alatt, amint ez ma délelőtt már sokszor elhangzott, egész egyszerűen az elsivatagosodást és az aszályok fokozódását; nem egyebet, mint erdőirtást, természeti katasztrófákat, az éhezést és a szegénység alapvetően a déli országokban való terjedését, valamint migrációs áramlatokat értünk.

A koppenhágai csúcstalálkozón a világ országainak kötelezettséget kell vállalniuk arra, hogy megtalálják az egyensúlyt négy fontos célkitűzés között, amelyek közül az első természetesen az üvegházhatású gázok kibocsátásának olyan módon történő csökkentése, hogy ezzel ne vessük vissza gazdaságunkat, megakadályozzuk a környezeti dömpinget és előmozdítsuk Európa új technológiáit.

Ezért, mivel tekintettel kell lennünk a legszegényebb országokra, ezzel kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmüket a fejlődő országokra, és különösen a legfejlettebb fejlődő országokra. Ez a gondolat nem jelenik meg a nemzetközi szövegekben, ezek az országok a fejlődő országok kategóriájába tartoznak. Ezért nem soroljuk őket azok közé az országok közé, amelyek kötelesek hozzájárulni az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló erőfeszítésekhez, jöllehet közülük néhányan a legnagyobb szénfelhasználók közé tartoznak. Természetesen Kínára, Indiára és Brazíliára gondolok, amelyeknek Koppenhágában feltétlenül vállalniuk kell valamekkora kötelezettséget az iparosodott országokhoz hasonló célok elérése, mivel szorosabb értelemben véve semmiben sem hasonlítanak a többi fejlődő ország többségéhez.

A CO₂ csökkentésére irányuló erőfeszítéseket a legméltányosabb feltételek szerint kell megosztani. Meg kell akadályoznunk a verseny mindenféle torzulását. A tárgyalásoknak emellett lehetőséget kell kínálniuk új technológiáink fejlesztésének előmozdítására, és lehetővé kell tenniük jelentős kutatás-fejlesztési beruházások megvalósítását.

Koppenhágában – és ez szükségszerűség – meg kell teremtenünk az országok közötti fenntartható kereskedelem feltételeit, mégpedig a kölcsönös érdekek alapján. A sikerhez hozzájárul a technológiák elterjesztésének előmozdítása a legkevésbé fejlett országokban viszonzásul a szellemi tulajdonjogok elismeréséért és amiért megnyitják piacaikat ezek előtt a technológiák előtt.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Elnök asszony! A világ két legsúlyosabb válsága a szegénység és az éghajlatváltozás hatásai által előidézett válság: két válság, amely a jövőben még szorosabban össze fog fonódni, két válság, amely minden egyes nap elteltével egyre pusztítóbbá válik.

Ma sokkal több a szegény ember, mint egy évvel ezelőtt, több tízmillióval több. Az éghajlatváltozás hatásai ma súlyosabbak és intenzívebbek, mint valaha.

Másfél hónap, alig néhány hét választ el bennünket Koppenhágától. Koppenhágában hatalmas erőfeszítést kell tennünk. Jobban összpontosítanunk kell erőfeszítéseinket az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, de úgy, hogy nem használjuk fel azokat az erőforrásokat, amelyeket jelenleg a fejlesztési segélyekre fordítunk, illetve azokat az erőforrásokat, amelyeket jelenleg oktatási és egészségügyi célokra használunk fel.

A fejlődő országoknak az erőforrások mindkét fajtájára szükségük lesz. Ezért túl kell lépniük a GNP 0,7%-án. Ez volt különféle vezetők üzenete az Egyesült Nemzetek közelmúltban megrendezett ülésén. Ez volt a spanyol kormány elnökének üzenete.

Peter Liese (PPE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Vassiliou egészségügyi biztos asszony és az egész Európából érkezett egészségügyi szakértők részvételével néhány nappal ezelőtt Brüsszelben megtartott ülésen megvitatták az „Egészség és éghajlatváltozás” témáját. Nagyon tanulságos volt ez a rendezvény, amely „Az egészséges bolygó receptje” címet viselte. Az Európai Orvosok Állandó Bizottságának (CPME) elnöke nagyszerű metaforát használt – a beteg, a Föld nevű bolygó egy súlyos betegségben szenvedő emberre hasonlít. Minél később kerül sor a beavatkozásra, annál fájdalmasabb lesz a kezelés, míg végül elérkezik az a pont, amikor már késő lenne bármilyen kezelést is alkalmazni. Ekkor a beteg már gyógyíthatatlan. Ezért kell gyorsan és eltökélten cselekednünk a Föld nevű betegért. Remélem, ebben valamennyien egyetértünk.

Ugyanennyire igaz az is, hogy az éghajlatváltozás hatásait senki sem tudja kikerülni – a Föld egyetlen országa és az európai gazdaság egyetlen ágazata sem. Itt kiegyensúlyozatlanságot látok – nagyon súlyosan terheljük az európai kibocsátáskereskedelem tradicionális résztvevőit, pedig ők az Európai Unió károsanyag-kibocsátásának kevesebb mint 50%-át képviselik. Ezért több vállon kell elosztanunk a terheket – így döntöttünk tegnap este. Elfogadtuk továbbá a 198-202. számú módosításokat a légi közlekedési ágazat – ezt Groote úr már említette – és a tengeri közlekedés bevonásáról. Ezt talán valamivel jobban ki kellene dolgozni és differenciáltabbá kellene tenni, de mindenképpen a helyes irányba megtett lépésnek tekintem. A Bizottságnak és a Tanácsnak végre erőteljesebben be kellene kapcsolódnia ezekbe a tevékenységekbe. A pittsburgh-i konferenciát előkészítő EU csúcstalálkozó során, és magán a pittsburgh-i konferencián sem sikerült semmiféle előrehaladást elérni ezen a területen. A Tanácsnak és a Bizottságnak többet kellene tennie ezzel kapcsolatban.

Még valamit szeretnék hozzátenni. A világ más régióinak is többet kell tenniük. Nagyon örülök, hogy Barack Obama megkapta a Nobel-békedíjat, de ha ő nem jön el Koppenhágába és ha nem terjeszt elő megfelelő javaslatot, akkor ezzel tönkreteszi saját hitelességét, ezért valamit feltétlenül magával kell vinnie Koppenhágába.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök asszony! A fejlődő országok mindenki másnál kisebb mértékben járultak hozzá az éghajlatváltozáshoz. Ugyanakkor azonban ők tapasztalják meg ennek legsúlyosabb utóhatásait. Afrikában sok millió embernek évről évre egyre távolabb és távolabb kell utaznia ahhoz, hogy vizet, a főzéshez fát és élelmet találjon. Ezek az emberek teljes mértékben ki vannak szolgáltatva a természeti ökoszisztémák szolgáltatásainak, pedig ők aztán semmivel sem járultak hozzá az éghajlatváltozáshoz.

Ezek a természeti ökoszisztémák, például az afrikai erdők, háromszor annyi szén-dioxidot tárolnak, mint amennyit a légkörbe kibocsátanak, háromszor annyi szén-dioxidot tárolnak, mint amennyit a légkör jelenleg tartalmaz, miközben felszívják annak a szén-dioxidnak az 50%-át, amit mi évről évre a légkörbe bocsátunk. Ez az oka annak, hogy az erdők – a természetes folyamatokra épülő és minden kereskedelmi szándékot nélkülöző – védelmének és bővítésének politikánk legfontosabb prioritását kell képeznie, mind az éghajlatváltozás elleni küzdelem, mind pedig a fejlődő és fejlett országok alkalmazkodása érdekében.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Elnök asszony! Koppenhága és a fejlődő országok kapcsán szeretnék állást foglalni a hajózás speciális, de nagyon fontos kérdésében. Két megjegyzésem van: súlyos hiba lenne a hajózást és a légi közlekedést úgy kezelni, mintha kettő egy és ugyanaz lenne. A hajózás a leghatékonyabb és legkörnyezetkímélőbb közlekedési mód, míg a repülés többé-kevésbé a legrosszabb. Ezért a hajózásban is fel kell állítani a célkitűzéseket, de ezeknek méltányosoknak kell lenniük – különösen – a közúti közlekedéshez képest, amely a hajózás versenytársa és sokkal erősebben szennyezi a környezetet. Ha aránytalanul sújtjuk a hajózást a közúti közlekedéssel összehasonlítva, akkor aránytalan csapást mérünk a fejlődő országok gazdaságának lényegére, mert a fejlődő országok főleg a nyersanyagokra, mezőgazdasági termékekre és azokra az iparágakra építenek, amelyek alapvetően a szállításra támaszkodnak, míg a mi gazdaságaink főleg szolgáltató gazdaságok.

Kíváncsi vagyok, képesek leszünk-e meggyőzni a fejlődő országokat jó szándékunkról azzal a javaslatunkkal, hogy az éghajlatváltozás megakadályozását abból a pénzből fogjuk finanszírozni, amelyet aránytalan mértékben a hajózástól vonunk el, és amely a GDP százalékában erősebben megterheli a fejlődő országokat, mint a fejlett országokat?

Miután megtudtam, hogy a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport tegnap nem volt hajlandó támogatni a hajózási és a szárazföldi közlekedési célkitűzések korrelációjáról javasolt vitát, azt is szeretném

tudni, hogy ha valaki 180 kilométeres óránkénti sebességgel száguldozik luxusautójában az európai autópályákon, az jobban megfelel-e az ökológiai szempontoknak, mint a bolygó gazdasága számára az élelmiszerek és nyersanyagok szállítása.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Elnök asszony, Carlgren úr, a Bizottság elnöke! Az egész emberiséget, a jövő generációit fenyegető kihívással nézünk farkasszemet. Ahhoz, hogy felvehessük a kesztyűt, Koppenhágának biztosítania kell számunkra egy globális megállapodás, egy egységes megállapodás feltételeit, mivel – amint ezt Leinen úr, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság elnöke korábban elmondta –, az iparosodott országokat és a feltörekvő országokat egyaránt felölelő egyetemes szövetségre van szükségünk.

Ma ezzel a vitával, de a parlamenti állásfoglalás megszövegezésével is újból felszólítjuk az Európai Uniót arra, hogy őrizze meg vezető szerepét ebben, az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez szükséges politikában. Gondoljunk arra, hogy egységes véleményt kell képviselnünk, ha meg akarjuk őrizni hitelességünket.

Igen, megállapodásra kell jutnunk Koppenhágában a globális átlaghőmérséklet növekedésének korlátozásáról, hogy legfeljebb 2 fokkal lépje túl az iparosodást megelőző szintet. Igen, megállapodást kell aláírnunk Koppenhágában annak érdekében, hogy együttesen gondoskodhassunk arról, hogy 2020-ra 30%-kal csökkenjen az üvegházhatású gázok kibocsátása az 1990. évi szinthez képest. Ez azonban nem lesz elegendő. Nemcsak a fejlett országoknak kell jelentősen csökkenteniük károsanyag-kibocsátásukat, hanem a fejlődő országoknak is hozzá kell járulniuk ezeknek a célkitűzéseknek az eléréséhez.

Ebből az következik, hogy az iparosodott országoknak megfelelő, hosszú távú és kiszámítható pénzügyi és műszaki támogatást kell nyújtaniuk a fejlődő országok számára, és ezzel kell ösztönözniük őket arra, hogy vállalják az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését. Koppenhágának azt is lehetővé kell tennie a fejlődő országok számára, hogy elmozduljanak az alacsony szén-dioxid-kibocsátású modellek felé.

Ezért tehát engedjek meg nekem, hogy megemlítsek két olyan területet, amely érzésem szerint szükséges jövőnk szempontjából. Először: a globális felmelegedés elleni küzdelem finanszírozásának nemzetközi szintű bevezetése a pénzügyi tranzakciók megadóztatása alapján. Másodszor: szükségesnek érzem egy adókiigazítás bevezetését Európa határainál, amelyekkel a legcsekélyebb környezetvédelmi megfontolások nélkül gyártott áruk importját sújtanánk. Ezt az adókiigazítást össze kell kapcsolni azzal, hogy az Európa határainál ilyen módon beszedett szén-dioxid-adót szerződésben kikötött módon vissza kell fizetnünk a déli országok számára, és ezeket a pénzeszközöket a globális felmelegedés elleni küzdelemhez szükséges felszerelések finanszírozására kellene felhasználni.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Elnök asszony! A G20 közelmúltban megrendezett ülésének példáját követve, amely lehetőséget kínált Európának arra, hogy vezető szerepet játsszon egy új gazdasági világrend meghatározásában, a decemberben megrendezésre kerülő koppenhágai konferencián Európának újból felelőssége, sőt kötelessége, hogy mutassa a követendő utat nemzetközi partnerei előtt.

Azzal ellentétben, ami itt az előbb elhangzott, különösen a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoporthoz tartozó képviselőtársaim részéről, Európa már elkezdte felvállalni a környezetvédelemmel kapcsolatos felelősségeit 2008 decembere, vagyis az integrált energiaügyi és éghajlatváltozási csomag elfogadása óta. Ezzel a csomaggal Európa minden szükséges legitímációval rendelkezik ahhoz, hogy vezethesse az éghajlatváltozás kihívásaira adott nagyra törő, gyakorlatias és globális válasz meghatározására irányuló tárgyalásokat.

A Koppenhágában elérendő megállapodásnak a közös, ugyanakkor differenciált felelősség alapelvére kell épülnie. Konkrétabban fogalmazva, amint Grossetête asszony éppen az előbb mondta, nekünk, az iparosodott országoknak kell gondoskodnunk arról, hogy partnereink, a fejlődő országok rendelkezzenek az ahhoz szükséges eszközökkel, hogy követhessenek minket, amint ambiciózus lépéseket teszünk az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

Ezenkívül példát kell mutatnunk, nem utolsósorban azzal, hogy kötelezettséget vállalunk annak az ambiciózus programnak a megvalósítására, amelynek célja az üvegházhatású gázok kibocsátásának 80%-os csökkentése 2050-ig. Az előbb elhangzott az, hogy ez nem elegendő, de kiindulásnak jó. Ugyanakkor meg kell teremtenünk annak feltételeit, hogy velünk együtt a fejlődő országok is részt vehessenek ebben a globális erőfeszítésben.

Felelősséggel, de kötelezettségekkel is rendelkezünk ezekkel az országokkal szemben. A helyzet egyszerűen az, hogy közös kihívást kell leküzdenünk, ami mindenkinek a részvételét megköveteli. Ám amint tudjuk, nem azonosak a képességeink és nem azonos a történelmünk. Ezért Koppenhágának sikeresnek kell lennie,

de a valódi hozzájárulással elért sikerhez nem elegendő a pusztán kötelezettségvállalás. Az Európai Uniót ennek a hozzájárulásnak és ennek a kötelezettségvállalásnak az alapján fogják megítélni.

Amennyiben Koppenhágában nem sikerül rávennünk nemzetközi partnereinket konkrét lépések megtételére vonatkozó határozott, közös kötelezettségvállalásokra, akkor – amint az utolsó felszólaló is mondta –, Európának szén-dioxid-adót kell kivetnie a határain. Ez lesz az egyetlen módja annak, hogy meghallgassanak minket és gondoskodhassunk arról, hogy becsületes kötelezettségvállalásunknak értelme is legyen. Európának kell gondoskodnia arról, hogy ez az üzenet tisztán hallható legyen.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök asszony! Hét héttel a koppenhágai csúcstalálkozó előtt azzal az alapvető kihívással kell szembenéznünk, hogy képesek leszünk-e megállapodásra jutni a fejlődő országokkal az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló politikák globális finanszírozása iránti felelősség vállalásáról. Európa már több fontos lépést megtett a finanszírozás forrásainak meghatározása és a finanszírozás megszervezése érdekében, de most eljött az ideje annak, hogy rávegyük a többi fejlett országot arra, hogy ők is vállalják a saját részüket ebből a felelősségből, annak szem előtt tartásával, hogy a fejlődő országok erőfeszítéseinek támogatása az éghajlatváltozás elleni küzdelemben a globális egyenlőtlenségek elleni harcra, valamint a fejlett és a fejlődő országok közötti megosztottság csökkentésére is lehetőséget kínál.

Van még valami, amiről nem szabad megfeledkeznünk, különösen itt, az Európai Unióban. Most készülünk a menekültekre, az éghajlati menekültekre vonatkozó új rend kialakítására, akiket ma egyetlen nemzetközi egyezmény sem védelmez, és így nincsenek semmiféle jogaik. Ennek a joghézagnak a kitöltése és jelentős támogatás biztosítása az éghajlati menekültek számára a nemzetközi közösség alapvető kötelessége, amelyben az Európai Uniónak vezető szerepet kell játszania.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Elnök asszony, Carlgren úr, De Gucht úr! Az Európai Uniónak továbbra is vezető szerepet kell betöltenie a nemzetközi tárgyalásokon annak érdekében, hogy nagyra törő megállapodást érhesünk el Koppenhágában. Ennek a megállapodásnak a közös, ugyanakkor differenciált felelősség alapelvére kell épülnie. Ezt az alapelvet egyenlő mértékben kell alkalmaznunk a fejlődő országokra, ugyanakkor egyéni helyzetükhöz kell igazítanunk intézkedéseket, mivel különböző fejlődési fokon állnak és a körülményeik is különböznek. A legkevésbé fejlett országok kivételével az összes fejlődő országnak el kell fogadnia alacsony szén-dioxid-kibocsátásra irányuló nemzeti fejlesztési stratégiákat.

A fejlődő országoknak körülbelül 100 milliárd euró összegű költséggel kell szembenéznük a károsanyag-kibocsátás csökkentése és az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás kapcsán. A finanszírozás egy része a magánszektorból származik, de a hivatalos fejlesztési támogatáson felül nemzetközi közfinanszírozásra is szükség lesz. Feltétlenül meg kell határoznunk ennek a finanszírozási rendszernek a struktúráját, valamint a finanszírozás forrásait és összegét is annak érdekében, hogy megállapodásra juthassunk Koppenhágában.

A Kiotói Jegyzőkönyv hatálya alá tartozó tiszta fejlesztési mechanizmust ugyanakkor meg kell reformálni, hogy csak azok a projektek kaphassanak hiteleket, amelyek lehetővé teszik további csökkentések elérését. A gazdaságilag fejlettebb fejlődő országokat és a gazdaságilag versenyképesebb ágazatokat fokozatosan ki kell zárni ebből a mechanizmusból, hogy elsősorban a legszegényebb országokra összpontosíthassuk erőnket, különös tekintettel az afrikai országokra.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Az Európai Unió példát mutat a többi földrésznek a bolygónkat veszélyeztető fenyegetések kezelésében. Ez az éghajlatváltozás elleni harcot is megerősíti. Az Európai Unió a jövőben is kész vezető szerepet betölteni, de a koppenhágai konferencián részt vevő többi országnak is be kell kapcsolódnia ebbe a küzdelembe.

A fejlődő országoknak további segítségre van szükségük. Gazdasági növekedésüknek, a BRIC-országokhoz hasonlóan a „zöld technológiákra” kell épülniük. Több figyelmet kell szentelnünk a legfejlettebb technológiák és ismeretek megosztására. Az EU-nak meggyerő példát kell mutatnia, nemcsak a károsanyag-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos kötelezettségvállalásokban, hanem a megújuló energia előmozdításában és az energiahatékonyság javításában.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy az Európai Unióban is jelentős szakadék tátong az új technológiákat sikeresen alkalmazó és az energiával takarékoskodó, valamint a leszakadó országok között. Közös erőfeszítésekre van szükség ennek a szakadéknak a megszüntetése érdekében, amivel szintén jó példát mutathatnánk másoknak.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Elnök asszony! Bizonyos tényeket el kell ismernünk. Először is azt, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos eddigi erőfeszítéseink semmiféle hasznot nem hoztak a számunkra. A stratégia eredménytelennek bizonyult, mivel a károsanyag-kibocsátás abszolút és relatív fogalmak szerint is növekedett. A várakozásokkal ellentétben a globális szén-dioxid-intenzitás csak növekedett, akkor, amikor tényleges nemzetközi beruházásokra került sor az adott területen. A termelés tonnájára vetített károsanyag-kibocsátás a megállapodást ratifikáló országokban nem csökkent a Kiotói Jegyzőkönyvből kimaradó országoknál nagyobb mértékben. Nagyon gyenge ez a megállapodás, fel kell cserélnünk egy jobb, átfogóbb, hatékonyabb és nagyra törőbb megállapodásra.

Másodszor ki kell mondanunk, hogy kevesebbet tudunk, mint amennyit korábban gondoltunk. Bár a károsanyag-kibocsátás az előrejelzéseknél nagyobb mértékben növekedett, a hőmérséklet nem követi a logika szerint a károsanyag-kibocsátás növekedését. A hőmérséklet emelkedése megállt, és az előrejelzések szerint a következő években folytatódik a globális lehűlés. De ez az időszor még túl rövid ahhoz, hogy bármilyen következtetést levonhassunk vagy hogy megfeleldkezhessünk a korábbi melegedési ciklusról. Ezért ezek az információk, amelyek megtevesztőek a nagyközönség számára, nem azt jelentik, hogy a továbbiakban már nem kell aggódnunk az éghajlatváltozás miatt, hanem azt jelentik, hogy további kutatásokra van szükség. Következésképpen a károsanyag-kibocsátást minden körülmények között ésszerű szinten kell tartanunk, függetlenül attól, hogy létezik-e gyors felmelegedés, vagy sem. Az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról szóló jelentésében a fenntartható fejlődésről megfogalmazott gondolatokból kell kiindulnunk. Ez a jelentés nem pusztán a szén-dioxid kérdéskörét vizsgálja, hanem átfogó éghajlati politikát is tartalmaz.

Harmadszor: gazdasági válság sújt bennünket, és ezért felelősséggel tartozunk polgáraink felé. Bölcsen és hatékonyan kell cselekednünk. A világ már nem engedhet meg magának egy silány éghajlatvédelmi megállapodást. A Kiotóban elkövetett hibák nem ismétlődhetnek meg, és nincs szükségünk olyan megállapodásra, amelynek tartalma egyszerűen csak áthelyezi a károsanyag-kibocsátást az egyik helyről a másikra, de ténylegesen nem csökkenti azt. Mivel az éghajlatváltozási politika alapjául szolgáló kritériumok jelenleg a termelésből, nem pedig a fogyasztásból származó károsanyag-kibocsátással foglalkoznak, a probléma oka bárhova áthelyezhető. Az ebből fakadó szénátszivárogatás figyelembevételével még az is megtörténhet, hogy miközben a helyi károsanyag-kibocsátás csökken, a globális károsanyag-kibocsátás emelkedik. Ehelyett hatalmas beruházásokat kell végrehajtanunk a szén-dioxid-mentesítésbe és a károsanyag-kibocsátást csökkentő technológiákba. A környezetet szennyező termelést sehol sem szabad megengednünk. Nem hozhatunk létre hézagokat, bár az EU kibocsátáskereskedelme követendő példaként szolgál!

Ivari Padar (S&D). – (ET) Elnök úr! Az éghajlattal kapcsolatos nagyra törő intézkedések új munkahelyek létrehozásával és a gazdasági aktivitás fokozásával hozzájárulhatnak a jelenlegi gazdasági válság megoldásához. A Nemzetközi Energiaügynökség szükségesnek tekinti, hogy megállapodásra jussunk Koppenhágában annak érdekében, hogy a válság miatt elhalasztott beruházásokat átirányíthassuk a környezetvédelmi szempontból fenntartható energiaágazatba történő beruházásokba.

Saját hazám, Észtország számára is látok lehetőségeket. Kiterjedt energiatakarékossági programra, valamint nagyra törő és hosszú távú megközelítési módra van szükségünk a megújuló energia területén. Ám tevékenységünket nem korlátozhatjuk erre. Felül kell vizsgálnunk saját közlekedési és logisztikai szabályozásunkat, környezetbarát építőanyagokat és technológiákat kell használnunk, csökkentenünk kell az anyagok és a vegyszerek használatát az iparban, meg kell reformálnunk a kiskereskedelemben alkalmazott csomagolási módszereket és fejlesztenünk kell az ökológiai gazdálkodást.

Sok más megoldással együtt ezek lesznek a jövő legfontosabb növekedési ágazatai. Ezek közül sok új megoldás erőfeszítéseket követel meg tudósaink részéről; más megoldások pedig csak saját erőfeszítéseink útján valósíthatók meg.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban tegnap megtartott szavazást már többen is megemlítették.

Szeretném azonban tisztázni, hogy nem lehet mindent egyetlen szélsőséges ideológiai álláspontnak tulajdonítani. Sok álláspontot hallottunk képviselőtársainktól, amelyek nagyon változatosak és sokkal árnyaltabbak voltak, sokkal inkább a józan észre épültek, és ezért, mivel pontosabban tükrözik a valóságot, úgy gondolom, hogy nagyobb valószínűséggel kínálnak reális megoldásokat.

A tudomány nem valamiféle totem. Amikor elkövették azt a hibát, hogy ennyire ideológiai alapon kiemelnek egyetlen egy kérdést, az nem a megoldásokhoz, hanem katasztrófához vezetett. Európának ebben szakértőnek kellene lennie, és nem lenne szabad megismételnie ugyanazokat a hibákat, jóllehet más formákban és más

címekkel, amelyek felületesen nézve sokkal barátságosabbnak tűnhetnek. Rá kell mutatnom arra, hogy a kibocsátás-kereskedelmi irányelv önmagában pontosan előírja, hogy az Európai Unió által követett becsületes utat a konferencia végeredménye alapján a Bizottságnak felül kell vizsgálnia.

Nem kétséges, hogy szilárd álláspontokat képviselve és letisztult gondolatokat megfogalmazva kell részt vennünk a konferencián, ugyanakkor azzal a feltétlen céllal is, hogy igazságosan megosszuk erőfeszítéseinket, először és elsősorban az összes iparosodott országgal, amelyeknek hasonló károsanyag-kibocsátás csökkentésére irányuló célokat kell elfogadniuk. Azt is szem előtt kell tartanunk, amit Grossetête asszony olyan nagyszerűen megfogalmazott, nevezetesen azt, hogy a továbbiakban feltétlenül különbséget kell tennünk a fejlődő országok között: egyes országok valóban fejlődő országok, míg más országok, például India, Kína és Brazília már inkább a feltörekvő országok közé tartoznak. Ezeknek az országoknak is ki kell venniük a részüket a kötelezettségvállalásokból.

Ha viszont nem sikerül kiegyensúlyozott eredményt elérnünk Koppenhágában, akkor nagyon határozottan azt szorgalmazom, hogy a 2003/87/EK irányelv szerint az Európai Unió továbbra is díjmentesen ossza el a kibocsátási egységeket a veszélyeztetett ágazatok között. Ezek kulcsfontosságú szempontok. Célunk, hogy maga a Kiotói Jegyzőkönyv megőrizze környezetvédelmi jelentőségét, és mindenekfelett el kívánjuk kerülni pénzügyi buborék kialakulását, amelynek az európai vállalkozások látnák a kárát.

Vincent Peillon (S&D). – (FR) Elnök asszony! Amint ezt képviselőtársaink ma délelőtt már többször is elmondták, a fejlődő országok globális felmelegedés elleni küzdelmének finanszírozásával kapcsolatos probléma miatt a koppenhágai csúcstalálkozó kudarccal végződhet, miközben valamennyien sikerben reménykedünk.

Ám amint tudjuk, ezek az országok gyakran a globális felmelegedés elsődleges áldozatait, miközben nem is felelősek érte. Az iparosodott országok jelentős pénzügyi támogatási csomagról gondoskodtak. Ez ma már nem elégséges, de valójában még a bejelentett összegeket sem fizetik be. Ez az, ami kötelez minket, és kötelezni is fog minket új finanszírozási források megtalálására.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, a Fejlesztési Bizottság irányítását követve felismerte, hogy most mérlegelnünk kell a Tobin-adóhoz hasonló, a pénzügyi tranzakciókra kivetett adó bevezetését. Ez a 0,01%-os, a spekulatív tranzakciók után megfizetendő adó évente 100 milliárd USD bevételt eredményezne; más szavakkal akkora összeget hozna, mint amennyire a becslések szerint 2020-ig szükségünk van a globális felmelegedés elleni küzdelemhez a fejlődő országokban.

Ezért a Parlament, egyes nemzeti politikai vezetőket követve vállalja a saját feladatait. Szeretném megismerni a Tanács és a Bizottság álláspontját, és hogy támogatnak-e bennünket ebben a törekvésünkben.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök asszony! A világ jelenleg három súlyos válsággal küszködik: pénzügyi válsággal, foglalkoztatási válsággal és éghajlati válsággal. Azoknak a megoldásoknak, amelyekkel majd előállunk, mindhárom válság megoldásához hozzá kell járulniuk. Vállalkozásainknak hatalmas kihívásokkal kell szembenéznünk, ugyanakkor nagyszerű lehetőségek is megnyílnak új munkahelyek létrehozására és számos társadalmi válság kezelésére. Megfelelő módon alkalmazva, megfelelő döntések meghozatalával, és ha a tárgyalások vezetői kellő eltökéltséget tanúsítanak, akkor megújulásnak és új, környezetvédelmi szempontból fenntartható gazdaság létrejöttének lehetünk a szemtanúi.

Az emberek világszerte arra számítanak, hogy a koppenhágai konferencia átütő intézkedésekkel fog előállni. Tisztában kell lennünk azzal, hogy az Egyesült Államok piaci alapú megoldásokat, Európa jogszabályokra épülő megoldásokat akar, Kína pedig saját belső társadalmi problémáit akarja megoldani. A megközelítési módot illetően Európán belül is léteznek különbségek. Az Európai Parlamentben vannak olyan képviselők, akik olyan magasra akarják állítani a lécet, hogy azzal lehetetlen lenne megoldást elérnünk Koppenhágában, míg mások az önkéntes megoldásokhoz ragaszkodnak.

A jövőt a zöld, liberális piacgazdaságban kell keresnünk. Gondoskodnunk kell arról, hogy a fogyasztók lehetőséget kapjanak arra, hogy az ismeretek és az átláthatóság útján felhasználhassák befolyásukat a piacon.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Nem kétséges, hogy az erdőirtás jelensége, amelyre ebben a vitában többen is hivatkoztak, különösen a fejlődő országokat érinti. Mielőtt azonban hibáztatni kezdenénk ezeket az országokat, fel kell ismernünk, hogy az erdőirtás bizonyos esetekben a túlélés érdekében történik.

Szeretném a mai vitában megemlíteni egy nemrég elvégzett tanulmány következtetéseit, amelyek rávilágítanak arra, hogy a világ mezőgazdasági területei csaknem felének legalább a 10%-át erdő borítja. Ez az erdei növényzettel borított mezőgazdasági terület kétszer akkora, mint az amazonasi esőerdő. Meggyőződésem,

hogyan ennek alapján fel kell ismernünk ennek a növényzetnek az értékét. Mondanom sem kell, hogy a mezőgazdasági termelők nagyobb erőfeszítéseket tennének ennek a növényzetnek a védelme érdekében, ha elégséges pénzügyi támogatást kapnának ehhez.

Azt a további szempontot is figyelembe kellene vennünk, hogy ösztönöznünk kellene rétegzett agrár-erdészeti rendszerek létrehozását, amelyek fákkal kombinálnák a növénytermesztést. Az ilyen jellegű haszonnövényekről, amelyek a monokultúráknál kevésbé életképesek, gyakran lemondanak. Meggyőződésem, hogy az erdőirtások megakadályozására irányuló bármely megoldásnak a mezőgazdasági termelők kártalanítását szolgáló rendszereket is figyelembe kell vennie, az ilyen jellegű rétegzett haszonnövényeket termelő európai mezőgazdasági termelőket is ide számítva.

Judith A. Merkies (S&D). – Elnök asszony! „Siker vagy kudarc, az itt a kérdés”. Képviselőtársaim már a válságok összes fajtáját megemlítették, csak az egyikről feledkeztek meg a globális felmelegedés mellett, ez pedig a politikába vetett közbizalom válsága.

Egyetértek Carlgren úrral. Ne rendezzünk szépségversenyt, ahol azt kell eldönteni, ki az ambiciózusabb, ki a realistább, vagy ki hajlandó többet fizetni. Tisztáznunk kell négy kérdést, mert túl sok forog kockán: szükségünk van egyértelmű és nagyra törő politikai hozzáállásra; szükségünk van egyértelmű kötelezettségvállalásra; szükségünk van egyértelmű útvonalra és egyértelmű határidőkre; és utoljára, de nem utolsósorban tisztáznunk kell a pénzügyi támogatás kérdéseit. Ha Koppenhágában nem tudunk teljes sikert elérni, ne kiáltsunk farkast, ne kezdjük el megnevezni és megszegényíteni a felelősöket, hanem határozzunk meg egy egyértelmű folyamatot és időrendet az eredmények elérése érdekében. Mutassuk meg, hogy megbízhatóak és felelősségteljesek vagyunk mind a célok kitűzése, mind pedig a méltányos pénzügyi távlatok tekintetében.

Graham Watson (ALDE). – Elnök asszony! Nagyon sokat beszélünk a jégsapkák olvadásáról, de az Arktisz és az Antarktisz mellett létezik egy „harmadik sarkvidék” is: a Himalája jégsapkája és gleccserei, amelyek körülbelül kétmilliárd ember – a világ népességének csaknem egyharmada – számára biztosítják a vizet Kínában, Indiában és a szubkontinens más országában.

Ezek a gleccserek gyorsan húzódnak vissza, jelentős részben az iparban használt feketeszen elégetéséből, másrészt viszont a mezőgazdaságban használt, fosszilis üzemanyagokkal működtetett generátorokból származó szén-dioxid miatt, és emberek milliárdjait fosztják meg az ivásra és öntözésre felhasználható víztől. Az Európai Uniónak fel kell ismernie, hogy segítségre lesz szükség a használt gépi berendezések korszerűsítésében és szennyező hatásuk csökkentésében.

Meggyőződésem szerint ezt a kérdést napirendre kell tűznünk Koppenhágában, de az India részvételével hamarosan megrendezendő európai uniós csúcstalálkozón és a más érintett országokkal megrendezendő egyéb csúcstalálkozókon is. Ha nem segítünk nekik, akkor nem leszünk képesek megakadályozni a Himalája gleccsereinek olvadását, vagyis az emberiség harmadát érintő súlyos vízellátási problémák kialakulását.

Iosif Matula (PPE). – (RO) A számunkra élőhelyet nyújtó bolygón sokféle éghajlat uralkodik. Létezik azonban egy közös tényező, amely az összeset érinti, ez pedig az éghajlatváltozás. A valóság azt mutatja, hogy ennek a változásnak a következményei figyelmen kívül hagyják a határokat vagy a földrajzi térségeket. Mindenkit más és más módon érint: árvizek, aszályok, tüzek vagy tomboló viharok formájában.

Ezeknek a katasztrófáknak a legfontosabb oka nyilvánvalóan egyes tevékenységi csoportok féktelen előretörése, amelynek következtében emelkedik a szén-dioxid-kibocsátás és a globális felmelegedés. A jelenlegi statisztikai adatok alapján a fejlett országok egy főre eső szén-dioxid-kibocsátási aránya több százszorososan is meghaladhatja a fejlődő országokra vonatkozó értéket.

A jelenlegi helyzet figyelembevételével kötelességemnek érzem, hogy feltegyem a következő szóbeli kérdést: kötelesek vagyunk-e vagy sem támogatni a fejlődő országokat kezdeményezésekkel és technológiával annak érdekében, hogy bolygónkat tisztán tarthassuk? Szerintem a válasz magától értetődik. Ezért semmiképpen sem halogathatjuk konkrét intézkedések elfogadását, a magunk és a jövő generációk érdekében.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Elnök asszony! Nagyon fontos, hogy méltányos módon álljunk át az alacsony szén-dioxid-kibocsátású világra, és hogy életképes politikai rendszerünk legyen, mert a piacnak soha nincs ideje a méltányosságra. Ezért annyira fontos a koppenhágai találkozó.

Szeretném, ha Carlgren miniszter úr átgondoltabban állítaná fel a prioritási sorrendet. Ön mindent prioritásként kezel, ezért valójában semmit sem kezel prioritásként.

Meggyőződésem, hogy az éghajlatváltozási politikának kiemelkedő szerepet kell játszania a jövedelmek elosztásában is. Hogyan könnyíthetjük meg az alacsony jövedelmű európai háztartások számára az alkalmazkodást? Ezt még egyetlen európai ország sem mérlegelte? Például a strukturális alapok rugalmasabb felhasználása előmozdíthatná a zöld strukturális váltást. Nem elég a világot megmenteni: a benne élő embereket is meg kell mentenünk.

András Gyürk (PPE). – (HU) Elnök asszony! A közelgő koppenhágai klímacsúcs egyik kulcsfontosságú témája lehet az erdőgazdálkodás. Ez nem véletlen, hiszen az erdőirtásból fakadóan több káros gáz halmozódik fel a levegőben, mint amennyi például a közlekedés számlájára írható. A helyzet megoldatlanságáról tanúskodik, hogy becslések szerint a világ fakitermelésének majdnem 40 százaléka illegális eredetű.

Az erdőirtásról elsősorban a trópusok jutnak eszünkbe, de nem kell annyira messzire mennünk. Egy nemrég megjelent tanulmány szerint Magyarországon a fapelhasználás egyharmada illegális kitermelésből származik. A szankciók hiánya miatt így aztán a megújulóknak látszólagos térnyerése valójában részben törvénytelen faégetést és kitermelést takar. A fentiek miatt meg kell erősíteni a fenntartható erdőgazdálkodásra vonatkozó előírásokat. A koppenhágai klímacsúcs megteremtheti a lehetőségét, hogy az erdőgazdálkodás integrált része legyen a klímavédelmi rendszereknek.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök asszony! Az éghajlatváltozásról folytatott vita során feltétlenül meg kell említenünk az élelmiszer-biztonság kérdését, különösen a fejlődő világ tekintetében. Nagyon nehéz azt kérni az emberektől, hogy törődjenek az éghajlatváltozás enyhítésével, miközben alapvető élelmiszer-szükségeiket nem tudják kielégíteni. Lehetővé kell tennünk a számukra az elérhető legjobb technológia igénybevételét az élelmiszerek fenntartható módon történő megtermelésére, amellyel nem károsítják a környezetet, és az éghajlatváltozás kérdését is kezelhetik.

Valami nyugtalanít a Kereskedelmi Világszervezettel és az egyik mezőgazdasági megállapodással kapcsolatban, amely nem veszi figyelembe például az erdőirtások hatásait az Európai Unióba marhahúst szállító Brazíliában. Ezek nagyon összetett kérdések. Lehetséges, hogy megoldunk valahol egy problémát, de valahol máshol létrehozunk egy másikat. Nyilvánvaló, hogy globális megállapodásra van szükségünk, amely kezeli az éghajlatváltozást, ugyanakkor az élelmiszer-biztonság rendkívül súlyos kérdését is fel kell ismernünk.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök asszony! A bizonyítékok nem azt támasztják alá, hogy a CO₂ emelkedő szintje idézi elő a hőmérséklet emelkedését, az ok-okozati összefüggés pontosan ennek fordítottja; de természetesen nem engedhetjük meg, hogy a tények egy jó sztori útjában álljanak.

De fogadjuk el egy pillanatra, hogy az ember által előidézett károsanyag-kibocsátás különféle okok miatt káros jelenség. Akkor viszont a Brit Munkáspárt miért támogat agresszív és illegális háborúkat, amelyek mindamellett, hogy brit katonák, irakiak, afgánok, sőt a jövőben irániak halálát is okozzák, még a globális károsanyag-kibocsátást is roppant mértékben megnövelik?

Edite Estrela (S&D). – (PT) Koppenhága nagyszerű lehetőséget kínál arra, hogy globális megállapodást kössünk, még mielőtt túl késő lenne. Az Egyesült Államoknak első ízben van olyan kormányzata, amely elkötelezte magát a megoldások mellett, és más országok, például Japán részéről is tapasztalunk pozitív jeleket. Nekünk azonban újfajta megközelítésre van szükségünk az éghajlatváltozással szemben, amely figyelembe veszi annak a biztonságra, a gazdasági fellendülésre, a bevándorlásra, sőt még a terrorizmus elleni küzdelemre gyakorolt hatásait is. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az éghajlatváltozás megköveteli a tudomány, a technológia és a közgazdaság hozzájárulását is.

A koppenhágai megállapodás elérésének legsúlyosabb akadálya a finanszírozás kérdése. Csak akkor jöhet létre a megállapodás, ha a fejlődő országok a szükségleteik szerint kialakított finanszírozásban részesülnek. Ezenkívül, biztos úr, ki kell hangsúlyoznunk, hogy a jelenlegi finanszírozás nem elégséges. A fejlett országoknak kell jó példával elől járniuk és nagyra törő, legalább 30%-os károsanyag-kibocsátás csökkentést kell célul kitűzniük, és segítséget kell nyújtaniuk a fejlődő országoknak a finanszírozás és a technológia biztosításával.

Milan Zver (PPE). – (SL) Jó napot kívánok, elnök asszony, biztos úr, Carlgren úr, hölgyeim és uraim, és kedves látogatóink, többek között a Szlovéniából érkezettek is. Engedjék meg, hogy röviden emlékeztessem Önöket valamire: a koppenhágai konferenciára valószínűleg nem a legalkalmasabb időben kerül sor. Válságok időszakát éljük, ami nagyon megnehezíti az olyan jellegű döntések meghozatalát súlyos és fontos kérdésekben, amelyeket decemberben Koppenhágában meg kell hoznunk.

Mindazonáltal szeretném kihangsúlyozni, hogy Koppenhágából csak akkor lesz sikertörténet, ha mind a környezetvédelmi, mind pedig a társadalmi dimenziót támogatja, vagyis ha sikerül csökkentenünk a károsanyag-kibocsátást, vagy ha sikerül erről megállapodnunk. Ebben a tekintetben még a Tanácsnak és a Bizottságnak is meg kell állapodnia a 2020-ig elérendő célkitűzésekkel kapcsolatban. Ezenkívül Koppenhágából csak akkor lesz sikertörténet, ha gondoskodik a fenntartható fejlődésről, ha a társadalmi szempontokra is kiterjed, és ami még nagyon fontos, ha nekünk, a világ fejlettebb részének sikerül megoldanunk a fejlődő országok finanszírozását. Ha ez nem történik meg, akkor szerintem ez a generáció elvesztegetett egy kivételes történelmi lehetőséget.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Elnök asszony! Vitánkkal összefüggésben szeretném felhívni a figyelmet két kérdésre. Először: a CO₂-kibocsátás korlátozásakor, valamint a fejlődő országok számára elkülönített pénzeszközökkel kapcsolatos javaslatok benyújtásakor nem szabad megfeledkeznünk a világválság által előidézett jelenlegi gazdasági és pénzügyi helyzettről, mivel úgy gondolom, hogy a nagyra törő célok kitűzése fontos ugyan, de még fontosabb, hogy el is érijük azokat.

Másodszor: oda kell figyelnünk a polgárok tájékoztatásának kérdésére és arra, hogy ökológiai kérdésekben változásokra van szükség. A tavaly Poznańban megtartott éghajlat-változási konferencia ideje alatt végrehajtott kutatások megmutatták, hogy a társadalom súlyos problémának tekinti az éghajlatváltozást, de úgy gondolja, hogy ennek a problémának a megoldása kizárólag a hatóságokra tartozik. Tájékoztatási kampányra van tehát szükség az emberek hozzáállásának megváltoztatása és olyan magatartási modellek előmozdítása érdekében, amelyeknek célja az energiafogyasztás csökkentése vagy hatékonyságának növelése a háztartásokban. Kampányra van szükségünk, hogy tájékoztassuk az embereket arról, hogy annak, ahogyan élünk és ahogyan dolgozunk, közgazdasági és ökológiai ára is van.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A fejlesztési és együttműködési mechanizmusok, valamint jelentős erőforrások elosztása a fejlődő országok között az éghajlatváltozás leküzdése céljából, nos ez mind fontos intézkedés egy Kiotót követő nemzetközi megállapodás megkötése szempontjából.

Ha azonban szeretnénk más országokat is rávenni egy Kiotót követő megállapodás megkötésére, ehhez a legjobb érvet azok az intézkedések szolgáltatják, amelyeket az Európai Unió elfogad korábban vállalt kötelezettségeinek teljesítése érdekében.

A kibocsátáskereskedelmi rendszeren kívüli ágazatok esetében a következő intézkedéseket lehetne mérlegelni: rossz energiahatékonyságú épületek felújítása, energiahatékonysági alap létrehozása minden egyes tagállamban; valamint az Európai Regionális Fejlesztési Alapból felhasználható pénzeszközök az épületek energiahatékonyságának növelésére és a tömegközlekedés fejlesztésére fordítható arányának jelentős megnövelése. Ezek az intézkedések körülbelül hétmillió munkahely létrehozását teszik lehetővé a számunkra 2020-ig.

A kibocsátáskereskedelmi rendszerhez tartozó ágazatok esetében finanszírozási mechanizmusokra van szükség az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra történő áttéréshez. Az energiatermelési és a fémipari ágazatokban működő európai társaságok által használt technológia korszerűsítése lehetővé teszi környezetbarát termelési módszerek alkalmazását.

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony! Már sok felszólaló megemlítette az erdőirtás problémáját, és ezt nagyon helyesen tette – az ipari és az egyéni célú erdőirtások egyaránt ide tartoznak.

Amikor önkéntesként Afrikában dolgoztam, saját szememmel láttam, amint emberek nap mint nap felkapaszkodnak a hegyre, ott töltik az egész napot és kicsi baltájukkal fát vágnak, majd délután lejönnek egy kis köteg fával a fejükön vagy a kerékpárjukon.

Teljesen nyilvánvaló, hogy ezt a kérdést csak a globális szegénység teljes kérdéskörével együtt lehet megoldani, mivel az emberek nem fognak felhagyni a fakitermeléssel valami fennkölt társadalmi érdekből, ha ennek az az ára, hogy közben ők maguk éhen halnak. Ezért az éghajlatváltozást és a globális szegénységet egyszerre kell megoldanunk.

Diane Dodds (NI). – Elnök asszony! Ma délelőtt nagyon sokat beszéltünk ebben a Házban arról, hogy a fejlődő országoknak is ki kell venniük a részüket az éghajlatváltozás megoldásában, és ez valóban így is van. Sok képviselőtársamhoz hasonlóan én is szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy ha a legszegényebb térségekben is fel akarjuk venni a harcot az éghajlatváltozás ellen, a Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak tudomásul kell vennie az ezzel kapcsolatos költségeket, és rendelkeznie kell stratégiával ennek megoldására.

De nem szeretnék anélkül távozni innen, hogy elmondanám, hogy a saját hazámhoz, Észak-Írországhoz hasonló területeken, a magas energiaköltségű területeken is van némi tennivaló a hátrányos helyzetűek számbavétele terén – ahol nagy az energiaínség a leghátrányosabb helyzetű emberek körében, ahol gazdaságunk alapjait a kisvállalkozások képezik –, amikor az éghajlatváltozás elleni küzdelem költségeit mérlegeljük.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Szeretném elmondani, hogy egyetértek stratégiánk alapvető célkitűzéseivel, vagyis annak megakadályozásával, hogy az átlaghőmérséklet több mint két fokkal emelkedjen. Ez a stratégia elsősorban korlátozásra épül: minél alacsonyabb az üvegházhatású gázok kibocsátása, annál kisebb mértékben emelkedik a hőmérséklet.

Szeretnék azonban egy másik dimenzióra is rámutatni, és itt a szükséges technológiai áttörésekre gondolok. Én a magam részéről hiszek a technológiában. A korlátozások önmagukban nem segítenek hozzá bennünket céljaink eléréséhez. Nagyobb beruházásokra van szükség a technológiai fejlesztések és mindenekfelett az üvegházhatású gázok légkörbe történő kibocsátásának mesterséges csökkentése, valamint a fúziós reaktorok kifejlesztésének területén. Ezért sürgetem a Bizottságot, hogy a lehető leghatékonyabban és leggyorsabban tegye meg a szükséges lépéseket az ilyen jellegű beruházások napirendre tűzése érdekében.

Andreas Carlgren, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a parlamenti képviselőknek a vita melletti elkötelezettségükért és előretekintő hozzájárulásukért. Az Európai Parlament széleskörű politikai támogatása természetesen rendkívül fontos szerepet játszik Európa tárgyalásokon elfoglalt helyzetének meghatározásában. Őszintén üdvözlöm továbbá a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által előkészített, az éghajlatváltozásról szóló állásfoglalást. A Parlament elkötelezettsége nagyon fontos a koppenhágai konferenciáig hátralévő 48 nap során. Valóban a lehető legjobban ki kell használnunk ezt az időt. Ez azt jelenti, hogy fel kell keresnünk a világ többi részét és nyomást kell gyakorolnunk a többi országra. Globális fenyegetésre globális választ kell adnunk. A vita során szóba került a globális partnerség fogalma – én egyetértek ezzel. Elhangzott az, hogy globálisan el kell érniünk az alacsony szén-dioxid-kibocsátású fejlődést – ezzel is egyetértek. Elhangzott, hogy új zöld technológiára van szükségünk – és ezzel is egyetértek. Legszívesebben azt mondanám, hogy globális szolidaritási paktumra van szükségünk.

Most el kell utaznom a Tanács környezetvédelmi témákkal foglalkozó luxemburgi ülésére, ahol az EU-nak a koppenhágai konferenciára vonatkozó mandátumát is meghatározzuk. Szó lesz itt az EU hosszú távú célkitűzéseiről, vagyis arról, hogy 2050-ig több mint 80%-kal kell csökkentenünk a károsanyag-kibocsátást. Beszélünk arról, hogyan lehetne a károsanyag-kibocsátás erőteljesebb csökkentésére ösztönözni más országokat, hogy mi is teljesíthessük a károsanyag-kibocsátás 30%-os csökkentésének célkitűzését. Főként pedig arról lesz szó, ami itt a vita során is felvetődött – nevezetesen az erdőirtások elleni küzdelmet és a fenntartható erdőszeteket szolgáló intézkedésekről, amelynek finanszírozásáról az ECOFIN-Tanácsnak kell döntenie. És végül szó lesz az Európai Tanács által elfogadott mandátumról. Szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek támogatásáért.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretnék nagyon röviden megemlíteni néhány szempontot. Úgy gondolom, hogy ez után a vita után, azután, amit a Tanács mondott, elmondhatjuk, hogy készen állunk a koppenhágai konferenciára. Rendkívül széleskörű támogatást tapasztaltam javaslataink mellett, és ez kiterjed az általunk benyújtott célkitűzésekre és vállalt pénzügyi kötelezettségeinkre.

Nagyon fontos továbbá a fejlődő világgal fennálló közös megegyezésünk – az irántuk vállalt kötelezettségeink és talán még ennél is fontosabb, hogy azoknak az erőfeszítéseknek a belső újraelosztásáról is megállapodtunk, amelyeket az Európai Unión belül meg kell tennünk, mert ha Önök kötelezettségeket vállálnak és ígéreteket tesznek, de nem sikerül egymás között megállapodniuk, akkor nem lesznek túlzottan hatékonyak ezeken a területeken. Továbbléphetünk, amennyiben az Európai Tanács ennek a hónapnak a folyamán támogatja ezeket a javaslatokat. Efelől semmi kétségem.

Arra is számítunk, hogy mások is megteszik ajánlataikat. Aztán majd beszélünk az Egyesült Államokról; és beszélni fogunk a BRIC-országokról is. Nekik is elő kell állniuk ajánlataikkal. Úgy gondolom, hogy őszinte és nyílt párbeszédre van szükségünk Koppenhágában. Biztos, hogy ez távolról sem lesz könnyű feladat, de valóban hiszem, hogy közös jövőnket fogjuk ott megvitatni.

elnök – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A tiszta energiaforrásokra való áttérés költségeit nem szabad költségvetési tehernek tekintenünk, amelyek csak növelik a társaságok termelési költségeit és a nemzeti költségvetések részeként az állami kiadásokat, hanem olyan beruházásoknak kell tekintenünk ezeket a költségeket, amelyek kézzelfogható előnyökkel járnak új munkahelyek létrehozása, a technikai innováció és a tiszta infrastruktúra szempontjából, amelyek támogatják az érintett országok fenntartható fejlődését.

Az éghajlatváltozás fenyegetést jelent a környezeti egyensúlyra és lakóhelyünkre egyaránt. Európának bátorságot kell tanúsítania és következetes álláspontot kell elfogadnia a globális felmelegedés elleni küzdelem erőfeszítéseinek vezetésében. A méltányosság és a történelmi felelősség mérlegelése alapján a szegény országoknak nemcsak gazdaságuk konszolidálásához és az új kihívásokhoz történő alkalmazkodásához kell segítséget nyújtanunk, hanem ahhoz is, hogy kivédhessék a globális felmelegedés hatásait, amelyeknek ők vannak a leginkább kitéve.

Remélem, hogy a decemberi konferencia résztvevői felismerik, hogy a szennyező károsanyag-kibocsátás csökkentésének nincs alternatívája, és hogy ha Koppenhágában elhalasztják a kötelező célkitűzésekre vonatkozó döntések meghozatalát, az nemcsak a konferencia kudarcát jelentené, hanem a valamennyiünk jövőjét érintő globális témákról folytatott multilaterális párbeszéd kudarcát is.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Az új globális éghajlati megállapodásról folytatott tárgyalások jelenleg borotvaélen táncolnak. Az Egyesült Államok a jelek szerint nem képes törvényt elfogadni a túlzott CO₂-kibocsátás megzabolázásáról. Kína a jelek szerint nem hajlandó kötelező célkitűzéseket elfogadni. A fejlődő országok pedig jogosan állítják, hogy nem ők idézték elő ezt a válságot.

Nekünk, európaiaknak történelmi felelősségünk, hogy rendbe tegyük azt az éghajlati zűrzavart, amelynek létrehozásához mi is hozzájárultunk. Valójában felelőtlenül viselkedtünk és nem törődtünk a környezettel, és ez vezetett a jelenlegi veszélyes változásokhoz éghajlatunkban. Ez nemcsak környezetvédelmi kérdés, és nem is kizárólag gazdasági kérdés, hanem a nemzetközi társadalmi igazságosság kérdése is. Munkatársaimhoz csatlakozva én is támogatom azokat az Európának szóló felhívásokat, hogy tegyünk valós finanszírozási ajánlatot a fejlődő világnak, és segítsük őket az éghajlatváltozás elleni harcukban, és ezzel mozdítsuk ki a tárgyalásokat a jelenlegi holtpontról.

Ennek a finanszírozásnak új és kiegészítő finanszírozásnak kell lennie (a jelenlegi 0,7%-os ígéretekhez nem szabad hozzányúlni), és elégségesnek kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye a fejlődő országok számára, hogy a szükséges enyhítési és alkalmazkodási intézkedésekkel felvegyék a harcot az éghajlatváltozással szemben. Vannak, akik szerint nem engedhetünk meg magunknak egy ilyen új finanszírozást. Amikor azonban a bankok jöttek hozzánk koldulni, a legtöbb kormány, köztük az ír kormány is gondolkodás nélkül öntötte az ölükbe a milliárdokat az adófizetők pénzéből. Gazdaságaink helyre fognak állni, de a környezetünk nem.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Az éghajlatváltozás az egyik legsúlyosabb fenyegetés, amely nemcsak a környezetet, hanem a gazdaságot és a társadalmat is veszélyezteti. A terméshozamok évről évre erősen fluktuálnak a szélsőséges éghajlati viszonyok változásainak súlyos befolyása miatt. Ez a gazdaság minden ágazatára hatást gyakorol, de a mezőgazdaság marad a legsebezhetőbb.

Meggyőződésem szerint ezt a problémát kétféle módon kell kezelni:

- szükség van egy, a leginkább érintett területekre vonatkozó cselekvési tervre, ami felöleli a következőket: bizonyos növényfajták használata, amelyek ellenállnak az új éghajlati viszonyoknak, a gazdálkodási tevékenységek hozzáigazítása az új feltételekhez, erdőtelepítés, üvegházak építése, a mezőgazdasági vízforrások kezelése és a szennyezett föld környezetbarátabbá tétele;

- a másik intézkedésnek egy jövőre vonatkozó tervnek kell lennie, amelynek célja az éghajlatváltozás okainak a csökkentett szén-dioxid-kibocsátásra épülő globális gazdaság előmozdításával történő kiküszöbölése, összekapcsolva az energiabiztonság támogatásával.

Fontosnak tartom továbbá a természeti katasztrófák megelőzését és kezelését célzó stratégia létrehozását, mert az elmúlt tíz év során gyakran sújtott le ránk aszály és árvíz, ami káros hatást gyakorolt mind a mezőgazdasági termelésre, mind pedig a növény- és állatvilágra.

Erősen támogatom, hogy az Európai Unió őrizze meg vezető helyét az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Nem szabad a jelenlegi gazdasági nehézségek miatt lecsúsznunk a második helyre.

Adam Gierek (S&D), írásban. – (PL) Öt éven keresztül a szemtanúja voltam annak, ahogyan itt, az Európai Parlamentben, egy speciális, az összes képviselőcsoportból, de elsősorban a zöldek és a szocialisták soraiból verbuválódott csoport példátlan hisztériát korbácsol fel az éghajlattal kapcsolatban. Ezt a hisztériát ügyesen fenntartották a Bizottság elnökének, valamint a Parlament korábbi elnökének beszédei segítségével, amelyekben elképzeltetlen katakizma képeit festették le előttünk, és állításuk szerint mindez az éghajlatváltozásnak lesz a következménye.

Azokat, akik ebben a kérdésben racionálisan gondolkodnak, erkölcsi alapelvek hiányával vádolják, és egyszerűen – amint ez ma velem is megtörtént – „demokratikus módon” nem adtak nekik lehetőséget a felszólalásra. Az éghajlatváltozási és energiacsomagban szereplő gazdasági döntések, amelyek az éghajlatváltozás okának nem igazán hiteles hipotézise alapján születtek meg, nem egyszerűen cinikus módon megcsúfolják a józan észet, hanem egy jövőbeni gazdasági katasztrófa és a civilizáció bukásának bajjós előjeleit is hordozzák. A jelenlegi éghajlatváltozás témaköréről és annak okairól, és mindenekfelett hatásainak kezeléséről olyan őszinte párbeszédet kell követelnünk, amelyet a teljes objektív tudományos világtól származó vélemények alapján folytatnak le.

Zita Gurmai (S&D), írásban. – (HU) Az éghajlatváltozás elleni harc eredményessége érdekében globális, ambiciózus és átfogó megállapodást szükséges elérni Koppenhágában. A finanszírozás kérdése a koppenhágai megállapodás sarokkövévé vált. Valamennyi országnak - lehetőségeihez és gazdasági potenciáljához képest - hozzá kell járulnia az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásához. Az Európai Unió jelentős szerepet és kötelezettséget vállal a klímaprogram finanszírozásában és a becslések szerint a fejlődő országok támogatására és a számítások szerint a 2010–2012-es időszakra az évi 5–7 milliárd euró finanszírozási igény jelentős terhet ró mind az uniós költségvetésre, mind a nemzeti költségvetésekre.

Ez utóbbinál viszont fontosnak tartom, hogy az Európai Unió jövőbeni nemzetközi klímafinanszírozási vállalásaiból eredő pénzügyi terhek elosztása tekintetében vegyék figyelembe az egyes tagállamok gazdasági potenciálját és teljesítőképességének határait. Meggyőződésem továbbá, hogy minden európai állampolgárnak ki kell vennie a részét a klímaváltozás elleni harcból, ehhez átfogó energiatakarékosági kampányok szükségesek.

Edit Herczog (S&D), írásban. – (HU) Ma már tisztán látjuk, hogy a Földet fenyegető veszélyek közül messze az üvegházhatást okozó gázok, elsősorban a szén-dioxid-kibocsátás jelenti a legnagyobb dilemmát. Ám ami ma ideológiai vitának tűnik a politikai elit körében, az tulajdonképpen a gazdasági lehetőségek és a fejlődés határait, a jövő beruházásait határozza meg. Amikor az Európai Parlamentben a klímaváltozásról és a koppenhágai konferenciára való felkészülésről beszélünk, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a harmadik energia csomag és a klímacsomag elfogadásával egy olyan európai energiapolitika alapjait alkottuk meg, amely a versenyképesség fokozása és az ellátásbiztonság erősítése mellett az energiahatékonyságot, a környezetkímélő energiatermelést és a fogyasztói érdekek érvényesülését részesíti előnyben. A harmadik energiacsomag piaci oldalról, a klímacsomag pedig szabályozási oldalról teremtette meg annak a lehetőségét, hogy újabb befektetők, újabb szereplők érkezzenek az európai energiapiacra. És Európa éghajlatváltozási politikájának, a koppenhágai céljainak ez a kulcsa. Új energetikai befektetésekre, új innovatív technológiákra, új szereplőkre van szükségünk. Mert jelentős szén-dioxid-kibocsátás csökkentésre mind európai mind globális szinten csakis új technológiák fejlesztése és üzembe helyezése esetében kerülhet sor. A közelmúlt európai döntései ezt teszik lehetővé. Ezen az úton kell haladnunk tovább.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Ha sikerül megállapodásra jutnunk Koppenhágában, az megadja a szükséges lendületet az éghajlatváltozás ellen végrehajtandó intézkedések globális szintű koordinálásához. Az éghajlati válság valószínűleg elválaszthatatlanul összefonódott a gazdasági válsággal. Ez lehetőséget kínál arra, hogy a korlátozott természeti erőforrásokra épülő fenntarthatatlan gazdaságról átálljunk egy fenntartható gazdaságra. Az energiaellátási biztonságra és az energiahatékonyságra irányuló stratégiának az előmozdítása mellett Európának meg kell terveznie az új energetikai technológiákba történő beruházásokat. A zöld technológiák közösségi szintű előmozdítása nemcsak az energiaválság alternatív megoldásának megtalálásában játszik szerepet, hanem a gazdasági növekedést is erősíti és új munkahelyeket hoz létre. Ugyanakkor, ha sikerül megállapodást elérnünk Koppenhágában, akkor ez lehetőséget kínál az EU kibocsátáskereskedelme, valamint az Egyesült Államok vagy más, ilyen vagy hasonló rendszereket fenntartó országok regionális vagy szövetségi kereskedelmi rendszerei közötti jövőbeni kapcsolatok előmozdítására. Végül, de nem utolsósorban, az EU-nak egységes álláspontot kell elfogadnia ahhoz, hogy megőrizhesse vezető szerepét a tárgyalásokon. Emellett tevékenyen részt kell vennie az éghajlati ágazatban jelenleg meglévő, a fejlődő országokkal fenntartott partnerségek megerősítésében, valamint új partnerségek létrehozásában, ahol ezek még nem léteznek.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Másfél hónappal a koppenhágai csúcstalálkozó előtt, tekintettel az elkerülhetetlen éghajlatváltozásra, a világ konkrét cselekvést vár el tőlünk – olyan cselekvést, amely szemlélteti az emberek és biztonságuk érdekében végzett együttműködéssel kapcsolatos felelősségtudatunkat és megfontoltságunkat. Valamennyien jól ismerjük az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport jelentéseit, amelyek egyértelműen kijelentik, hogy az elmúlt 50 évben tapasztalható felmelegedés legnagyobb részben az emberi tevékenység következménye. Az éghajlati kérdések a 21. század geopolitikai és gazdasági prioritásaivá váltak, olyan prioritásokká, amelyek hosszú távú intézkedésekre épülő merész döntéseket követelnek.

Az egész világra kiterjedő konszenzus elérése érdekében olyan éghajlati szerződéseket kell megfogalmazni, amelyek a 2012. évet követően felépítik az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését célzó új modelleket. A Kiotói Jegyzőkönyvvel megtettük az első lépést afelé, hogy a környezetvédelem kérdésében megváltoztassuk a világ kormányainak mentalitását. Tovább kell vinnünk ezt a gondolkodásmódot. A lényeg azonban az, hogy nem elégedhetünk meg azzal, hogy a fejlett országok, például az Amerikai Egyesült Államok és Kína által kibocsátott üvegházhatású gázok mennyiségét csökkentjük.

Feltétlenül támogatnunk kell a kisebb, szegényebb országokat, amelyek számára problémát okoz az alternatív, zöld energiaforrások bevezetése. Ez nemcsak pénzügyi támogatást jelent, hanem oktatást és a zöld gazdaságokban megszerzett tapasztalatok megosztását is. Amikor meghozzuk döntéseinket, polgárainkra is gondolnunk kell. Tájékoztatnunk és képeznünk kell őket, és arra kell őket ösztönöznünk, hogy fektessenek be a környezet védelmébe. A biztonság területén meghozott minden politikai intézkedéshez hasonlóan a polgárok támogatása és együttműködése nélkülözhetetlen.

Sirpa Pietikäinen (PPE), írásban. – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Naponta kapjuk az éghajlatváltozás előrehaladásával foglalkozó kutatások új eredményeit, és ezek arra utalnak, hogy a változás egyre csak gyorsul, és gyorsabb a korábbi előrejelzéseknél. Ha meg akarjuk őrizni a Földet olyan állapotban, amelyhez az élet alkalmazkodott, akkor 2050-ig létre kell hoznunk egy szén-dioxid-semleges gazdaságot. Ezeknek a tanulmányoknak a fényében az EU éghajlattal kapcsolatos célkitűzései nem nevezhetők túlságosan nagyra törőeknek. Mindenki tudja, mennyire súlyos ez a probléma. Ennek ellenére még mindig arról vitatkozunk, hogy vajon száz százalékgig biztosak vagyunk-e abban, hogy az emberek okozzák-e az éghajlatváltozást, vagy sem. Felfoghatatlan, hogy nem vagyunk hajlandók megtenni a helyes lépéseket, különösen azért, mert már hosszú ideje tudjuk, hogyan kell végrehajtani ezt a változtatást, és jól ismerjük az ehhez szükséges technológiákat, miközben új technológiák használatával javítjuk életminőségünket. Létezik lélektani magyarázat erre a tehetetlenségre. Néhány viselkedési modellünk makacsul ellenáll a változásoknak, miközben a többi csak lassan változik. Csak az a probléma, hogy nincs vesztegetnivaló időnk. Az az egyik legnagyobb kérdés ennek az évnak a végén, hogy az EU készen áll-e arra, hogy eltökélten fáradozzon annak érdekében, hogy a Koppenhágában megkötendő megállapodás megfeleljen az éghajlati kihívások mértékének. Az Uniónak nyilvánvaló módon vállalnia kell a károsanyag-kibocsátás 30%-os csökkentését 2020-ig és 80%-os csökkentését 2050-ig. A megállapodás részeként az EU-nak hihető ígéretet kell tennie arra nézve, hogy információk és technológiák átadásával, valamint megfelelő összegű pénzügyi támogatással segítséget nyújt a fejlődő országoknak.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A következő 50 év során az éghajlatváltozás jelentős hatást fog gyakorolni fontos gazdasági ágazatokra, például a mezőgazdaságra, az energiaellátásra, a közlekedésre, az ökoszisztémákra, az idegenforgalomra és az egészségszféra.

Az éghajlatváltozás érinti továbbá a háztartásokat, a vállalatokat és a társadalom egyes részeit, különösen az időseket, a fogyatékkal élőket és az alacsony jövedelmű családokat. Az EU-nak eltökélt szándéka, hogy azonnali lépéseket tesz az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése érdekében. Az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére azonban nem elegendő az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése. További lépésekre van szükség ennek a problémának a rövid távú enyhítésére.

A várakozások szerint az éghajlatváltozás hatásai súlyosabbak lesznek, mint amire korábban számítottunk és azok függetlenül az enyhítésük érdekében végrehajtott intézkedésektől is be fognak következni. Szükségünk van tehát adaptációs politikákra, vagyis olyan intézkedésekre, amelyek megerősítik a természeti és az emberi rendszereket az éghajlatváltozás hatásainak való ellenállásban.

Ezeket a politikákat az EU-ban alkalmazzuk, de globális szinten is szükség van az alkalmazásukra. Ezért kell a koppenhágai konferenciából nemzetközi sikert kovácsolnunk. Globális szolidaritási paktumra van szükségünk a zöld gazdaságok bizonyos tiszta technológiák előmozdításával történő kifejlesztése érdekében, ami munkahelyeket teremt, emellett védi a környezetet és a lakosság egészségét.

Pavel Poc (S&D), írásban. – (CS) Az EU vezeti a világ éghajlatváltozás elleni küzdelmét. Ez a pozíció nyilvánvaló módon ránk terheli a fejlődő országok megsegítésének felelősségét. Amikor segítséget nyújtunk, akkor ennek következményeiért is nagyfokú felelősséggel tartozunk. Ha a fejlődő országok évi 30 milliárd eurót kapnak az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére irányuló erőfeszítéseikért, akkor ennek az intézkedésnek a célja kizárólag az éghajlati igazságosság és a szolidaritás lehet. Nem engedhetünk meg magunknak olyan célkitűzést vagy olyan végeredményt, amely a társadalmi és politikai fejlődés új torzulásain keresztül új feszültségeket gerjesztene. A fejlődő országokat bonyolult kapcsolatrendszer köti össze a fejlett világgal. Amikor átadunk erőforrásokat, meg kell vizsgálnunk a fejlesztési segély összes lehetséges hatását, többek között a politikai és a lakossággal kapcsolatos következményeket is. Az erőforrások legnagyobb részét az oktatás és az információs társadalom támogatására kell fordítani. Még az Európai Parlamentben sincs mindenki meggyőződve arról, hogy az éghajlatváltozás valós fenyegetést jelent. Ha nem értjük meg, hogy az éghajlatváltozás, és annak a célországokban jelentkező következményei valóságok, akkor segítségünket legfeljebb kenőpénznek tekinthetjük, amelyet jólétünkért fizetünk ki az azokban az országokban regnáló kormányoknak, ahol a lakosság nélkülözi ezt a jólétet. Ha az EU nagyra törő céljait a többi jelentős érintett fél – az Amerikai Egyesült Államok, Kína, India, valamint a dél- és közép-amerikai országok – kedvezőtlenül fogadják, akkor az EU-nak a belső alkalmazkodási intézkedések és mechanizmusok megerősítésére kell összpontosítania, különösen az EU lakosságának egészségével és biztonságával kapcsolatban.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – Koppenhágában a fejlődő országok finanszírozásával kapcsolatos tárgyalások a csúcstalálkozó sikere szempontjából döntő jelentőséggel rendelkeznek majd. Néhány afrikai ország már bejelentette, hogy nem vállalhatnak majd egy olyan megállapodást, mint amelyet mi Koppenhágában el szeretnénk érni, ha az nem tartalmaz megfelelő intézkedéseket a fejlődő országok alkalmazkodására és helyzetének enyhítésére szolgáló finanszírozásról. Adott két kulcsfontosságú szempont – az első az, hogy az ezeknek a fejlődő országoknak adott állami pénzeszközöknek új, kiegészítő pénzeszközöknek kell lenniük, és nem származhatnak a jelenlegi segélyezési költségvetésekből. A második szempont az, hogy nemcsak állami pénzt használhatunk fel erre a célra; a közvetlen segítségnyújtás mellett a magánszektor is ösztönözhető az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságokba történő beruházások végrehajtására. Az, hogy a magánszektor milyen mértékű beruházásokat hajlandó megvalósítani a fejlődő országokban, a kibocsátáskereskedelmi rendszerekről szóló nemzetközi megállapodásokról függ. Az ezzel a kérdéssel kapcsolatos megállapodások megteremtik azt a politikai összetartást és stabilitást, amely megadja a magánszektorban a bizalmat a fejlődő országokban megvalósítandó megfelelő beruházásokhoz. Ezért a tárgyalásoknak egyrészt az állami finanszírozással kapcsolatos átfogó kötelezettségvállalásokra, másrészt a magánszektorból származó beruházások biztosítására irányuló konkrét intézkedésekre kell irányulniuk.

(Az ülést 11.55-kor felfüggesztik és 12-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

6. Helyesbítés (az eljárási szabályzat 216. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit lásd a jegyzőkönyvben)

7.1. A Megújulóenergia-ügynökség (IRENA) alapokmánya (A7-0026/2009, Herbert Reul) (szavazás)

7.2. A közös agrárpolitika területét érintő elavult tanácsi jogszabályok (A7-0018/2009, Paolo De Castro) (szavazás)

7.3. A laboratóriumi vizsgálatokkal kapcsolatos feladatok átruházása (A7-0017/2009, Paolo De Castro) (szavazás)

- 7.4. A jövedékiadó-mérték csökkentése Madeirán és az Azori-szigeteken (A7-0039/2009, Danuta Maria Hübner) (szavazás)**
- 7.5. A vadon élő madarak védelme (A7-0024/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.6. Gázüzemű berendezések (kodifikált szöveg) (A7-0025/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.7. Audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtása (kodifikált szöveg) (A7-0029/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.8. A munkavállalók védelme az azbeszttel szemben (kodifikált szöveg) (A7-0033/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.9. A harmadik országokból behozott állatok állat-egészségügyi ellenőrzése (kodifikált szöveg) (A7-0028/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.10. A mezőgazdasági üzemek jövedelmére és üzleti tevékenységére vonatkozó számviteli adatok gyűjtésére szolgáló hálózat (kodifikált szöveg) (A7-0031/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.11. A baromfi és keltetőtojás Közösségen belüli kereskedelmére és harmadik országból történő behozatalára irányadó állat-egészségügyi feltételekről (kodifikált szöveg) (A7-0027/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.12. A szarvasmarhafélék fajtatiszta tenyészállatai (kodifikált szöveg) (A7-0032/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 7.13. Az EK és Mauritius közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0019/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**
- 7.14. Az EK és a Seychelle Köztársaság közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0012/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**
- 7.15. Az EK és Barbados közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0013/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**
- 7.16. Az EK és Saint Kitts és Nevis közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0014/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**
- 7.17. Az EK, valamint Antigua és Barbuda közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0015/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**
- 7.18. Az EK és a Bahamai Közösség közötti megállapodás a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről (A7-0016/2009, Simon Busuttil) (szavazás)**

7.19. 9/2009. sz. költségvetés-módosítási tervezet: olaszországi földrengés, III. szakasz - Bizottság (A7-0023/2009, Jutta Haug) (szavazás)

7.20. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálása: Németország - távközlési ágazat (A7-0022/2009, Reimer Böge) (szavazás)

7.21. Marek Siwiec mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelem (A7-0030/2009, Diana Wallis) (szavazás)

7.22. A schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmus (A7-0035/2009, Carlos Coelho) (szavazás)

- A Bizottság javaslatának szavazását követően:

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, tegnap, kollégám, a Bizottság alelnöke, Barrot úr, hangsúlyozta, hogy a javaslatok célja az értékelési mechanizmus közösségivé és még hatékonyabbá tétele, a tagállamok közti kölcsönös bizalom megtartása mellett.

A Bizottság meggyőződése, hogy a Parlamentet be kellene vonni a schengeni vívmányok alkalmazását nyomon követő értékelési mechanizmusba, ami jelenleg még nincs így. A polgároknak hozzáférést kell biztosítani az értékelés eredményeihez.

Mindazonáltal, a hatályban lévő szerződések értelmében nem lehetséges a Parlament együttdöntési eljárás keretében történő bevonása. A Bizottság tehát a hatályban lévő szerződések alapján kiáll a javaslata mellett.

Azonban, amint életbe lép a Lisszaboni Szerződés, újra megnyitjuk az ügyet, és a Bizottság, ha elérkezik ez az idő, el fogja dönteni, szerinte mi a legmegfelelőbb jogalap a javasolt mechanizmus számára, és olyan nagy mértékben vonja majd be az Európai Parlamentet, amennyire csak lehetséges.

A Bizottság ennél fogva, a helyzettől függően, módosított vagy új javaslatokat nyújthat be.

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Értékelem az Európai Bizottság által tisztázottakat, de szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat, hogy amint azt már a vita során is világossá tettük, bár az Európai Parlament Jogi Szolgálat elismerte a bizottsági kezdeményezés jogalapjának legitimitását, azt is elmondta, hogy a hatályban lévő Szerződés értelmében az Európai Bizottság megtehetné volna ugyanezt a kezdeményezést egy másik jogi formula, az Európai Parlament együttdöntési jogkörének alapján is.

Mivel nem így történt, javasolom a kezdeményezésnek az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsághoz való visszaküldését, hogy a Bizottság újragondolhassa azt. Ezután, az eljárási szabályzat 56. cikke értelmében mi itt a Parlamentben megkaphatnánk a Bizottság azon kezdeményezését, amely tiszteletben tartja az együttdöntést, és megadja az Európai Parlamentnek az öt megillető jogot, hogy közbenjárjon a schengeni térségen belüli nagyobb biztonság fenntartása érdekében.

Elnök. – Köszönöm, Coelho úr. Erről a kérésről nem szükséges szavazni, mivel ha a Bizottság úgy döntött, hogy fenntartja javaslatát, a javaslatot automatikusan visszaküldik a bizottságtól, ahogy azt Coelho úr kérte.

7.23. A schengeni vívmányok alkalmazását ellenőrző értékelési mechanizmus (A7-0034/2009, Carlos Coelho) (szavazás)

- A Bizottság javaslatának szavazását követően:

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, a forgatókönyv ugyanaz. Ennél fogva a Bizottság álláspontja sem változott.

Elnök. – Nos, akkor úgy vélem, hogy ezt a második beszámolót is visszaküldik a bizottsághoz, mivel az Európai Bizottság úgy döntött, hogy fenntartja javaslatát.

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0013/2009)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Elnök úr, én a Bahamákról, Barbadosról, Saint Kitts és Nevisről, valamint a Seychelle Köztársaságról szóló jelentés mellett voksoltam. Ezekben a jelentésekben tetszett nekem, hogy leküzdik a megállapodásokra jellemző bürokratikus eljárásokat, tetszett a polgárok szabad mozgása és a mindezen lépésekhez elengedhetetlen kölcsönösség.

Mindazonáltal, a messzemenőig tisztelve ezeket a szuverén országokat, amelyek a barátaink, szeretném kihasználni a jelen megállapodásokban is tükröződő jó kapcsolatokat, hogy segítsem ezeket az országokat – amelyek, ismétlem, szuverén országok és a barátaink – abban, hogy kialakítsák a védettségüket egy olyan járvány ellen, amely még az influenzánál is halálosabb: az adóparadicsomok ellen. Erről már a G20-ak találkozóján és számos más fórumon is folyt vita.

Az adóparadicsomok jelentős mértékben és sajnálatos módon járultak hozzá a jelenlegi gazdasági válsághoz. Talán még nem sok minden, de valami már történik a legaktívabb adóparadicsomok eltüntetése érdekében, de ne legyünk naivak. Újak is létrejöhetnek.

Spanyolországban a hírekben szerepel a Gürtel-ügy: nem csak a kiterjedt korrupciós háló, hanem a tőke elvándorlása is. Ezért, a Bizottság és a Tanács tisztelt képviselői, használjuk ezeket a megállapodásokat arra, hogy ragaszkodjunk ezen védettség kialakításához, amelyet előbb vagy utóbb meg kell követelnünk annak érdekében, hogy szélesebb körűen és radikálisabban léphessünk fel az adóparadicsomok ellen.

- Jelentés: Carlos Coelho (A7-0034/2009)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök úr, a Schengeni Szerződés minőségi változást hozott az Európai Unió országai többségének területén. És bár még elég rövid idő telt el az életbe lépése óta, gyakran elfelejtjük, milyen volt Európa korábban, amikor még voltak határok, és nehézséget jelenthetett az egyik tagállamból a másikba való mozgás. A Schengeni Megállapodás integrációnk egyik sikere, ugyanakkor óriási felelősséggel is jár. Területünk határainak jelentős részéért immár az új tagállamok felelősek.

A pozitívak mellett negatív aspektusai is vannak a megállapodásnak, mivel kiterjedt korlátozásokat vezettek be az EU-val határos országok lakosainak mozgásával kapcsolatban, amely elsősorban az új tagállamokat érinti, többek közt Lengyelországot és Lettországot. Ezen nehézségek következtében, komoly korlátozások vonatkoznak, többek közt, a keleti határainkon keresztül történő mozgásra is. Új válaszvonal jött létre, egy akadály, amely olyan országok közt áll, amelyeknek szoros kapcsolataik voltak és vannak közös történelmük és családi kapcsolataik révén, valamint legfőképpen azért, mert szomszédok.

A Schengeni Megállapodás rendelkezéseinek megfelelően bevezették a belső ellenőrzés közös rendszerét, amelyeket a megállapodást aláíró európai uniós tagállamok megfelelő szervei alkalmaznak is. Úgy tűnik azonban, hogy ezt az ellenőrzési rendszert aránytalan mértékű szigorral alkalmazzák, ami nem segít abban, hogy pozitív képet alakítsunk ki az Európai Unió egységéről.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Herbert Reul (A7-0026/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Én megszavaztam ezt a jelentést. Teljes mértékben támogatom a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség (IRENA) alapokmányának a Közösség által történő aláírását. E szerv fő célkitűzése a megújulóenergia-szektor jó gyakorlatainak támogatása, úgy az Európai Unión belül, mint világszerte. Az ügynökség alapokmánya kimondja, hogy az világszerte elő fogja segíteni és támogatni fogja a megújuló energiaforrások használatát.

Ezen ügynökség alapokmányának a Közösség általi aláírása lehetővé teszi majd, hogy jobb, közvetlenebb módon férhessünk hozzá az ahhoz kapcsolódó információkhoz, hogy milyen tevékenység folyik a megújulóenergia-szektorban, mind európai, mind globális szinten. Ugyanakkor, az ügynökségbeli státusza révén a Közösség fokozottabban ellenőrizheti, milyen előrelépést tesznek a tagállamok annak érdekében, hogy teljesítsék a 2020-ra előírányzott, kötelező megújuló energiára vonatkozó célkitűzést.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Én e jelentés mellett voksoltam. Jelenleg sem európai, sem globális szinten nincs koordinált, a megújuló energiára vonatkozó stratégia. Ebből kifolyólag óriási szakadék tátong a megújuló energiával kapcsolatban már jelentős előrehaladást és sikereket elért országok, valamint az e téren még lemaradással küzdő országok között.

Ha szeretnénk felgyorsítani a megújuló energiaforrások részesedésének növelését, a különböző országoknak összehangoltan kellene cselekedniük, és a területen vezető országoknak meg kellene osztaniuk legjobb gyakorlataikat. Véleményem szerint ez az ügynökség hozzá fog látni ezen célok megvalósításának, és általában véve új lendületet és irányt fog adni a megújuló energiának.

Maria da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a tényt, hogy az Európai Közösség ezennel képviselteti magát a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökségben (IRENA). A Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség célja, hogy elősegítse a megújuló energia minden formájának az elfogadását és fenntartható felhasználását, figyelembe véve annak a környezetvédelemhez, a klímavédelemhez, a gazdasági növekedéshez és a társadalmi kohézióhoz (különösen a szegénység visszaszorításához és a fenntartható fejlődéshez), az energiaellátás elérhetőségéhez és biztonságához, a regionális fejlődéshez és a nemzedékek közötti felelősséghez való hozzájárulását.

Az ügynökség célja, hogy műszaki, pénzügyi és politikai tanáccsal lássa el a fejlődő országok kormányait, így járulva hozzá azok alacsony szén-dioxid-kibocsátású társadalmakká válásának folyamatához.

A megújuló energia használata az EU éghajlati és energia-csomagjának egyik legfontosabb célkitűzése. Ez az ügynökség hozzá fog járulni e csomag célkitűzéseinek végrehajtásához, különösen ahhoz a célhoz, miszerint 2020-ra az összes energiafogyasztás 20%-át megújuló energiának kell kitennie.

David Casa (PPE), írásban. – Az IRENA hivatalosan 2009. január 29-én jött létre. A szervezet célja, hogy a fenntartható energia használatára való gyors átállás támogatásának központja legyen. A szervezet alapokmányát aláírták. Rendkívül fontos, hogy a szervezet a lehető leghamarabb megkezdhesse működését. Támogatom az itt bemutatott alapokmány elfogadását, ezért a jelentés mellett szavaztam.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség (IRENA) alapokmányának a Közösség által történő aláírását. A Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség célja, hogy a megújuló energia kiválósági központja legyen, ami lehetővé tenné számára, hogy segítse a kormányokat a megújuló energiaforrások használatában, hogy terjessze a know-how-t és a legjobb gyakorlatokat, valamint, hogy képzést biztosítson ezen a területen. Így hát kíváncsi vagyok, hogy a Közösség képviseltesse magát egy olyan intézményben, amelynek céljai egybeesnek a hatáskörével, és amelynek alapokmányát immár 20 tagállam aláírta.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az energia-szempontról leginkább függő országok sorában Portugália a hatodik az EU 27 tagállama között, így a tiszta technológiákba való befektetés elsődleges fontosságot élvez.

Támogatom a nemzeti megújulóenergia-tervet, amely külön hangsúlyt fektet a szél energiájára, a hullámenergiára (tekintettel a portugál tengerpart adta kivételes körülményekre), a termikus napenergiára, a fotovoltaiikus energiára és az energiatermelő mikroegységekre.

Támogatom továbbá a megújulóenergia-többlet tárolását célzó kutatási és fejlesztési módszereket, technológiákat és stratégiákat.

Olyan energiapolitikát támogatok, amely figyelembe veszi a gazdasági kihívásokat és a társadalmi szükségleteket, míg anélkül mozdítja elő a fenntartható fejlődést, hogy azért a későbbi nemzedékeknek környezetvédelmi szempontból valamilyen árat kelljen fizetniük.

Örök aggodalmam, hogy korlátozzuk az energiától való függésünket. Biztos vagyok benne, hogy az előre vezető út a megújuló energiák támogatása és fejlesztése, ezért üdvözlöm a tényt, hogy Portugália a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség (IRENA) egyik alapító tagja.

Ezért támogatom azt is, hogy az Európai Közösség jóváhagyta a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség (IRENA) alapokmányát.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A jelen beszámolóra adott voksom kapcsán szeretném hangsúlyozni, milyen fontos e nemzetközi szervezet létrejötte, amely ezentúl világszerte elősegíti és támogatja majd a megújuló erőforrások használatát, nem megelégedve arról, milyen előnyökkel járnak azok a környezetünk és az éghajlat védelmével, a gazdasági növekedéssel és a társadalmi kohézióval, többek közt a szegénység

csökkentésével kapcsolatban, csakúgy, mint az energiaellátás biztonságával és a regionális fejlődéssel kapcsolatban.

A 2009. januári bonni konferencián az elsőként jelentkező Romániát jelölték az első ülés alelnöki posztjára. Arra is felkérték, hogy részt vegyen az IRENA igazgatási bizottságában, abban a magban, amely átmenetileg működik, amíg az ügynökség titkársága teljes erővel munkához nem lát. Jelen pillanatban 137 állam írta alá az alapokmányt, amelyek közé tartozik az EU 24 tagállama is.

- Jelentés: Paolo De Castro (A7-0018/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Én az egyes, a közös agrárpolitika területét érintő elavult tanácsi jogszabályok hatályon kívül helyezéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett voksoltam, mivel a közösségi vívmányokból szükséges kivenni a már nem releváns jogszabályokat, hogy növelhessük a közösségi jog átláthatóságát és a jogbiztonságot, tekintettel az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság részéről létrejött, a jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodásra. Ezt a közelmúltban megerősítette a Bizottságnak „Az egyszerűsített KAP – közös európai siker” című közleménye; az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoportjának a nevében én felelek az Európai Parlamentnek az e közleményről szóló jelentéséért. E stratégia keretén belül tehát érdemes megszüntetnünk azokat a jogszabályokat, amelyek a hatályban lévő jogszabályok közül már nem bírnak valódi érvénnyel.

David Casa (PPE), írásban. – Az európai jogszabályok tetemes mennyiségéből kifolyólag rendkívül fontos, hogy hatékonyan hatályon kívül helyezzünk minden elavult anyagot. Ennek fényében én e jelentés mellett voksoltam.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvetően fontos, hogy a közös agrárpolitika (KAP) minden érintettje tudatában legyen a már meglévő jogi kereteknek és a rájuk mindenkor vonatkozó szabályoknak.

Elfogadom, hogy a jogbiztonság megkívánja, hogy az elavult jogszabályok ne maradjanak határozatlan ideig hatályban a közösség jogrendszerén belül.

Tekintettel arra, hogy a KAP alapvető fontossággal bír az Unió kormányai és lakosai számára, amellet érvelek, hogy az a lehető legegyszerűbb és legvilágosabb legyen mind a hatályban lévő szabályok, mind azok alkalmazásának tekintetében.

A KAP központi szerepet tölt be az Unió életében, óriási gyakorlati jelentőséggel bír, ezért nem állhat már nem alkalmazandó szabályok, rendeletek, jogszabályok és határozatok kusza összevisszaságából, különben nem lesz többé hatékony.

Tekintettel a fentiekre, támogatom a Bizottságnak a közös agrárpolitika területét érintő elavult jogszabályok hatályon kívül helyezésére irányuló javaslatát.

Alan Kelly (S&D), írásban. – A szavazás tárgya azt jelzi, hogy az európai intézményeknek hatályon kívül kell helyezniük azokat a tanácsi jogszabályokat, amelyek az idő múlásának, valamint a technológia fejlődésének következtében elavulttá és irrelevánssá váltak az Unió megfelelő működése szempontjából. Ez a szavazás a közös agrárpolitika területét érintő bizonyos tanácsi jogszabályokra vonatkozik. Úgy vélem, hogy a KAP bizonyos területeit már régen felül kellett volna vizsgálni. Ha azt akarjuk, hogy az intézkedéseket megfelelő módon alkalmazzák és az európai polgárok javára fordítsák, a jogszabályoknak a mai mezőgazdaság szempontjából kell relevánsnak lenniük. Az is szilárd meggyőződése, hogy tennünk kell valamit annak érdekében, hogy megszabadítsuk az Uniót az európai polgárok szemében róla kialakult bürokratikus képtől. A fentiekhez hasonló jogszabályok csak zavart okoznak, anélkül, hogy valódi célokat szolgálnának. Az efféle EU-politikák elhomályosítják az Unió fényét polgárai körében, és eltántorítják az embereket attól, hogy kapcsolatba lépjenek vele. Összességében tehát szilárd meggyőződése, hogy ha az Unió releváns szeretne maradni, akkor mindig meg kell, hogy szavazza jogszabályainak és politikáinak korszerűsítését.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Nagy örömmel voksoltam a közös agrárpolitika területét érintő elavult tanácsi jogszabályok hatályon kívül helyezéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló állásfoglalás elfogadása mellett, mivel folyamatosan azt halljuk, hogy túl sok európai uniós rendelet van, ami kedvezőtlen hatással van a piacgazdaság megfelelő működésére. Ez különösen igaz a KAP-ra, amelyben – a számos egyszerűsítés és egy seregnyi rendelet hatályon kívül helyezésének dacára – még mindig sok szükségtelen jogszabály maradt.

E jogszabályok közül sok van, amely már semmilyen jogi hatállyal nem bír, míg mások tartalma újabb dokumentumokban került megfogalmazásra. Mindez rengeteg időbe és pénzbe kerül a gazdáinknak, és kiterjedt adminisztrációt igényel. Ennélfogva úgy vélem, hogy az EU jogszabályainak további naprakésszé tétele, konszolidációja és egyszerűsítése alapvetően fontos, ahogy fontos a sok-sok szükségtelen jogszabály hatályon kívül helyezése is, hogy a hatályban lévő előírások egyszerűek, világosak és érthetőek legyenek. Ez fogja közelebb hozni az Európai Uniót saját polgáraihoz.

Oldřich Vlasák (ECR), írásban. – (CS) Szeretném megindokolni a közös agrárpolitika területét érintő számos elavult tanácsi jogszabály hatályon kívül helyezéséről szóló tanácsi rendelet tervezetére vonatkozó szavazatomat. Az európai integráció folyamata során az Európai Parlament és a Tanács rengeteg jogszabályt alkotott. Akkor, amikor mi csatlakoztunk az EU-hoz, a közösségi vívmányok szövege már közel 80 000 oldalt tett ki, amely fele a mezőgazdaságra vonatkozott. Így tehát jó, hogy az EU szervei intézményközi alapon megegyeztek, hogy a közösségi jogot naprakésszé és tömörebbé kell tenni.

Azokat a jogszabályokat, amelyeknek már nincs jelentőségük, a közösségi jog átláthatóságának és bizonyosságának javítása érdekében ki kell venni a közösségi vívmányokból. A Bizottság a közelmúltban 250 mezőgazdasági jogszabályt ítélt elavultnak. Most 28 olyan jogszabályról beszélünk, amelynek gyakorlati szempontból semmi haszna, formailag viszont még létezik, és van hat olyan jogszabály, amely idejét múlta. Bár én támogattam ezt a tervezetet, határozottan hiszem, hogy még számos további lehetőség volna az európai jog karcsúsítására és a brüsszeli bürokrácia megnyirbálására, így hát arra kérem a Bizottságot, hogy folytassa tovább az európai jog egyszerűsítésére irányuló munkáját.

- Jelentés: Paolo De Castro (A7-0017/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Laboratóriumi vizsgálatokra azért van szükség, hogy azonosítani lehessen azokat a káros organizmusokat, amelyek nincsenek jelen az EU területén. A jelenlegi szabályozások nem teszik lehetővé e munkának bizonyos laboratóriumok számára történő átruházását, mivel azok nem felelnek meg a 2000/29/EK irányelv 2. cikk (1) bekezdése (g)(ii) pontjában előírtaknak. Támogatom, hogy ezek a laboratóriumok elvégezhessek ezt a fajta munkát, amennyiben bizonyos feltételeknek eleget tesznek. Ezért én a jelentés mellett szavaztam.

- Jelentés: Danuta Maria Hübner (A7-0039/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Én megszavaztam a jelentést, amely felhatalmazza Portugáliát, hogy csökkentse a jövedéki adó mértékét Madeirán és az Azori-szigeteken a helyben előállított és fogyasztott likőr, párlat és rum esetében, mert úgy vélem, ez fontos módja az efféle termékeket előállító ágazatban létező kis vállalatok fennmaradása támogatásának, amelyek meglehetősen kedvezőtlen versenyhelyzetben vannak, mivel a piacok liberalizációjával és a szeszes italoknak a régióban való egyre növekvő forgalmazásával kell szembenézniük.

Az adó mértékének csökkentése továbbá hozzá fog járulni ezekben a régiókban a nagyobb gazdasági és társadalmi egyensúly létrejöttéhez, ezáltal biztosítva a munkahelyek fenntarthatóságát, sőt új munkahelyek teremtését, ami életbevágóan fontos a helyi gazdaságok védelme szempontjából.

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – Málta kormányának hasonló kezdeményezést kellene követnie Gozo szigetével kapcsolatban. Mindazon EU-tagállamok, amelyeknek van szigeti régiójuk, kérvényeztek hasonló intézkedéseket, és meg is kapták a lehetőséget az EU-tól, hogy efféle speciális intézkedéseket tegyenek. Maguk az intézkedések szigeti régióról szigeti régióra változnak. Egy dolog azonban mindegyikükben közös: az, hogy gazdasági komfortot nyújtanak a szigeti régiók sajátos negatív aspektusainak ellensúlyozása céljából. Gozo szigete óriási hátrányokkal küzd, úgymint a kétszeres elszigeteltséggel, a mindentől távoli fekvéséről, kis méretéről és problémás topográfiájával. A Máltánál sokkal nagyobb országok, mint például Portugália, Olaszország vagy Görögország, képesek voltak elérni, hogy speciális intézkedésekkel vonzó ösztönzést biztosítsanak szigeti régióiknak. A máltai szigetvilág kisebb szigetei különösen sérülékenyek.

Gozo szigetének szüksége van az ehhez hasonló egyedi intézkedések bevezetése által nyújtott segítségre. A máltai kormány kötelessége, hogy meghatározza, milyen speciális intézkedések lennének erre a leginkább megfelelők, és ezután kérelmezze az EU-nál ezen intézkedések elfogadását. A máltai kormányon múlik, hogy csökkentse a nehézségeket, amelyekkel különösen Gozo szigete lakóinak kell megküzdeniük.

David Casa (PPE), írásban. – Ez egy 2002-es, bizonyos autonóm régiók tekintetében Portugáliának adott adóeltérés kiterjesztése. Én támogatom az ehhez hasonló kiterjesztéseket, ezért megszavaztam a jelentést.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Én a Portugália számára a Madeira autonóm régióban előállított és fogyasztott rum és likőr, valamint az Azori-szigetek autonóm régiójában előállított és fogyasztott likőr és párlat tekintetében kedvezményes jövedékiadó-mérték alkalmazásának engedélyezéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló Hübner-jelentés mellett voksoltam. Szem előtt tartva a legkülső régiók speciális jellemzőit, úgy vélem, hogy ez a kiterjesztés elengedhetetlen az ezeket a termékeket előállító helyi ipar túlélése és az ágazatban való foglalkoztatás megővése szempontjából.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Tekintetbe véve a rum, illetve a párlatok, valamint a likőr előállításának a Madeira és az Azori-szigetek portugál autonóm régióinak mezőgazdaságára, és ebből következően a gazdaságára és foglalkoztatására gyakorolt jelentős hatását, alapvetően fontos, hogy e termékek tekintetében ezentúl is kedvezményes jövedéki adót kelljen alkalmazni, mivel ez nem fog tisztességtelen versenyhez vezetni a belső piacon.

A kedvezményes jövedékiadó-mérték megszüntetéséből fakadó kiskereskedelmiár-növekedés hatására még kevésbé lennének versenyképesek ezek a termékek az EU más részeiről behozott hasonló termékekhez képest, ezért veszélybe kerülne a hagyományos termékek léte. Ennek társadalmi-gazdasági szinten katasztrofális következményei lennének a helyi iparra és a regionális gazdaságra nézve, tekintettel arra, milyen hatást gyakorolna ez a régióban működő családi gazdaságokra.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A mai plenáris ülésen elsöprő többséggel megszavazott javaslat lehetővé teszi annak a 2002-es engedménynak a meghosszabbítását, amely engedélyezi Portugália számára, hogy a Madeira autonóm régióban előállított és fogyasztott rum és likőr, valamint az Azori-szigetek autonóm régiójában előállított és fogyasztott likőr és párlat tekintetében kedvezményes jövedékiadó-mértéket alkalmazzon. Én a folyamat kezdete óta minden tölem telhetőt megtettem azért, hogy ez az intézkedés, amely 2008 végén érvényét veszítette, sürgősen megújításra kerüljön. A Regionális Fejlesztési Bizottság egyhangú támogatását magunkénak tudva, a mai szavazás megerősítette az eredményt, amely értelmében a jövedéki adó mértékének kedvezménye 2009 januárjától 2013-ig továbbra is fennmarad.

Madeira rum- és likőrgyártóinak folyamatosan akadályokkal kell szembenéznük abból adódóan, hogy régiójuk földrajzi helyzeténél fogva a legkülső régiók közé tartozik, hogy elszigetelt, szélsőségesek a terepviszonyok és az éghajlat, valamint, amiért kicsik a gazdaságok. Ha nem élvezhetnék tovább e kedvezmény előnyeit, kénytelenek lennének árat emelni, ami viszont visszahatna a tevékenységükre, ennek kapcsán a foglalkoztatásra, aminek súlyos következményei lennének a régióra nézve.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0024/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez a szövegek érdemi módosítás nélküli egyszerű egységes szerkezetbe foglalását tartalmazza. Én támogatom az efféle egységes szerkezetbe foglalást, ennél fogva megszavaztam a jelentést.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0025/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez ismét a szövegek érdemi módosítás nélküli egyszerű egységes szerkezetbe foglalását tartalmazza, amit támogatok, ezért megszavaztam a jelentést.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0029/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez a már meglévő szövegek érdemi módosítás nélküli egyszerű egységes szerkezetbe foglalását tartalmazza, ezért igennel szavaztam.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolása alapvetően fontos egy olyan médiatér kialakítása szempontjából, amelynek legfőbb jellemzője az egységesség és a sokszínűség. Ugyanilyen fontos számunkra, hogy amennyire csak lehetséges, minden polgár számára elérhetővé tudjuk tenni az európai jogszabályokat. Az egységes szerkezetbe foglalt, az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentés, amely most a plenáris ülés elé került, csupán egy technikai és jogi eszköz, amelynek előnyei viszont megkérdőjelezhetetlenek. A folyamatosan változó joganyag egységes szerkezetbe foglalása olyan lépés, amely nagyobb átláthatóságot és érthetőséget biztosít a közösségi jog számára, lehetővé téve ezáltal azt, hogy az Európai Unió polgárai könnyebben megértsék azt. Ebben az esetben az egységes szerkezetbe foglalásra irányuló javaslat azt is tartalmazza, hogy (tartalmi módosítások nélkül) új irányelv lépjen a régi, 1989-es irányelv helyébe, amelyhez az évek múltával mindig csak hozzáadták az azt kiegészítő újabb jogszabályokat. Támogattam ezt a kezdeményezést, mert technikai jellegén kívül nem hagyhatjuk figyelmen kívül abban rejlő értékét sem, hogy

támogatja az audiovizuális médiaszolgáltatások megfelelő működését, nem beszélve az átláthatóság szempontjairól.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Egyetértek e jelentés szövegével, mivel a tájékoztatás többelvűségének az Európai Unió egyik alapelveként kell lennie. A tömegtájékoztatás sokfélévé tétele a nézőpontok megváltozásához vezet, amely alapvető jellemzője egy demokratikus társadalomnak.

Ez az érv gazdasági szempontokkal is bír. A hagyományos audiovizuális médiaszolgáltatások (mint például a televízió) és a közelmúltban megjelenőek (például a lekérhető video-szolgáltatás, a video on demand) jelentős foglalkoztatási lehetőségeket kínál Európa szerte, különösen a kis- és középméretű vállalkozásokon keresztül, amelyek cserébe fellendíthetik a gazdasági növekedést és a befektetéseket.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0033/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez a munkavállalóknak az azbeszttel szembeni védelmére vonatkozó jogszabályok egységes szerkezetbe foglalásával foglalkozik. Támogatom az ilyen egységes szerkezetbe foglalást, ezért igennel voksoltam.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), írásban. – (FR) Képviselőtársaim többségéhez hasonlóan én is igennel szavaztam arra, hogy tegyük érthetőbbé és átláthatóbbá a közösségi jogszabályokat. Valóban, ezen állásfoglalás elfogadásával az Európai Parlament támogatja az Európai Bizottság azon óhaját, miszerint „tisztítsuk fel” a szövegeket azáltal, hogy egységes szerkezetbe foglaljuk a munkavállalók azbeszttel szembeni védelmére vonatkozó jogszabályokat. Ez az állásfoglalás azt fogja jelenteni, hogy jobban lehet majd alkalmazni ezeket a munkavállalók szempontjából szükséges szabályokat.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0028/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez a harmadik országokból behozott állatok állat-egészségügyi ellenőrzésére vonatkozó jogszabályok egységes szerkezetbe foglalásával foglalkozik, ezért megszavaztam.

Miroslav Mikolášik (PPE), írásban – (SK) Hölgyeim és uraim, üdvözlöm, hogy elfogadtuk Geringer de Oedenberg asszony jelentését, amelynek tárgya a harmadik országokból a Közösségbe behozott állatok állat-egészségügyi ellenőrzésére irányadó elvek megállapításáról szóló tanácsi irányelvtervezet. Az új irányelv nyilvánvalóan hozzá fog járulni az e területre jellemző jelenlegi, igen kiterjedt joganyag tisztázásához és jobb megértéséhez. Az irányelv célja, hogy egységes szerkezetbe foglalja a jogszabályokat, azok tartalmának érdemi módosítása nélkül.

Az európai polgárok szempontjából a közösségi jog egyszerűsítése és tisztázása hozzájárul a nagyobb jogbiztonsághoz és ezért, véleményem szerint, az irányelv kodifikálása jó irányba tett lépés, amely a kedvező jogi szabályozás hatékony alkalmazásához vezet. Ugyanakkor egyetértek azzal, hogy az elvek közösségi szintű harmonizálása nemcsak a kínálat biztonságához fog hozzájárulni, hanem a belső piac stabilizálásához is, ahol megszűntek a belső határokon végzett ellenőrzések, és hozzájárul a Közösségbe behozott állatok védelméhez is.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A jelenlegi szabályozás értelmében, ha felfedeznek egy olyan szállítmányt, amely megsérti az állatok védelmére vonatkozó jogszabályokat, a hatóságoknak, az állatok állatvédelmi okokból történő „elkobzása” után, a probléma rendezését követően vissza kell adniuk a gazdáiknak például minden olyan fiatal, beoltatlan állatot, amelyet túl korán választottak el az anyjától. A gyakorlatban természetesen ezekkel a helyzetekkel szívesen visszaélnék.

Ez az egységes szerkezetbe foglalás remek alkalom lenne az EU állatok szállításáról szóló rendeletének módosítására, hogy a szabályoknak nem megfelelő módon szállított kölyköket tartósan el lehessen kobozni, ezáltal zárva be ezt a kiskaput. Ezt a lehetőséget azonban sajnos veszni hagytuk. Mindegy, az egységes szerkezetbe foglalás ettől függetlenül javítja az állatok védelméről szóló szabályozást, ezért a jelentés mellett voksoltam.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Tekintettel arra, hogy a táplálkozás jelentős tényező a lakosság egészsége szempontjából, és hogy az állatok az alapvető élelmiszeripari termékek közé tartoznak, különösen fontos, hogy átfogó védelmet élvezzenek, amelyet, többek közt, állat-egészségügyi ellenőrzések révén kell biztosítani. Ezekre az állat-egészségügyi ellenőrzésekre különösen nagy szükség van a Közösség külső határai mentén, különös tekintettel arra, hogy a harmadik országok e területre vonatkozó előírásai gyakran nem olyan szigorúak, mint az Európai Unióéi.

Még céltudatosabb, még egységesebb és még érthetőbb szabályozásra van szükség annak biztosítása érdekében, hogy a behozatalok esetében minden külső határon egyformán biztosítsuk az ellenőrzést. A harmadik országokból a Közösségbe behozott állatok állat-egészségügyi ellenőrzésére irányadó elvek megállapításáról szóló kodifikált tanácsi irányelvre irányuló jelenlegi bizottsági javaslat egy lépést tesz ebbe az irányba, ennél fogva támogatom.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0031/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez egy érdemi változtatás nélküli, egységes szerkezetbe foglalás, ezért mellette szavaztam.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *írásban*. – (FR) Képviselőtársaim többségéhez hasonlóan én is arra szavaztam, hogy a jogszabály javítása, és mindenekelőtt a szöveg olvashatóbbá tétele érdekében tegyünk érthetőbbé és átláthatóbbá a mezőgazdasági üzemek jövedelmére és üzleti tevékenységére vonatkozó számviteli adatok gyűjtésére szolgáló hálózatra vonatkozó szabályozást.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0027/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez a jelentés az állatok Közösségen belüli kereskedelme során irányadó állat-egészségügyi feltételekre vonatkozó szabályozás egyszerű egységes szerkezetbe foglalásával foglalkozik. Támogatom az efféle egységes szerkezetbe foglalást, ezért megszavaztam a jelentést.

Franz Obermayr (NI), *írásban*. – (DE) Először is, a baromfitenyésztés a mezőgazdasági ágazat gazdasági tevékenységeinek jelentős részét képezi, ahol a mezőgazdaságban dolgozók egy része számára jövedelemforrást jelent. Másodszor, a tojás és a baromfihús a legáltalánosabb élelmiszerek közé tartoznak. Ezen okokból kifolyólag, ezen termékek kereskedelmét, többek közt, világosan és egységesen kell szabályozni, a polgárok egészségének védelme érdekében.

A Bizottságnak a baromfi és keltetőtojás Közösségen belüli kereskedelmére és harmadik országból történő behozatalára irányadó állat-egészségügyi feltételekről szóló kodifikált tanácsi irányelvre irányuló jelenlegi javaslata mind a mezőgazdaságban, mind a kereskedelemben dolgozóknak, mind pedig az EU polgárainak, a fogyasztóknak az érdekeit szolgálja, ezért támogatom.

- Jelentés: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0032/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez egy érdemi változtatás nélküli, egységes szerkezetbe foglalás, ezért mellette szavaztam.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0019/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez az Európai Unió tagállamai és a Mauritiusi Köztársaság közötti vízumok alóli mentességről szól. Támogatom az efféle megállapodást, ezért megszavaztam a jelentést.

Carlos Coelho (PPE), *írásban*. – (PT) Támogatom az Európai Közösség és a Mauritiusi Köztársaság között létrejött megállapodást, amely a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szól a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. A hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak és mauritániai állampolgároknak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai, valamint Mauritius nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

Franz Obermayr (NI), *írásban*. – (DE) Az Európai Közösség és a Mauritiusi Köztársaság között létrejött megállapodás abban az esetben biztosít vízummentességet, ha a szerződő felek állampolgárai egy hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapra utaznak a másik fél területére.

Én e megállapodás aláírása ellen voksoltam, mivel a vízumkövetelmények megtartása visszatartó erőként megakadályozná a nem kívánt bevándorlást, míg a legfeljebb három hónapos tartózkodásra vonatkozó vízumkövetelmények eltörlése elegendő időt biztosít azoknak, akik valójában hosszabb időre tervezik tartózkodásukat, hogy társadalmi kapcsolatokat építsenek ki.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0012/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez az Európai Unió tagállamai és a Seychelle-szigetek közötti vízummentes utazásról szól. Támogatom az efféle megállapodást, ezért megszavaztam a jelentést.

Carlos Coelho (PPE), *írásban*. – (PT) Támogatom ezt a megállapodást, amely az Európai Közösség és a Seychelle Köztársaság között jött létre a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről, a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. Az egy hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak és Seychelle-szigeteki állampolgároknak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0013/2009)

David Casa (PPE), *írásban*. – Ez az Európai Unió tagállamai és Barbados közötti vízummentes utazásról szól. Támogatom az efféle megállapodást, ezért megszavaztam a jelentést.

Carlos Coelho (PPE), *írásban*. – (PT) Támogatom az Európai Közösség és Barbados között létrejött megállapodást, amely a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szól a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. A hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak és Barbados állampolgárainak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az előttünk lévő jelentés az Európai Közösség és számos kis szigetállam, mint például Mauritius és Barbados között létrejött megállapodásokkal foglalkozik, amelyek a szerződő felek állampolgárai számára vízummentes beutazást biztosítanak a másik Szerződő Fél területére irányuló, hat hónapos időtartam alatt legfeljebb három hónapig tartó beutazás esetén. Ellenzem a beutazás feltételeinek könnyítését, ezért ezen megállapodások aláírása ellen szavaztam, mivel a vízumkövetelmények fenntartása bizonyosan akadályt képez a bűnözés számára, ezért nagymértékben korlátozza a nem kívánt bevándorlást.

Azt is feltételeznünk kell továbbá, hogy azok, akik ezen vízummentességek alapján három hónapig tartózkodnak az Európai Unióban, számos kapcsolatot építhetnek ki, amelyeket később felhasználhatnak arra, hogy illegalitásba vonuljanak. Az illegalitást, a bűnözést minden áron el kell kerülni.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0014/2009)

Carlos Coelho (PPE), *írásban*. – (PT) Támogatom az Európai Közösség, valamint a Saint Kitts és Nevis Államszövetség között létrejött megállapodást, amely a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szól a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. A hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak és az Államszövetség

polgárainak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0015/2009)

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Támogatom az Európai Közösség, valamint Antigua és Barbuda között létrejött megállapodást, amely a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szól a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. A hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak, valamint Antigua és Barbuda állampolgárainak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

- Jelentés: Simon Busuttil (A7-0016/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Ez az Európai Unió tagállamai és a Bahama-szigetek közötti vízummentes utazásról szól. Támogatom az efféle megállapodást, ezért megszavaztam a jelentést.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Támogatom az Európai Közösség és a Bahamai Közösség között létrejött megállapodást, amely a beutazásra és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok alóli mentességről szól a polgárok mozgásának megkönnyítése céljából. A hathónapos időszak alatt legfeljebb három hónapos időtartamra egymás területére utazó EU-polgároknak és a bahamai állampolgároknak ezentúl nem lesz szükségük vízumra. Ez alól kivételt képez az Egyesült Királyság és az Ír Köztársaság, amelyeket nem köt a jelen megállapodás, és ugyancsak kivételt képeznek Franciaország és Hollandia bizonyos területei, mivel a megállapodás ezen országok esetében csak az európai területeikre vonatkozik.

Szeretnék rámutatni, hogy arra, aki rövid távú tartózkodási ideje alatt kereső tevékenységet kíván folytatni, nem élvezheti ennek a megállapodásnak az előnyeit, és őrá – a vízumkötelezettség vagy -mentesség és a munkavállalás tekintetében – továbbra is a vonatkozó közösségi jogszabályok és a tagállamok vonatkozó nemzeti jogszabályai alkalmazandók. A megállapodást fel lehet függeszteni vagy vissza lehet vonni, de ilyen döntés csak minden tagállamra vonatkozólag hozható. A megállapodás hatályba lépésének idejéig támogatom annak ideiglenes alkalmazását is.

- Jelentés: Jutta Haug (A7-0023/2009)

Gerard Batten (EFD), írásban. – Az Egyesült Királyság Függetlenségi Párjának európai parlamenti képviselői tartózkodtak a szavazástól, mert nem gondoljuk úgy, hogy az Európai Unió felelőssége lenne az olaszországi földrengés áldozatainak küldeni az adófizetők pénzét. Minden együttérzésünk az áldozatoké, de úgy véljük, hogy az efféle adományoknak a nemzeti kormányoktól vagy alapítványoktól kell érkezniük.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Mint arra már korábban rámutattam Reimer Bögének az abruzzai földrengéssel foglalkozó (A7-0021/2009) jelentésével kapcsolatban, úgy vélem, hogy az Európai Unió tagállamai közti szolidaritás és a katasztrófa sújtotta államoknak nyújtott európai támogatás egyértelmű jele annak, hogy az Európai Unió, az Európai Unió Szolidaritási Alapjához hasonló speciális segélyek jóváhagyása révén képesnek mutatkozik arra, hogy viszontagságok idején is egységes maradjon, ami olyasvalami, amire igazán büszkék lehetünk.

Így, tekintettel annak lehetőségére, hogy a Bizottság esetleg költségvetési módosítást nyújt be az „elkerülhetetlen, kivételes és előre nem látott körülmények” esetére, amely magában foglalja az olaszországi földrengést is, én megszavaztam ezt az Európai Unió költségvetésének módosításáról szóló jelentést, hogy az érintett régió lakosai mihamarabb tanúi lehessenek a földrengés okozta károk helyreállításának, és az EU Szolidaritási Alapjából mobilizált 493,78 millió eurónak köszönhetően gyorsan visszatérhessenek normális életkörülményeik közé.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mivel a 493 771 159 euró az Európai Unió Szolidaritási Alapjából Olaszország javára történő mobilizálását jóváhagyták, és mivel ennek az alapnak nincs saját költségvetése, a Közösség költségvetését kell módosítani az elfogadott összeg elérhetővé tétele érdekében. Bár egyetértünk abban, hogy a támogatásokat a lehető leghamarabb biztosítani kell, sajnáljuk, hogy az Európai Bizottság által előterjesztett javaslat további költségvetési tételek mellett fontos közösségi programok támogatásának csökkentését tartalmazza a jelenlegi és több előző évi pénzügyi kerethez képest.

Erre példa az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalapról, vagy a Halászati Orientációs Pénzügyi Eszköznél – az előző, 2002-2006-os közösségi keret közösségi programjainál – vagy a LIFE+ Környezetvédelmi Pénzügyi Eszköznél tervezett csökkentés. Nézőpontunk szerint a Szolidaritási Alap olyatén szükséges módosításán túl, hogy saját forrásokkal rendelkező költségvetési tételt kapjon, nem kellene a fent említett közösségi programok kárára támogatást kapnia, amíg ezzel egy időben egyre nagyobb összegeket szándékoznak költeni katonai és propagandacélokra. Inkább ezeknek a költségvetési tételeknek a terhére kellett volna elkülöníteni a Szolidaritási Alap számára biztosított összegeket.

Barry Madlener (NI), írásban. – (NL) A Holland Szabadságpárt (PVV) támogatja a sürgős segítségnyújtást, de ez nem az Európai Unió, hanem az egyes tagállamok feladata.

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0022/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Egyetértek azzal, hogy kiegészítő támogatásban részesüljenek azok a munkavállalók, akiket a világkereskedelem lényeges strukturális változásainak következményei sújtanak, és hogy segítségük az ő munkaerőpiacra való újbóli beilleszkedésüket. Alapvetően fontos, hogy az elbocsájtott munkavállalóknak nyújtott pénzügyi támogatás a lehető leghamarabb elérhetővé váljon, és hogy az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGF) pénze, amely elengedhetetlen az elbocsájtott munkavállalók újbóli munkaerő-piaci integrációjához, hatékonyabban kerüljön felhasználásra. Szeretném hangsúlyozni, hogy a tagállamoknak részletesebb tájékoztatást kell nyújtaniuk a fontos nemek közti egyenlőség és a megkülönböztetésmentesség céljainak az EGF által finanszírozott intézkedések révén történő megvalósításáról.

David Casa (PPE), írásban. – Ez a jelentés az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálásáról szól. Egyetértek azzal, hogy az alap mobilizációja ebben az esetben szükséges, ezért megszavaztam a jelentést.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) Nagyon is tisztában vagyunk a gazdasági válságnak a munkaerőpiacra és a társadalom egészére gyakorolt negatív hatásaival. Nagymértékben szimpatizálunk mindazokkal, akiket érint a válság, és örömmel látjuk az olyan intézkedéseket, mint például a képzéseket, amelyek segítik az egyéneket abban, hogy leküzdjék a nehézségeket. Mindazonáltal, meggyőződésünk, hogy a szabad kereskedelem alapján véve jó dolog, amely előnyökkel jár Európának mint egésznek a fejlődésére nézve. Ezért azt szeretnénk látni, hogy a pénzügyi válságot elsősorban a szabad és tisztességes kereskedelmet előmozdító, piac-alapú eszközökkel kezelik.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A munkanélküliség az Európai Gazdasági Térségre ható egyik legfőbb probléma. Már a jelenlegi, a korábbi tünetek egy részét tovább mélyítő és súlyosbító pénzügyi válság kitörése előtt is jól lehetett látni a globalizáció, és a vállalkozások abból következő áttelepülésének sokak életére gyakorolt súlyos hatásait. Napjaink sajátos nehézségei nyilvánvalóvá válnak, ha ehhez még hozzáadjuk a piaci bizalomhiányt és az egyre csökkenő befektetéseket. E tekintetben, bár támogatom a belső piaci szabályozást, úgy vélem, hogy a válság kivételes jellege kivételes ellenintézkedéseket kíván meg.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap az Európai Unió rendelkezésére álló eszközeinek egyike, amelyekkel a körülmények közt segítheti a munka nélkül maradtakat. Úgy vélem, hogy a német Bochum régióban működő Nokia GmbH alkalmazottainak esetében éppoly jogos az európai segítség, mint ahogy azt korábban Portugália is megkapta. Ettől a kétségtelenül hasznos segélytől eltekintve azonban az Európai Uniónak az irányba is lépéseket kell tennie, hogy előmozdítsa egy még erősebb és kreatívabb európai piac létrejöttét, amely még több befektetést és még több munkahely létrehozását ösztönözné. Ez az egyetlen módja a probléma hatékony, komoly és fenntartható kezelésének.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez az eset egy olyan kérésre adott válasz volt, amely Németországból érkezett, a telekommunikáció ágazatában, különösen a Nokia GmbH alkalmazottai körében bekövetkezett leépítések ellensúlyozása érdekében, amely kimerítette az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap szabályzatában rögzített támogathatósági kritériumokat.

Valójában azonban ennek az alapnak a mobilizációja csak könnyít valamelyest a gazdasági és pénzügyi válság súlyos következményein. Véget kell vetni annak a neoliberális politikának, amely valódi gazdasági és társadalmi katasztrófát okoz az Európai Unió számos országában, Portugáliában különösen.

Bár megszavaztuk ezt a jelentést, nem mulaszthatjuk el megjegyezni intézkedéseinek elégtelen voltát, hiszen azok csupán csillapító jellegűek, míg a rendelet valójában igazságtalan, és sokkal kedvezőbb a magasabb jövedelemmel, különösen a magasabb bérekkel és munkanélküli ellátásokkal rendelkező országok számára.

Ezért ragaszkodunk a politikák megváltoztatásához, valamint ahhoz, hogy a termelés támogatásához és jogokkal járó munkahelyek létrehozásához valódi tervekre van szükség.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – Elnök úr, én megszavaztam az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak (EGF) a németországi Észak-Rajna-Vesztfália tartományban való közel 5,6 millió eurós befektetését, amely tartományban tömeges elbocsátások történtek az 1990-es évektől kezdődően. A finn telekommunikációs vállalat, a Nokia bochumi gyára 2008-as bezárásának és más, költséghatékonyabb területre való áthelyezésének eredményeképpen 2300 fő vált munkanélkülivé ebben a régióban. Finnként különösképpen érdekel azon munkavállalók helyzete, akik a Nokia bochumi gyárának megszüntetése miatt veszítették el munkahelyüket. A bochumi Nokia gyár bezárása valójában az utolsó láncszem volt az események olyan láncolatában, amelyek hozzájárultak a térségben tapasztalható munkanélküliséghez. Emiatt tiszta szívből üdvözlöm az EGF e régióban történő befektetését, mint az Észak-Rajna-Vesztfália tartományban élők foglalkoztatási lehetőségei javításának egy módját.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) A Nokia alkalmazottaira és az ő tisztességtelen elbocsátásukra gondoltunk, amikor megszavaztuk ezt a szöveget. Nagyon szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy nem vagyunk megelégedve azzal, hogy a sok rossz közt a legkevésbé rossz megoldásra kellett szavaznunk: segíteni az álláskeresésben, a világ vezető mobiltelefon-gyártója, a Nokia részéről történő abszurd, tömeges elbocsátások kontextusában, ahol az elbocsátásokat úgy jellemzik, mint a globalizáció egy formájának egyik veszélyét, amelybe bele kell, hogy nyugodjunk.

Mi leleplezzük a globalizációs „kiigazítás” ötletét – hiszen így hívja az Európai Unió az ehhez hasonló társadalmi és emberi tragédiákat, amelyek során azt látjuk, hogy a rekordnyereségeket elkönyvelő vállalatok elköltöznék annak érdekében, hogy még több profitra tegyenek szert, több száz munkavállaló és egy egész régió életét téve tönkre ezáltal. Ez a jótékony segély (az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap), amely most a javaslat tárgya, nem fogja elfeledtetni az emberekkel, hogy az Európai Unió valójában közvetlenül felelős az elbocsátott munkavállalók által elszenvedett tragédiáért, mégpedig az általa választott szabad és tisztességes verseny okán. A globális kapitalista gazdaság minden óriási bizonytalansága efféle „kiigazításainak” a támogatása helyett az Európai Uniónak be kellene tiltania az efféle gyakorlatot és meg kellene védenie az európai polgárokat.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), írásban. – (FR) Ez a jelentés támogatja az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapnak (EGF) a németországi leépítéseket követő mobilizálását. Teljes mértékben helyeslem ezen alap mobilizálását – most azonnal szükségünk van rá – tehát képviselőtársaim többségéhez hasonlóan én is igennel szavaztam a jelentésre. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap az Európai Unió rendelkezésére álló eszközök egyike, amelyekkel segítheti azokat a munka nélkül maradtakat, akik a globalizáció negatív hatásai folytán veszítették el állásukat. Úgy vélem, hogy a Nokia GmbH alkalmazottainak és a német Bochum régióinak az esete érdemes az európai segély mobilizálására, ahogy az korábban már Portugália esetében is megtörtént.

- Jelentés: Diana Wallis (A7-0030/2009)

David Casa (PPE), írásban. – Siwiec azt vádolták, hogy egy évvel ezelőtt történt esemény folyamán megsértette mások vallásos hitét. Az esettel kapcsolatos tények felülvizsgálatát követően úgy vélem, hogy mentelmi jogát bizonyosan nem kellene felfüggeszteni. Ez az előadó véleménye is, ezért én a jelentés mellett voksoltam.

Ole Christensen, Dan Jørgensen és Christel Schaldemose (S&D), írásban. – (DA) A mai szavazáson mi Siwiec úr mentelmi jogának felfüggesztésére szavaztunk. Ez azt jelentené, hogy bíróság elé állhatna

Lengyelországban épp úgy, mint bármely más állampolgár. Szimpátiával viseltetünk Siwec úr iránt, és a legmesszebbmenőkig egyetértünk azzal, hogy az ellene felhozott vád alaptalan és politikai indíttatású.

Az azonban, hogy úgy véljük, hogy ez lehetőség lenne számára, hogy mindenki máshoz hasonlóan bíróság elé álljon, ez azért van, mert bízunk kell abban, hogy Lengyelország tiszteletben tartja a demokrácia és a jogállamiság alapelveit, amelyek előfeltételei annak, hogy egy ország az Európai Unió tagja lehessen. Ugyanezen okból kifolyólag, elvi alapon mindig is arra szavaztunk, hogy függesszék föl e Ház minden képviselőjének a mentelmi jogát – az éppen aktuális ügytől függetlenül.

- Jelentés: Carlos Coelho (A7-0035/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A schengeni térségnek a belső határellenőrzések megszüntetése révén való létrehozása és az EU területén belüli szabad mozgás bevezetése az Európai Unió legfontosabb eredményei közé tartoznak. A határok átjárhatóságára tekintettel a tagállamok közti kölcsönös bizalom magas szintjének fenntartása érdekében magas szintű követelményekre van szükségünk a schengeni acquis gyakorlatba való átültetések, ami magában foglalja az államok azon képességét is, hogy végrehajtsák a belső határellenőrzések eltörlésével együtt járó intézkedéseket.

Javítanunk kell a schengeni acquis végrehajtásának ellenőrzésére vonatkozó értékelési mechanizmuson. A magas fokú biztonság és bizalom fenntartásának szükségessége hatékony együttműködést kíván a tagállamok kormányai és a Bizottság részéről.

Szem előtt tartva a jogalkotási kezdeményezés jelentőségét, valamint az alapvető jogokhoz és szabadságokhoz kapcsolódó relevanciáját, sajnálatos, hogy az Európai Parlament konzultációs szerepet tölt be ahelyett, hogy társjogalkotó lenne, ami pedig megilletné. Ebből kifolyólag én a Bizottság jogalkotási javaslata ellen szavaztam.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én megszavaztam ezt a jelentést, mivel az előadó álláspontja egybeesik a polgárok szabadságjogai, valamint a bel- és igazságügy elveivel. Egy értékelési mechanizmus létrehozása minden tagállam számára lényeges. Mivel az együttdöntési eljárás nem került megfontolásra, az Európai Bizottság javaslata a tagállamok közötti együttműködésre korlátozza a lehetőségeket. Az Európai Bizottság közelmúltbeli javaslattervezetét a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése után módosítani kell.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A határellenőrzések nélküli európai térségnek a Schengeni Megállapodás általi létrehozása fontos lépés volt az emberek és áruk szabad mozgását lehetővé tevő nyílt belső piac létrehozása szempontjából. Ha azonban azt szeretnénk, hogy ez a térség beváltsa a hozzá fűzött reményeket – és elismerem a benne rejlő lehetőségeket –, akkor lennie kell egy módszernek, amely alkalmas az intézkedések különböző tagállamok általi végrehajtásának a hatékony értékelésére.

Ezért egyetértek a schengeni intézkedések ellenőrzésére vonatkozó hatáskörök megerősítésével, különösen az értékelő (az előzetesen, értesítés nélkül szervezett kérdőívek és helyszíni látogatások) és az értékelést követő intézkedésekkel, annak biztosítása érdekében, hogy megfelelő módon lehessen ellenőrizni a különböző tagállamoknak a Schengeni Megállapodás értelmében történő működését, közös munkáját, valamint a külső határaik ellenőrzését.

Tisztában vagyok azzal, hogy a rendszer bármely hibája vagy helytelen működése súlyos kockázatokat rejt az Unió belső biztonsága szempontjából, és magát a schengeni térséget mint a szabadság és biztonság térségét veszélyezteti.

Azzal azonban nem értek egyet, hogy a Közösségen alapuló jellegét erősítsük ennek az értékelésnek azzal, hogy az Európai Bizottság hatalmát támogatjuk a schengeni értékelési csoportban ez ideig túlsúlyban lévő kormányközi rendszer rovására.

Emiatt én a Bizottság javaslatának elvetésére szavaztam.

- Jelentések: Carlos Coelho (A7-0034/2009) és (A7-0035/2009)

Jacky Hénin (GUE/NGL), írásban. – (FR) Van merszünk schengeni acquis-ról beszélni, de én, Calais-i lakosként személyesen megerősíthetem, hogy míg a Schengeni Megállapodás előnyökkel jár a tőke és az áruk szabad mozgása terén, számos problémát is felvet.

A határok nélküli Európa kellemes utópiáján túl nekünk nap mint nap szembe kell néznünk Schengen tragikus valóságával: a bevándorlók embertelen életkörülményeivel is.

Az Unió és a tagállamok keveset, vagy semmit sem tesznek e tragédia kezelése érdekében. Franciaország, például, azzal szégyeníti meg magát, hogy televíziós és rendőrségi hajtóvadászatokat rendez, például Calais „dzsungelében”.

Ezért, az Európai Uniónak, a szigorúan véve humanitárius fellépés szempontjából is, nagy hiányosságai vannak, és teljesen magára hagyja a helyi hatóságokat ezekkel a problémákkal.

De ne hullassunk krokodilkönnyeket, és viselkedjünk végre felelős emberi lényekként. A Calais-ban kialakuló helyzet súlyos politikai problémát jelent az Unió számára, amelyre nem nyújtanak megoldást sem a schengeni Európa-erőd, sem a célzott humanitárius intézkedések. Véget kell vetnünk a szabadkereskedelmi politikáknak, le kell állítanunk a tőke szabad mozgását, ösztönöznünk kell az élelmezési függetlenséget, a vizet és az energiát globális közjavakká kell nyilvánítanunk, és le kell küzdenünk a társadalmi-gazdasági egyenlőtlenségeket.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 12.30-kor felfüggesztik és 15.05-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

10. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

11. A Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája a Bizottság elnökével.

Szabad kérdések

Paulo Rangel, a PPE képviselőcsoport alelnöke. – (PT) Elnök úr, a Bizottság elnöke, szeretném azzal kezdeni első vitánkat, hogy gratuláljak önöknek ehhez az új politikai felügyeleti eszközhöz, és ahhoz, amit ez az európai parlamenti demokrácia előrelépésében és fejlődésében jelenteni fog. Képviselőiken keresztül mindennek nyertesei Európa polgárai lesznek.

Szem előtt tartva a legutóbbi fejleményeket – az ír népszavazást, valamint a Lisszaboni Szerződésnek a Lengyelország általi ratifikációját, valamint a Cseh Köztársaság elnökének közelmúltbéli nyilatkozatát – azt kérdezném, hogyan értékeli Ön a Lisszaboni Szerződés életbe lépésének folyamatát. Tett ez ügyben valamit a Bizottság elnöke? Mít terveznek, mely időpontban lép majd életbe a Szerződés? Továbbá, tekintettel erre a várható időpontra, tett-e a Bizottság bármilyen lépést az új Szerződésre – a Nizzai Szerződésről a Lisszaboni Szerződésre – való áttérés kapcsán, vagy, hogy úgy mondjam, továbbra is várakozó állásponton vagyunk; majd meglátjuk, mi történik?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Először is, Rangel úr, köszönöm az üdvözlését. Nagy örömmre szolgál, hogy itt, az Európai Parlamentben is részt vehetek ebben az eljárásban. Portugáliában is alkalmazzuk ezt, és én magam is részt vettem benne az ellenzék vezetőjeként és miniszterelnökként egyaránt, így hát remélem, hogy most itt, számunkra is jó lehetőséget kínál arra, hogy vitákat folytassunk a tisztelt képviselőkkel.

A konkrét kérdésre válaszolva, számomra nyilvánvaló a kérdés: demokratikus szempontból már minden állam elismerte a Lisszaboni Szerződést. Írország népszavazás keretében, a többi ország parlamentáris úton. A Cseh Köztársaságban még zajlik a ratifikáció folyamata. Arra várunk, hogy az Alkotmánybíróság lezárja a folyamatot, de amint ez megvan, határozottan kijelenthetjük, hogy lezajlott a ratifikáció folyamata, tekintettel a jog, az európai jog, a nemzetközi jog általános alapelveire, ami a tagállamok és az intézmények közti kitarató együttműködés elve, valamint a nemzetközi megállapodások tárgyalásaival kapcsolatos jóhiszeműség elve is.

Paulo Rangel, a PPE képviselőcsoport alelnöke. – (PT) A Bizottság elnöke, a választ hallván, a következőt szeretném tudni: ez alatt az időszak alatt, amikor mindenki a Bizottság megalakulására vár, Ön lényegében mit gondol ezzel kapcsolatban? Lesz működő Bizottságunk addig a pillanatig, amíg a Cseh Köztársaság végre ratifikálja a Szerződést, vagy Ön folytatni fogja az új biztosok jelölését?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Az Európai Tanács úgy határozott, hogy csak akkor jelölhet új biztosokat, ha jogilag világos a Szerződés, ám ezt a folyamatot még nem fejeztük be.

Ezért a Bizottság november elsejétől kezdve csak napi ügyekkel fog foglalkozni. Nyilvánvaló, hogy reményeink szerint ez a helyzet mihamarabb megoldódik, és addig is igyekszünk a lehetőségeinkhez mérten mindent előkészíteni az új Bizottság számára – ezt a továbbiakban is folytatjuk. Hogy őszinte legyek Önökkel, tisztelt képviselők, a helyzet az, hogy az időzítés nem csak rajtunk múlik; az a Cseh Köztársaság ratifikációs eljárásának befejezésétől függ.

Stephen Hughes, az S&D képviselőcsoport alelnöke. – Az Európai Unióban jövőre 27 millióra nőhet a munkanélküliek száma, ami társadalmi válsággá fordíthatja a pénzügyi és gazdasági válságot. Ennek fényében egyetértene-e most azzal, hogy a múlt decemberben elfogadott gazdaságélénkítési terv önmagában véve nem volt elég? Pontosabban, egyetértene-e azzal, hogy további ösztönzésre van szükség – az Európai Szakszervezeti Szövetség javaslata a GDP 1%-a –, amely egy pozitív munkaerő-piaci stratégiát támogatna, amely célja a foglalkoztatás védelme és új munkahelyek teremtése lenne az intelligens munkamegosztás elősegítésével?

Mit szándékoznak tenni európai uniós szinten a zöld szektor és az ifjúsági szektor munkahelyeinek támogatása végett? Volt rá javaslat, például, hogy egy szinten hozzanak létre egy egységes stratégiai platformot, ahol az érintettek minden ágazatban együttműködnének a növekedés, az innováció és a munkahelyek érdekében, és amely koordinálná a meglévő eszközöket, úgymint a technológiai platformokat, szakképzettségi szakértői testületeket vagy a közös technológiai kezdeményezéseket. Egyetértene-e azzal, hogy ennek az európai szintű megvalósítása jó ötlet volna?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Úgy vélem, hogy a gazdaságélénkítési tervünk nélkül még sokkal, sokkal rosszabb lenne a helyzet. Valójában egyfajta párnahatás volt érzékelhető az intézkedésekkel kapcsolatban. Becsléseink szerint az Európai Unió GDP-jének kb. 5%-át költöttük el 2009-2010-re, ami mintegy 550 milliárd eurót jelent. Így tehát azt gondolom, tettünk valamit. Legyünk realisták e tekintetben.

Támogatok minden más kezdeményezést, pl. az Ön által javasolt vegyes platformok abbéli erőfeszítéseit is, hogy megbirkózzunk az előttünk tornyosuló problémákkal. Továbbra is a foglalkoztatás marad a legfőbb probléma. Mint azt tudják, én ezt már többször kifejtettem, sőt, kértem egy foglalkoztatási csúcs megrendezését is. De néhány tagállam nem tartotta ezt olyan fontosnak. Talán Ön, Hughes úr, segíthetne nekünk meggyőzni azokat a tagállamokat és kormányokat, amelyek úgy döntöttek, hogy leszavazzák a foglalkoztatási csúcsot, mert én magam is úgy vélem, hogy a foglalkoztatás a legfontosabb probléma, amellyel a közeljövőben szembe kell néznünk.

Stephen Hughes, az S&D képviselőcsoport alelnöke. – Valóban igyekezni fogok, hogy meggyőzzem azokat a tagállamokat. De hogy visszatérjek a piacra lépési stratégiához, egyetért azzal, hogy a munkanélküliség hatékony csökkentésére fordított kiadásokra nem úgy kellene tekinteni, mint a közkiadásokat sújtó újabb terhekre, hanem mint a fenntarthatóság garanciájára?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – És valójában éppen ezen dolgozunk. A tagállamok által bevezetett néhány speciális intézkedés – mint például a Németországban bevezetett *Kurzarbeit* – célja éppen a kiadások növelése, míg eközben a termelékenység bizonyos mértékű csökkentése volt, ami, véleményem szerint, társadalmi szempontból igazolható volt. Ugyanezt mondhatnám el az Egyesült Királyságban jóváhagyott walesi rendszerről is. Vannak tehát olyan kedvező esetek, amelyekben társadalmi okokból kifolyólag nagyobb rugalmassággal éltek, megnövelték a társadalmi kiadásokat, ezt a módját választva annak, hogy elejét vegyék a munkanélküliség további növekedésének, ami még mindig legfőbb aggodalmam tárgya.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport elnöke. – (NL) Elnök úr, kérdésem nem fogja meglepetésként érni a Bizottság elnökét. Kroes biztos asszony pénteken bejelentette, hogy fontos jelzések érkeztek arra vonatkozólag, hogy az Opel számára nyújtott német támogatás sérti az állami támogatásra és a belső piacra vonatkozó európai uniós szabályozást, és hogy hátrányos helyzetbe hozza más országok gyárait. Günter Verheugen másfelől nem látott ebben kivétlnivalót; ő azt nyilatkozta a rádióban, hogy az Opel immár sínen van.

Tegnap egy, a Német Kereszténydemokrata Unióhoz (CDU) tartozó képviselőtársam még azt is kérte, hogy állítsuk meg Kroes biztos asszonyt. Úgy beszélt róla, mint vitatott biztosról, aki híján van az objektivitásnak, aki németellenes, és mint aki képes lenne zűrzavarba taszítani Európát két héttel hivatali ideje lejárta előtt. Véleményem szerint Kroes biztos asszony csak a munkáját végzi, így az Önhöz, a Bizottság elnökéhez intézett kérdésem nagyon egyszerű: támogatni fogja-e Neelie Kroes biztos asszonyt, igen vagy nem?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Mindig támogattam a biztosaimat, így Neelie Kroes is. Természetesen a beleegyezésem után hozta meg az említett döntést – nevezetesen azt, hogy kapcsolatba lépett a német kormánnyal és az ügy tisztázását kérte. Most várjuk az érintett vállalkozások választát.

Hálás vagyok, hogy a jó együttműködésnek köszönhetően nagyon jól halad ez az ügy. Úgy tudom, hogy miután a Bizottság kétségét fejezte ki a pályázati eljárás helyességével kapcsolatban, a GM és az Opel Trust a kereskedelmi feltételek alapján újra fogja értékelni az Opel felvásárlására vonatkozó ajánlatokat. Biztos vagyok benne, hogy fogunk találni olyan megoldást, amely megfelel mind az európai belső piacra, mind az állami támogatásokra vonatkozó szabályozásnak.

Gyakran mondtam, hogy az európai belső piaci és versenyszabályozással kapcsolatban nem vállalhatunk kompromisszumokat. Ugyanis, ha így teszünk, nem lesz többé belső piacunk, és nem lesz többé közös európai projektünk sem.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport elnöke. – (NL) Nincs több kérdésem. Csak azt szeretném megjegyezni, hogy a Bizottság elnöke nagyon világosan kijelentette, hogy ő maga is jóáll Kroes biztos asszony leveléért, és hogy azt a Bizottság egésze is jóváhagyta. Ez igazán lényeges, mivel ez azt jelenti, hogy Verheugen biztos úrnak óvatosabban kellene fogalmaznia, amikor azt mondja, hogy nincs semmilyen probléma. Vagy vannak ugyanis, vagy nincsenek.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nem csak hogy támogattam Kroes biztos asszony levelét, de még mielőtt elküldte volna, én magam mondtam neki, hogy küldje el. Így tehát az én álláspontom ez ügygel kapcsolatban nagyon világos.

Verhofstadt úr, tisztázzunk valamit. A Bizottságnak három olyan tagja van, akinek jogában áll véleményt kiadni, ám a Bizottság álláspontja az az álláspont, amelyet annak elnöke a testület és az illetékes biztos nevében képvisel.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport társelnöke. – (DE) Elnök úr, nagyban tartva a koppenhágai éghajlatváltozási csúcs megbeszéléseinek kudarcától a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottsága tegnap megerősítette az Európai Tanács felé benyújtott korábbi követeléseit, valamint sürgősséggel és nagyarányú támogatással elfogadta azokat. A bizottság javasolta, hogy a Tanácsnak ismét foglalkoznia kellene azzal, hogy fontos célként kitűzze az Európai Unió számára a széndioxid-kibocsátás 30%-os csökkentését, megnyitva annak lehetőségét, hogy ez az iparosodott országok esetében 40% legyen, továbbá javasolta – és ez döntő fontosságú a nemzetközi tárgyalások szempontjából –, hogy Európa 2020-ra biztosítson 30 milliárd eurót a fejlődő országoknak létrehozott éghajlati alap számára. Mit fog Ön tenni, mit tud tenni annak érdekében, hogy felhívja a Tanács figyelmét ezekre a fontos, szükséges és megalapozott követelésekre?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Amint azt nyilvánosan is elmondtam a New York-i magas szintű találkozón, csak úgy, mint Pittsburgh-ben, rendkívül aggódom a koppenhágai tárgyalások lassú üteme miatt.

Három olyan terület van, ahol elakadhatnak a tárgyalások Koppenhágában, amelyek nem csupán a finanszírozáshoz kapcsolódnak: a törekvés hiánya, amely néhány Európán kívüli fejlett ország részéről a kibocsátás csökkentésével kapcsolatban tapasztalható; a főbb fejlődő országok – a nagy feltörekvő országok – vonakodása, hogy meggyőző javaslatokkal álljon elő saját mérséklést célzó lépéseire vonatkozólag; valamint a tárgyalóasztalra letett konkrét pénzügyi ajánlatok hiánya a fejlett országok részéről. Ez a három blokk akaszthatja meg a tárgyalásokat.

Remélem, hogy az Európai Unió megőrzi vezető szerepét, és hogy az Európai Tanács határozott pénzügyi javaslattal rukkol elő e hónap végére. Remélem, hogy holnap még részletesebben lesz időnk megvitatni ezt, mivel az éghajlatváltozás a következő Európai Tanács egyik legfőbb témája lesz. A Bizottság egész biztos, hogy egy ambiciózus programért fog harcolni, mert ahogy azt mindig is mondtam, az éghajlatváltozás nem csupán környezetvédelmi, hanem fejlődési kérdés is.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport társelnöke. – (DE) A Bizottság elnöke, számos tájékoztató célú megbeszélés alkalmával, amelyeken többek közt magas rangú ENSZ tisztviselők is jelen voltak, úgy értesültünk, hogy az Európai Unió erőfeszítései mára lemaradnak az olyan országok erőfeszítései mögött, mint például Kína, vagy ami az igyekezetet illeti, Japán. Hogyan állíthatja még mindig, hogy vezető szerepet töltünk be?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Rendkívül boldog leszek, ha ez egy nap bekövetkezik, ám sajnos nem ez a helyzet. Eddig az Európai Unió az egyetlen olyan blokk, amely olyan célkitűzések mellett kötelezte el magát, amelyek most már jogszabályként is megjelentek.

Üdvözölhetünk néhány pozitív fejleményt, nevezetesen például Japán miniszterelnökének kedvező politikai bejelentéseit – ehhez én személy szerint is gratuláltam neki –, de ez eddig csupán politikai bejelentés. Üdvözöljük Kína néhány országos tervének bejelentését is, ám Kína eddig még nem egyezett bele abba, hogy ezeket kötelező érvényűként ismerjük el a koppenhágai tárgyalások során.

Üdvözlünk néhány további kedvező fejleményt is, de az éghajlatváltozás terén valójában a miénk a világon a vezető szerep. Szeretném, ha ebben a vezető pozícióban mások is lennének körülöttünk, mert olykor nem valami kényelmes vezetőnek lenni, és ezzel együtt magunkra maradni. A valóság azonban az, hogy a többieknek még fel kell zárkózniuk a mi ambícióink szintjéhez.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport elnöke. – (PL) Elnök úr, először is, szeretnék köszönetet mondani azért, amiért Ön élő bizonyítékként szolgál arra, hogy a politikusok megtartják ígéreteiket. Amikor a feleségem megkér, hogy tegyek meg valamit, és tudni akarja, hogy biztosan megteszem-e, én mindig azt mondom: igen, végül is politikus vagyok. Ön ma megmutatta, politikusként megtartja a szavát. Itt van velünk, és nagyszerűen megválaszolja a Ház által feltett kérdéseket.

Elnök úr, a nekünk szánt beszédében azt mondta, rendkívül fontos az egységes piac megerősítése, és hogy az egységes piac megerősítése a recept a válságban lévő Európa számára. Azt szeretném megkérdezni Öntől, Elnök úr, a képviselőcsoportom nevében, hogy mit szándékozik tenni az elkövetkezendő néhány hónap során, hogy az egységes európai piac megerősítése valóban segítsen annak a súlyos gazdasági válságnak a leküzdésében, amellyel ma szembenézünk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nagyon köszönöm, Kamiński úr. Tulajdonképpen azt mondtam el politikai irányelvemként, amelyet úgy hiszem, az Európai Parlament is jóváhagyott azzal, hogy jelentős támogatás mellett újraválasztott, hogy a belső piac a prioritásunk, és hogy a gazdasági nacionalizmus minden formája ellen küzdenünk kell.

Jó hírem van az Önök számára. Éppen ma bízam meg Mario Montit azzal a feladattal, hogy készítsen jelentést az egységes piac jövőjéről, azzal, hogy a jelentés tartalmazza az egységes piac újraindítását célzó kezdeményezésre vonatkozó lehetőségeket és ajánlásokat is. Örömmre szolgált, hogy elfogadta a megbízást, mivel ez egy módja annak, hogy külső szakértelmet vegyünk igénybe, hogy támogatást szerezzünk, remélhetőleg az Európai Parlamenttel közösen, hogy új lendületet adhassunk a belső piacnak, és hogy meglássuk, hogyan igazíthatnánk a belső piacot a 21. század igényeihez. Úgy vélem, ez különösen fontos a fogyasztók, valamint a kis- és középvállalkozások számára, amelyek gyakran csak a közös piacból eredő nyomást érzik, és szenvednek a piactorzító magatartástól.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport elnöke. – (PL) Elnök úr, végezetül el szeretném mondani, mennyire fontos számunkra, a képviselőcsoportunk számára, hogy az egységes piac megerősítéséért végzett munkában, közös Európánk építése során Ön nem feledkezett meg az Európában létező különbözőségekről sem. Nem felejtette el, hogy vannak olyan országok, amelyek csak nemrég csatlakoztak az Európai Unióhoz, és amelyek bizonyos értelemben gazdasági fogyatékkal élnek. Tudjuk, hogy Ön mindig nagyon tisztességesen lépett fel az új tagállamokkal szemben, és reméljük, ezt a jövőben is így teszi majd.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Úgy gondolom, hogy a belső piac a legjobb módja minden tagállam megvédésének, legyenek azok új vagy régi tagállamok, kicsik vagy nagyok, szegények vagy gazdagok. Ez az igazságosság politikája, mert ez a legjobb módja a gyengébbek védelmének, nevezetesen a fogyasztókénak, hiszen általában ők a gyengébbek.

És tekintettel a nagy monopóliumokra és oligopóliumokra, ez a módja a kis és középvállalkozások védelmének is. Így tehát ez az – a belső piac ihlete –, amely oly fontos vívmány az Európai Unió számára.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport elnöke. – (DE) Elnök úr, Ön arra szólít fel minket, hogy hamarosan hagyjuk magunk mögött a gazdaságélénkítő programokat, és hogy a tagállamok gyorsan csökkentsék költségvetési hiányukat. Ugyanakkor még az Önök legutóbbi előrejelzései is csupán 0,1%-os GDP-növekedést jeleznek az EU-ban 2009 negyedik negyedévére. 2009 egészére nézve ez 4%-os visszaesést jelentene. Az Ön saját előrejelzése szerint az EU-n belüli munkanélküliségi ráta 2010-ben 11% fölé fog emelkedni.

Nem gondolja, hogy a közkiadások korai, drasztikus csökkentése megállíthatja az élenkülés első apró jeleit? Vagy úgy véli, hogy a pénzügyi szektor pillanatnyilag túl van a problémán, és a átlagembereknek kell viselniük

a válság költségeit? Már most is botrányos körülményeket kényszerít Észtország, Magyarország és Románia lakosaira az EU sürgősségi hitele fejében: alacsonyabb béreket, alacsonyabb nyugdíjakat, kevesebb közszolgáltatást és magasabb héát. Ez az Ön elképzelése a szociális Európáról?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Legelőször is, pontosan azért, mert bennünket is aggasztanak az Ön által említett számok – és nagyjából egyet is értek velük –, ezek valóban a mi előrejelzéseink. Amint azt már számos alkalommal elmondtam, dolgozunk a stratégián, amelynek segítségével kilábalhatunk a válságból, de nem javasoljuk, hogy ezt a kilépési stratégiát most kezdjük el alkalmazni. Mi azt mondjuk, egyelőre folytassuk az élénkítő programokat. A pénzügyminiszterek találkoztak, és úgy tudom, megállapodtak abban, hogy 2011. előtt nem vezetjük be a kilépési stratégiát. Tehát továbbra is lendületet kell biztosítanunk a gazdaságunk számára, pontosan a bennünket is aggasztó terület, a szociális helyzet és a munkanélküliség miatt.

De amint tudják, a válság előidézésében szerepe volt a nagymértékű egyensúlyhiánynak, a magas kiadásoknak a pénzügyi tobzódásnak. Úgy vélem, nem kellene megtartanunk egy fenntarthatatlan modellt, így hát eljön a pillanat, amikor vissza kell térnünk a fenntarthatósághoz. Ez a jövő nemzedékével való szolidaritás kérdése is.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport elnöke. – (DE) Elnök úr, jól értem, hogy azt mondja, hogy 2011. lesz a „kilépés” éve?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ezt most nem tudom megerősíteni, de azt elmondhatom, hogy nagy valószínűséggel nem korábban. Úgy tudom, ebben állapodtak meg a pénzügyminiszterek, és mindemellett ezt az álláspontot képviselte az Európai Unió a G20-ak találkozásánál.

Erőfeszítéseket teszünk annak érdekében is, hogy globális szinten összehangoljuk a szóban forgó intézkedéseket. Ez nem azt jelenti, hogy a világ minden része ugyanazokat a döntéseket fogja meghozni egyazon időben, de a válság ideje alatt azt tapasztaltuk meg, hogy jóban-rosszban össze vagyunk kötve, így meg kell próbálnunk globális szinten alkalmazni a kilépési stratégiákat.

Így tehát nagy valószínűség szerint 2011. előtt nem kerül sor rájuk, de továbbra is nagyon szigorúan figyelemmel kell követnünk a gazdasági helyzet alakulását.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport társelnöke. – Barroso úr, nagyon örülök, hogy itt látom. Üdvözlünk kell a lehetőséget, hogy elszámoltathatjuk a vezetőnket.

Amint azt tudja, nem mindig tartoztam legfőbb támogatói közé, de el kell ismernem, hogy nagyon jó munkát végzett. Sikertől figyelmen kívül hagynia a francia népszavazás eredményét, sikertől figyelmen kívül hagynia a holland népszavazás eredményét, és sikertől kiereszkolnia az írekből, hogy másodjára megadják magukat. Így tehát már majdnem megkapta a Szerződését.

Most természetesen itt az ideje az elnök – az Európai Unió nagy, globális báb-vezetője kiszemelésének. A bukmékerek abszolút kedvence Tony Blair. Azon gondolkodtam, vajon egyetértene-e velem abban, hogy az, hogy ő továbbra is azt támogatja, hogy Nagy-Britannia vezesse be az eurót, és hogy lemondott az évi 2 milliárd angol fontnyi brit engedményről, valamint Nagy-Britannia európai uniós tagságával kapcsolatos egész hozzáállása – hogy megtagadta a britektől a népszavazás lehetőségét – mind azt mutatják, hogy Blair úrnak elegendő Európa-barát hitele van ahhoz, hogy elnök lehessen? Nos, ez volt az alku, amelyet én már 2005-ben megjósoltam? Mindebben már akkor megegyeztek?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is, Farage úr, ne legyen ilyen szomorú az írországi eredmények végett. Nem volt olyan nagyszerű eredmény – csak az emberek 67%-a! Amikor valódi vita folyik valódi vezetéssel, megmutattuk, hogy Európa erős támogatást élvezhet. Ez valójában Írországnak a Nagy-Britanniai Függetlenségi Párttól való függetlenségének a kinyilvánítása volt, hiszen Ön is ott volt, kampányolt, és az írek nemet mondtak Önre és az Ön pártjára.

(Taps)

Nos, ami a Tanács következő elnökét illeti, ezt nem fogom kommentálni. Ezt a döntést az Európai Tanács fogja meghozni. De azt szeretném nyíltan leszögezni, hogy nincsenek titkos megállapodások, és nincsenek titkos forgatókönyvek. Ha lennének, arról már tudnék. Nincsenek tehát rejtett megállapodások és titkos alkudozások. A következőt tudom elmondani Önöknek: olyan elnökre van szükségünk a Tanácsban, aki elkötelezett Európa-barát, és aki minden időben állandóságot biztosít, hiszen nem hinném, hogy helyénvaló lenne, ha a Tanács minden hat hónapban felborítaná a menetrendjét. Én nagyon határozottan támogatom

egy olyan Európai Tanács határozott jelenlétét, amely állandóságot és következetességet biztosít saját maga számára, és amely természetesen kéz a kézben együttműködik a Bizottsággal, és teljes mértékben elhivatott az európai projekt és a közösségi kérdések iránt.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport társelnöke. – Barroso úr, csalódott vagyok. Ez a kérdések órája, és egy igen vagy nem egyszerűbb lett volna, de sebj. Akár Blair úr lesz az elnök, akár nem, tény, hogy nem demokratikus módon fogják megválasztani; Önt sem demokratikus módon választották meg; tulajdonképpen, nem jellemzi ez az egész EU-t? Hát nem egy csodás szervezet ez, amely némi valódi végrehajtó hatalmat ad néhány nyugdíjba vonult, kimerült ex-miniszterelnök kezébe? Önök demokratikussá tehetnék volna az EU-t ezzel a Szerződéssel. De úgy döntöttek, nem teszik. Számít-e a nemzeti demokrácia, vagy az Európai Unió a nagyobb jó, az Önök véleménye szerint?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Pontosan azért, mert az Európai Unió nem az a fajta integrált állam, amitől Ön láthatólag annyira fél, a Tanács elnökét nem közvetlenül az emberek választják, hanem a demokratikusan megválasztott európai kormányfők választják ki. Pontosan ez ennek a logikája. Én magam nem csak, hogy egyhangú támogatásban részesültem a demokratikusan választott kormányfők részéről, de nagy többséggel támogatott ez a Parlament is. Így hát úgy érzem, erős demokratikus legitimitással rendelkezem.

(Taps)

Életem előző, nemzeti politikusként töltött részében 29 éves koromban demokratikusan választottak meg saját nemzeti parlamentembe, és hadd mondjam el Önnek, hogy sokkal nehezebb feladat a Bizottság választott elnökének lenni, mint a legtöbb tagállamunk egyike élén miniszterelnökként állni!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Holnap 3 órakor sajtótájékoztatót tartok a 2006 óta folyamatosan fennálló emberi jogi krízishelyzetről. Szeretettel hívom és várom Elnök Urat és minden képviselőtársamat. A nemzeti jogvédő szolgálat tájékoztatása szerint igen nagyszámú jogerős bírói ítélet bizonyítja, hogy 2006 őszén, Magyarországon brutális rendőrterror volt, különösen október 23-án, az 50. évfordulón, amikor a kormány irányítása alatt álló rendőrség többek között 14 ember szemét lőtte meg, illetőleg vakított meg közülük sokakat, több száz embert zárt ártatlanul börtönbe és kínzott meg ott politikai fogolyként.

Tudja-e Elnök Úr azt, hogy a Parlament LIBE bizottságának, Szabadságjogi Bizottságának elnökhelyettese, Göncz Kinga, ennek a szemkilövető kormánynak volt a tagja, és mi a véleménye Önnek erről? Szeretettel és tisztelettel hívom és várom a holnapi sajtótájékoztatóra.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Figyelemmel követem az eseményeket minden tagállamban, de hadd fogalmazzak egyértelműen: a Bizottságnak nem áll hatáskörében, hogy beavatkozzon az egyes tagállamok belügyeibe, és ez afféle ügy, amelyre itt nem adhatunk választ, mivel egy Magyarországon belül folyó vitáról van szó.

Nekünk, mint a Bizottságnak olyan ügyekben van felhatalmazásunk a beavatkozásra, amelyek a közösségi jog alkalmazása során biztosítandó alapvető jogokat érintik. A kiváló képviselőtárs által említett események nem ide tartoznak. Így arra kérem, ne kérdezzen tőlem olyasmit, amit jobban tud kezelni a nemzeti parlamenti szinten, mint itt, az Európai Parlamentben.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Érthetem ezt úgy, hogy a gyülekezési szabadság, a véleménynyilvánítási szabadság, az emberi jogok és ugye az Európai Emberi Jogi Konvenció ezek szerint nem része az Európai Unió jogának? Az Európai Uniónak az emberi jogok nem része az értékrendjének és a jogrendszerének? Mert akkor ezek szerint rosszul tudtam.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az emberi jogok természetesen az Európai Unió részét képezik, de rendszerünk a jogállamiságon alapul, és feltételezzük, hogy minden tagállamot, így az Önök országát is, a jogállamiság szabályozza. Így Önnek lehetősége van az Önök bíróságán feltenni a kérdéseit, és ugyancsak fordulhat az Emberi Jogok Európai Bíróságához és a Luxemburgban található Európai Bírósághoz is. Tehát van emberi jogokra vonatkozó rendszerünk.

Amit nem tehetek és nem is kívánatos, hogy tegyek, az, hogy beavatkozzam a különböző politikai pártok között zajló nemzeti politikai vitákba.

Elnök. – Köszönjük szépen, Elnök úr. Szeretnék őszintén köszönetet mondani a képviselőcsoportok vezetőinek, hogy betartották az időbeli korlátokat, és amiért ilyen remek vitát folytattunk. És hadd mondjak

köszönetet Barroso úrnak is. Ragaszkodnunk kell a felszólalási időkhöz, ha élénk vitát szeretnénk folytatni. Nagyon szépen köszönöm mindenkinek.

A pénzügyi válságnak a foglalkoztatásra és a társadalmi kohézióra gyakorolt hatásai

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Elnök úr, kérdésem a válságra adott válaszingázékedésekre vonatkozik. Az éghajlatváltozással kapcsolatos kibocsátási célok tekintetében Európa megelőzi az Egyesült Államokat. Az Egyesült Államok viszont a magán szektor technológiai innovációkba és a fenntarthatóságba való befektetései terén tart előrébb, ami különösen fontos a kis- és középvállalatok (KKV-k) és a foglalkoztatás számára.

Tulajdonképpen ez az Önök válságának és élénkítési tervének is az egyik alapköve. Mégis, milyen tervei vannak e tekintetben? Mikor érzük el mi is azt a szintet, amelyet az Egyesült Államok már elért, és mit tesz, mit tehet a Bizottság annak érdekében, hogy tényleg elérjük ezt a szintet? Általánosságban elmondható, hogy a mi KKV-ink még mindig számtalan akadályba ütköznek, és ennek eredményeképpen nem tudják emelni növekedési potenciáljukat. Mit fognak tenni a belső piac kiteljesítése érdekében - amely végső soron a foglalkoztatás növelésének legfőbb forrása?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Egy korábbi felszólaló számára adott válaszómban már említettem a belső piacra vonatkozó néhány elképzelésünket, de ami Önnek a technológiával kapcsolatos megjegyzését illeti, nos, azzal teljes mértékben egyetértek. Az új technológiákba való befektetések terén elmaradunk az Egyesült Államok és más országok mögött.

Ezért, például, ebben a speciális csomagban elfogadtuk az európai gazdaságélénkítő tervet. Nagy hangsúlyt fektettünk olyan befektetésekre, amelyek bizonyos területekre vonatkoznak, úgymint az éghajlattal kapcsolatos menetrend, vagy az energiabiztonság. Ez a két kérdés összekapcsolódik. Ezért dolgoztuk ki a közelmúltban a SET-tervet, és a tagállamokat is arra biztatjuk, hogy szenteljenek több forrást a zöld technológiák finanszírozásába, más szóval minden olyan technológiába, amely még fenntarthatóbb, még zöldebb gazdaságot tesz lehetővé.

Bizonyos, hogy ezt a kérdést a következő pénzügyi terv szempontjából is meg kell majd fontolnunk. Mint azt tudják, még az év vége előtt közzétesszük költségvetési felülvizsgálatunkat. Arra is lehetőség nyílik majd, hogy vitát folytassunk arról, hogy a befektetéseken belül mire helyezzük a hangsúlyt a jövőben.

Elnök. – Kedves kollégák, megkérhetném Önöket, hogy ne tegyenek fel kiegészítő kérdéseket? Nagyon hosszú névsor fekszik előttem, és érdekesebb lenne, ha minél több képviselő tehetné fel a kérdéseit.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök úr, a Bizottság nagyon helyesen ajánlást adott ki 2008-ban még több embernek a munkaerőpiacra való bevonását illetőleg.

Először is azt szeretném megkérdezni, hogy ezen az ajánláson és a tagállamok általi intézkedéseken kívül, Önök, mint az Európai Bizottság, szándékoznak-e további intézkedéseket hozni a szociális szektorban alkalmazott nyílt koordinációs módszer megerősítése érdekében. Olyan intézkedésekre gondolok itt, amelyek a foglalkoztatás növelése érdekében megfelelnek az életképes iparpolitikáknak.

Másodszor, 2010-et, mint mindannyian tudjuk, a szegénység elleni harc európai évének nyilvánították. Célunk a társadalmi kohézió erősítése. A kérdés nagyon egyszerű, Elnök úr: befekteti-e minden erejét, lesz-e hozzá bátorsága – Önnek, személyesen –, hogy számokban mérhető célokért harcoljon a szegénységgel kapcsolatban? Különösképpen azt szeretném kérni, hogy ne irányítson a tagállamokhoz, ahogyan azt tette az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoportnak az eligazításán.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Már említettem korábban, hogy a munkanélküliség számomra is az első számú probléma, ám a munkanélküliség elleni küzdelemben nem csak reaktív, hanem proaktív magatartásra is szükségünk van. Véleményem szerint ezt a lisszaboni stratégia felülvizsgálatával és egy 2020-as integrált jövőképpel érhetjük el.

Az Európai Unió hosszú távú stratégiáját például a fenntartható növekedés új forrásaira kell alapoznunk, amit „fehér” munkahelyeknek nevezünk a társadalmi szolgáltatások körében, ahol 2000. óta 3,3 millió új munkahely jött létre. Ez az összes új munkahely 16%-a.

A zöld termékek és szolgáltatások piacát szintén meg kell kétszerezni 2020-ra, ami óriási lehetőséget teremt a zöld munkahelyek számára, ezért támogatjuk annak feltérképezését, hogy milyen munkahelyekre és

szakismeretekre lesz szükség az Európai Unióban. Ezért kész vagyok azon munkálkodni ezen új stratégia keretében, hogy megerősítsük a társadalmi prioritásunkat, és ezt akkor is elmondtam Önöknek, amikor a következő mandátumra vonatkozó tágabb politikai irányvonalakat vitattuk meg.

Elizabeth Lynne (ALDE). – Mint tudjuk, több százezer ember veszti el munkáját a jelenlegi gazdasági válságban, és sokan közülük idősek, akik komoly hátrányba kerülnek, amikor új állást próbálnak találni. És bár a 2000-res foglalkoztatási irányelvhez minden tagállamban ragaszkodni kellene, az idősebb munkavállalók közül még mindig sokan nem tudják, milyen jogokat biztosít számukra ez az irányelv, és számos tagállam fűtül a szabályokra.

És még ha sok munkavállaló ismeri is a jogait, nagyon gyakran lehetetlennek találják, hogy egymaguk, mindenféle támogatás nélkül fellépjenek azok védelme érdekében. Jelenleg még nincs olyan jogszabályunk, amely sokakat védene az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés kapcsán őket ért hátrányos megkülönböztetéssel szemben, van viszont egy foglalkoztatási irányelvünk. Meg tudná mondani, milyen lépéseket tesznek azon tagállamok ellen, amelyek nem alkalmazzák ezt megfelelő módon, és hogy milyen mechanizmusokat lehetne alkalmazni annak érdekében, hogy segítsük az idősebb és a fogyatékkal élő munkavállalókat jogaik érvényesítésében?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Amennyiben egy tagállam nem felel meg az irányelveinknek, jogsértési eljárást kezdeményezünk, így tehát konkrét esetek ügyében fel tudunk és fel is szándékozunk lépni. Ami az Ön által említett átfogó kérdést illeti, hadd mondjam el, hogy ez a válság több mint ötmillió európai tét állástalanná.

A legérzékenyebb csoportok a fiatalok és a bevándorlók. Az Európai Unióban jelenleg 9,1% a munkanélküliségi ráta, ám a fiatalok és a migránsok körében több mint kétszer ennyi (19,8% és 19,1%). A társadalmi kérdések szempontjából most ezek a legaggasztóbb adatok. De továbbra is lényeges prioritás a gyermekszegénység kezelése, és természetesen, a jelenlegi irányelveknek megfelelően figyelemmel követjük az idősebb emberek helyzetét is.

David Casa (PPE). – (MT) Úgy vélem, érdemes arról beszélnünk, hogyan teremthetünk több munkahelyet az Európai Unióban. Mindazonáltal úgy hiszem, azon is el kell gondolkodnunk, hogyan őrizzük meg a meglévőket, és hogyan gátoljuk meg azok megszűnését. Az én kormányom beavatkozott azon a ponton, amikor a válság a legsúlyosabban érezte jelenlétét. Véleményem szerint a kormány közbelépésének következtében több ezer munkahely menekült meg, nyilvánvalóan a szociális szektoron belüli közkiadások növelése árán. Nem gondolják, hogy a Bizottságnak még nagyobb erőfeszítéseket kellene tennie annak biztosítása érdekében, hogy az Európai Unió minden országában ugyanez történjen? Tudom, hogy most fel fogják hozni az újonnan módosított Globalizációs Alapot, és azt, hogy annak célja, hogy még több munkavállalón segítsen; mindazonáltal úgy vélem, hogy a tőlünk telhető legtöbbet meg kell tennünk azért, hogy megmentsük az emberek munkahelyeit, hogy ne is kerüljenek abba a helyzetbe, hogy a Globalizációs Alapra szoruljanak. Úgy vélem, ezt kellene aktuális célként kitűznünk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nem csak a Globalizációs Alap szabályait vizsgáltuk felül, de újraprogramoztuk az Európai Szociális Alapot is, 1,8 milliárd euróval erősítve meg az aktív munkaerő-piaci politikákat.

A kohéziós politikán is változtattunk a szabályok egyszerűsítése és a kifizetések fokozása érdekében. Ez szintén fontos intézkedés. Az ösztönzési tervre fordított 550 milliárd eurót már említettem, és ide sorolhatom még természetesen a Globalizációs Alkalmazkodási Alapot is, csakúgy, mint néhány további javaslatunkat.

Sajnos azt kell mondanom, hogy volt egy olyan elképzelés, amelyet a tagállamok nem követtek, ez pedig nem volt más, mint a Szociális Alap társfinanszírozásának felfüggesztése. Ezt mi javasoltuk a Tanácsnak, de az elutasította. Én még mindig remélem, hogy az Önök támogatásával mégis megvalósíthatjuk ezt, mert van néhány ország, amely egyszerűen nem rendelkezik azokkal a pénzügyi eszközökkel, amelyekből fedezhetné a Szociális Alaphoz szükséges önrészt. Tehát maximálisan kihasználunk minden rendelkezésünkre álló közösségi szintű eszközt, ezzel támogatva azt, amit a tagállamok saját maguk tehetnek a munkanélküliség elleni küzdelemben.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Elnök úr, köszönjük, hogy ilyen érdekes vitát folytathatunk ma.

Azt mondta a foglalkoztatással kapcsolatban, hogy néhány tagállam nem vett részt a prágai csúcson. És ami még ennél is súlyosabb, Elnök úr, az, hogy a Tanács – ma, Európa történetének legnagyobb foglalkoztatási válsága idején, amikor 10 000 európai veszíti el állását, és ez így lesz holnap és holnapután is –, semmilyen

komoly kezdeményezést nem tett, és még egy csúcstalálkozót sem rendezett a foglalkoztatással kapcsolatban. Azt is elmondhatta volna, hogy a Bizottság menetrendje tavalyi, amely már akkor idejétmúlt volt, és amely ma sem képes megfelelni több millió polgár, egy teljes európai nemzedék és egy egész jóléti állam sürgető szükségletének, hiszen mindegyikük jövője veszélyben forog.

Elnök úr, én az Ön vezetését szeretném kérni: aktív vezetésre van szükségünk, olyan vezetésre, amely szakít az apátiával és végre átlátható lesz. Meg kell mondania a Tanácsnak, hogy így nem mehet tovább. Olyan Bizottságra van szükségünk, amely nem csak a hétköznapi forrásokat és hétköznapi ügyeket képes kezelni, hanem amelyek ezekben a nehéz időkben – és tisztában vagyok vele, hogy ezek Önnek is nehéz idők, Elnök úr – nagyszabású intézményi megállapodás keretében Európa élére áll, hogy reményt adjon az európai emberek egész nemzedékének.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Az a helyzet, hogy mindannyian megteszünk minden tőlünk telhetőt, és amint programunk felvázolásakor is elmondtam, nagy jelentőséget tulajdonítunk a szociális kérdéseknek, mert ebből a szempontból jelenleg vészhelyzet van.

Hogy példát is mondjak, ezért jelentettem ki, hogy minden új jogszabály esetében meg kell vizsgálni annak társadalmi hatásait. Ezért támogatjuk a aktív befogadás közös elveit mint közösségi politikát. Ezért mondhatom a tagállamoknak, hogy támogatjuk a társadalmi befektetéseket. A szociális kiadások, amelyek 2008-ban a GDP 28%-át tették ki, 2010-ben 31%-ra fognak emelkedni. Ez nagyjából 3 500 milliárd euró többletet jelent!

Valódi erőfeszítéseket teszünk tehát, de természetesen, Cercas úr, az igazság az, hogy ezeknek a Bizottság, a Parlament és a tagállamok együttes erőfeszítéseinek kell lenniük.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, Európa szabadságot, demokráciát és szolidaritást jelent, más szóval szociális és ökológiai felelősséget. Ön és a Bizottság azonban már jó ideje kizárólag egydimenziós fókuszot helyez az egyikre, mégpedig a szabadság elemre – és ezen belül is különösen a gazdasági szabadságra, a kizárólag gazdasági értelemben vett szabadságra –, valamint arra, hogy számos olyan területet szabályozzanak, ahol nincs szükség szabályozásra, és mégis, ahol milliárdok forognak kockán, a világ pénzügyi piacán, az Önök fókusza a nem-beavatkozáson és a nem-szabályozáson van, mert úgy vélték, hogy ez vezet majd a mindenki számára legjobb eredményhez.

Láttuk, milyen katasztrofális helyzethez vezet mindez, és most egész nyíltan azt kérdezem Öntől, hogyan, milyen projektek és tervek segítségével próbálják meg hitelesen világossá tenni e Parlament és Európa népei számára, hogy Ön és a Bizottság tanultak ebből a katasztrófából, és radikális változtatásokat eszközölnek?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is, a hitelesség kérdése szubjektív kérdés az Önök számára. Úgy vélem, hogy a választ erre a kérdésre már megkapta a Parlament, amely a közelmúltban ruházott fel engem újabb mandátummal, ami azt mutatja, hogy ez a Parlament úgy véli, van hitelem, és folytathatom ezt a politikát.

Tulajdonképpen a gazdasági és pénzügyi válságra adott válaszként folytatjuk politikánkat. Fontos döntéseket hoztunk; a közelmúltban meghozott szabályozó és felügyeleti intézkedéseink terén globális vezető szerepet töltünk be. Az általam a de Larosière Csoporttól megrendelt jelentés alapján benyújtottunk néhány olyan javaslatot, amelyeket reményeim szerint a Tanács és a Parlament is jóvá fog hagyni.

Éppen a Bizottság mai ülésén fogadtuk el a származékokra vonatkozó közleményt, amelyet természetesen konkrét jogszabálynak is követnie kell majd. Tehát valóban minden tekintetben reagálunk a pénzügyi válságra, ideértve mind a szabályozó, mind a felügyeleti intézkedéseket; én is hoztam már néhány döntést ennek a Bizottságnak az ideje alatt, és természetesen a következő Bizottság is ezen az ösvényen fog tovább haladni, mert úgy vélem, hogy a helyzet ezt megkívánja.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Elnök úr, én arról a támogatásról szeretnék beszélni, amelyet az ideiglenes keretrendszer értelmében fogadtak el, és amelynek célja a gazdasági válság eredményeképpen felmerült problémák csökkentése, különösen az Opelrel kapcsolatban.

Azt szeretném megkérdezni Öntől, hogy a Bizottság megvizsgálja-e, hogy az ideiglenes keretrendszer alapján Németországnak nyújtott támogatás függött-e egy, a szerkezetátalakítási intézkedések földrajzi elosztásával kapcsolatos korábbi megállapodástól – ami nem egyezne ennek a támogatásnak a céljával.

Amennyiben ez a helyzet, szeretném tudni, hogy Ön egyetért-e azzal, hogy a vállalat saját gazdasági és termelési kritériumai alapján szabadon felülvizsgálhassa az Opel forgalmazását és újrastrukturálását, és megtarthassa a lehető legnagyobb számú munkahelyet.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Erre a kérdésre már válaszoltam, de elmondom, hogy a folyamat lebonyolítását illetően voltak kétségeink. A Bizottság hangot is adott ezen kétségeinek, és a General Motors és az Opel Trust most újraértékeli az Opel felvásárlására irányuló ajánlat megtételének módját, hogy igazolja, hogy az ajánlatot kereskedelmi alapon érkezett-e vagy sem.

Mi, az Európai Bizottság mindent elkövetünk annak biztosítása érdekében, hogy a megoldás megfeleljen a belső piaci szabályozásnak és az állami támogatásra vonatkozó előírásoknak, és természetesen objektíven és szigorúan fogjuk alkalmazni ezeket a szabályokat.

Vicky Ford (ECR). – Minden egyes európai ország osztozik abban, hogy egyre növekvő munkanélküliséggel kell szembenéznünk, ami nyilvánvalóan nem csupán szociális válságot jelent, hanem plusz terheket ró a tagállamok pénztárcájára is, hiszen nőnek a jóléti kiadások, csökkennek az adók és egyre több képzésre van szükség.

Erre tekintettel, egyetért-e azzal, Barroso úr, hogy nekünk, mint e Parlament képviselőinek és a Bizottságnak fokozott óvatossággal kell bánnunk minden egyes fillérrel, amivel növeljük a közszféra terheit? Ha egyetért, először is, mit tanácsol, hogyan szavazzunk a csütörtöki költségvetési vitán?

Másodszor, miért tartjuk üléseinket Strasbourgban?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Én támogatom a költségvetési javaslatot, tehát az én tanácsom az, hogy szavazzanak igennel.

Ami az óvatosságot és szigorúságot illeti, egyetértek Önnel. Rendkívül óvatosan kell bánnunk minden egyes adófizető pénzével, és szem előtt kell tartanunk a prioritásokat. Napjainkban néhány tagállamban egyértelműen szociális vészhelyzet van. Itt van a társadalmi kirekesztődés és a szegénység problémája, amelyek, ebben biztos vagyok, e Parlament minden képviselőjét foglalkoztatják, meg kell hát találnunk a legjobb megoldást.

Mint tudják, a Bizottság a stabilitási és növekedési paktum értelmében kivételesen szigorúan elkötelezte magát és az Európai Uniót a fenntarthatóság szabályainak betartása mellett. Természetesen nem gondoljuk, hogy a dolgok megoldhatók csupán azáltal, hogy költünk rájuk, de vannak olyan helyzetek, mint a jelenlegi is, amikor úgy véljük, különös figyelmet kell fordítani a szociális vészhelyzetre. Kivételes intézkedésekre volt szükség egy korábban még nem tapasztalt szituációban. Ez, mint mindig, kiegyensúlyozott megítélés kérdése.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Tisztelt bizottsági elnök! Az Európai Bizottság 800/2008-as rendelete alapján a fogyatékossgal élők bértámogatását 75%-ra csökkentette a maximumról. Ezért 2009. január 1-jétől a fogyatékos emberek, illetve a megváltozott munkaképességű emberek foglalkoztatása válságba került. A költségvetési megszorítások miatt a fogyatékossgal élő emberek számára biztosított források tehát nagyon lecsökkentek. És ezért a csoport munkahelyteremtésére adott állami támogatás sok országban, és például Magyarországon is veszélybe került. Azt mondják, hogy az Európai Unió a hibás. Nekem egy kérdésem van. Az Európai Bizottság hogyan akarja kezelni a pénzügyi válság időszakában a fogyatékossgal élő emberek munkavállalási jogait, munkahelymegtartását, az egyenlő munkáért egyenlő bért elvét. Ez egy olyan rendelet, amit a válság előtt alkottak meg.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Amint azt a tisztelt képviselő úr is tudja, ebben biztos vagyok, az Európai Bizottság beterjesztett egy javaslatot – egy horizontális irányelvet –, amely a megkülönböztetés-mentességre, és ezen belül a fogyatékossgára is vonatkozik. Ez a javaslattervezet most az Önök, valamint az Európai Tanács kezében van. Igazán remélem, hogy jóvá fogják hagyni, mert bizonyos, hogy a fogyatékkal élők bármilyen hátrányos megkülönböztetése ellen vagyunk.

Az Ön által említettek közül számos problémát nemzeti szinten kell kezelni, mert azokkal a konkrét támogatásokra vonatkozó intézkedésekkel kapcsolatosak, amelyeket a nemzeti társadalombiztosítási rendszerek alkalmaznak. Az Európai Unióban azonban mi minden tőlünk telhető elkövetünk annak érdekében, hogy legyen olyan kötelező érvényű keretrendszer, amely által mi és minden tagállam elkötelezi magát a megkülönböztetés-mentesség elve és a fogyatékkal élő emberek különös védelme iránt.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Barroso úr, ez a Ház Önt felhatalmazta, hogy a Bizottság következő elnöke legyen. A legközelebbi sürgős teendője, hogy megalakítsa ezt a Bizottságot, hogy az úgy szolgálhassa Európát, hogy képes legyen kirángatni magát ebből a válságból. Mindezek alapján, hogyan szándékozik felhasználni a rendelkezésünkre álló elégtelen közösségi eszközöket úgy, hogy optimalizálja azokat, és hogyan tervezi elosztani a portfóliókat annak érdekében, hogy meg tudjunk küzdeni a felmerülő problémákkal? Tisztában vagyok vele, hogy minden az állam- és kormányfőkkel folytatott egyeztetéseim múlik, de Önnek, mint a

Bizottság elnökének, meg kell majd osztania velük az elképzeléseit. Hogyan kapcsolhatjuk össze a számunkra elérhető stratégiákat? Hogyan oszthatjuk úgy el a portfóliókat, hogy figyelembe vegyük azt, amit már megtanultunk ebből a válságból?

Ami az eszközöket illeti, csak egy példát szeretnék említeni. A Globalizációs Alkalmazkodási Alap ma hadilábon áll az állami támogatásokra vonatkozó stratégiákkal, amelyek meggátolják, hogy olyan iparpolitikát folytassunk, amely segíthetne a válságból való kilábalásban. Mik az Ön javaslatai? Mire kér majd felhatalmazást az állam- és kormányfőktől, és mire kéri meg majd őket, hogy hogyan osszák el a portfóliókat?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) A portfóliók elosztása nem az állam- és kormányfők, hanem a Bizottság elnökének a feladata, és én bizonyos, hogy úgy fogok ezzel élni, ahogy azt a legmegfelelőbbnek gondolom.

Az Önökkel folytatott megbeszélésem során már tettem néhány bejelentést a következő Bizottság programját illetően, de valóban, kapcsolatban vagyok az állam- és kormányfőkkel.

Azt is elmondhatom Önöknek, hogy ma kértem tőlük írásban, hogy női jelölteket is küldjenek a Bizottságba. Én ugyanis rendkívül fontosnak tartom a férfiak és nők közötti arányok kérdését; ha nem teszek semmit, gyakorlatilag egyetlen női biztosom sem lesz, mert a kormányok általában férfiakat jelölnek a következő Bizottság posztjaira.

Így hát ma ilyen témájú levelet küldtem az állam- és kormányfőknek.

Ami a tárcák tényleges felosztását illeti, nem lesznek lényegi változások. Legfőbb újításaimat már megosztottam Önökkel korábbi vitánk alkalmával. Ide tartozik a jogérvényesülésért és az alapvető jogokért, valamint az éghajlat-politikáért felelős biztosi poszt, és most természetesen kompetens férfiakra és nőkre van szükségem, akik elkötelezettek Európa mellett, akik képesek sikeresen ellátni feladataikat a különböző biztosi tárcák élén, amelyek meg fognak felelni az európai unió felépítési prioritásainak.

Graham Watson (ALDE). – Ez idáig nagyrészt a fogyasztás szolgált a gazdaság megteremtésének és a jóléti intézkedéseknek az alapjául, az ipart tehát arra ösztönözték, hogy ne fordítson túl nagy figyelmet se a felhasznált nyersanyagok valódi értékére, még ha azok olcsók is, se a termelt hulladék valódi költségére.

Hogyan szándékozik az Ön Bizottsága biztosítani azt, hogy a jövőbeni növekedés más természetű legyen, és hogy ne találjuk magunkat olyan helyzetben, hogy újabb 20 évnyi növekedés után olyan bolygón élünk, amely képtelen fenntartani azt, amit csinálunk, a társadalmunk pedig nem engedheti meg magának az afféle élet valódi árát?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Szeretném megköszönni Graham Watson úrnak ezt a rendkívül fontos kérdést. Tulajdonképpen, ez volna a lényege a következő öt évre szóló programunknak: az, hogy többet fektessünk be az intelligens, zöld növekedésbe, a fenntartható növekedésbe. Ez rendkívül fontos.

Meg kell értenünk, hogy a jövő modellje nem olyan lesz, mint a múlt modellje volt. Én egy erős európai ipari bázist pártolok – mégpedig a fenntarthatóság új korszakának alapját képező ipari bázist, ahol is gondolnunk kell a zöld fejlődésre, a zöld technológiákra. Itt hozhatunk létre új termékeket, új piacokat. Ez egy jó példa.

Ezért szervezzük a jövőre vonatkozó programunkat, ahogy politikai irányelveimben neveztem, „a növekedés új forrásai” köré, mert a növekedés hagyományos forrásaival nem nyerhetjük meg a versenyképesség csatáját az olyan nagy, feltörekvő országokkal szemben, mint Kína vagy India.

Az innováció lesz tehát a növekedési menetrendünk központja, közepe, és a növekedés új forrásai támogatni fogják az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérést: az intelligens zöld fejlődést és az innovációt. Véleményem szerint az innováció lesz a jövőben az európai gazdaság fejlődésének legfontosabb eleme.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Barroso úr, a pénzügyi válság hatására történelmi léptékben mérhető gazdasági válság következett be, és jelen pillanatban a munkanélküliség drámaian nő Európa-szerte. A fiatalok – a 25 év alattiak – körében mért munkanélküliség, ahogy Ön is említette, 19,8% Európában, Spanyolországban pedig ennek a korosztálynak több mint az egyharmada állástalan. Ezekben a pillanatokban éppen felforgatjuk egy egész korosztály életét, és Ön, Barroso úr, eddig szinte semmit nem tett, hogy megoldjuk ezt a problémát. Ma úgy hallottam, Ön rendkívül aggodódik emiatt, és én ezt örömmel hallok – és szeretném látni ennek bizonyítékát. Még ha a foglalkoztatási politika felelősségét nemzeti szinten viseljük is, szükség van uniós szintű felelősségvállalásra és uniós kezdeményezésekre.

Három dologgal kapcsolatban szeretnék most felhívást intézni. Először is, Špidla biztos úr 5 millió gyakornoki helyet ígért az európai fiataloknak. Ezekkel mi történt? Másodszor, jelenleg Európában mindenhol növekedési és segélycsomagokat fogadnak el. Miért nem tartalmaznak ezek a csomagok célszakmákra vonatkozó tervezetet a fiatalok számára? Harmadszor, mit fog Ön tenni annak érdekében, hogy erősebb szociális profilt érjen el, és határozottabb tervet fogalmazzon meg a fiatalok érdekében az új, Lisszabon utáni stratégia keretén belül?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ismétlem, hogy maximálisan kihasználtuk a meglévő eszközeinket. Vannak közösségi szintű eszközeink, de vannak nemzeti szinten alkalmazható eszközök is. Amit mi tehetünk, az, hogy együttműködünk a tagállamokkal ezek leghatékonyabb alkalmazása érdekében, hogy kicseréljük a bevált gyakorlatokat, és hogy arra ösztönözzük a tagállamokat, hogy ezeket kövessék.

Špidla biztos úr, aki e nehéz körülmények közepette remek munkát végzett, a Bizottság egészével egyetemben azt kéri a tagállamoktól, hogy hozzanak létre 5 millió szakmai gyakornoki helyet. Elérhetővé teszünk bizonyos bevált gyakorlatokat. Így például, Franciaországban rendkívül jó gyakorlat alakult ki a tekintetben, hogy a magáncégek elősegítik a fiatalok helyben történő továbbképzését a vállalatoknál, valamint a tekintetben, hogy közpénzből támogatják a gyakornokságot, oly módon, hogy ezt kiegészítik maguk a vállalatok is.

Ez tehát valóban prioritás, és dolgozunk is ezért minden létező eszközünkkel – az Európai Szociális Alappal, a Globalizációs Alkalmazkodási Alappal, a Kohéziós Alappal, valamint az új tagállamoknak és az euró-övezeten kívüli országoknak nyújtott finanszírozás támogatás keretének kétszeresére növelésével.

Maximálisan kihasználjuk a rendelkezésünkre álló eszközöket, de tovább erősített formában kell együttműködnünk a tagállamokkal ezen szociális kérdések megoldása érdekében, és ahogy ön is említette, a fiatalok körében tapasztalható munkanélküliség megoldásának érdekében.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, a szegénység és a munkanélküliség csökkentése érdekében jogokat biztosító munkahelyeket kell teremtenünk, támogatnunk kell a termelést és javítanunk kell az általános, ingyenes közszolgáltatásokat. Más szóval, más politikákba kell befektetnünk. Az ellenkezőjét kell tennünk annak, amit eddig tettünk.

Így például, meglepődve értesültünk a napokban a Foglalkoztatási Főigazgatóság és az Eurofund közös tanulmányáról, amely kétféle forgatókönyvet vázol fel a textilipar számára, amelyekben a közösségi munkahelyek 20-25%-os csökkenését vetíti előre 2020-ig, míg egy harmadik forgatókönyv szerint ebben az ágazatban az Európai Unióban található jelenlegi munkahelyek akár 50%-át is elveszthetjük. Hogyan lehet akkor ezt a helyzetet összeegyeztetni azokkal az új javaslatokkal, amelyek célja a nemzetközi kereskedelem liberalizációja, tekintet nélkül a portugáliai és az EU más, olyan tagállamaiban tapasztalható következményekre, amelyek rendkívül érzékeny ágazatokkal rendelkeznek, úgymint textiliparral, mezőgazdasággal, vagy mikro- és kisvállalkozások özönével, amelyeket megfojtanak az efféle intézkedések?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) Nem hinném, hogy az lenne a megoldás Portugália vagy bármely más ország számára, ha lezárnánk Európát. Európa a világ legnagyobb áru- és szolgáltatás-exportőre, és egyáltalán semmit sem nyernénk a protekcionista intézkedések bevezetésével. Bizonyos európai országban valóban van néhány ágazat, amelyet gyakran „hagyományos ágazatoknak” hívnak, különösen, de nem kizárólag Dél-Európában, amelyek különösképpen érzékenyen reagálnak a nemzetközi verseny új körülményeire, ezért aztán kivételes erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy alkalmazkodjanak ezekhez az új körülményekhez. Amint azt már egy korábbi válaszomban elmondtam, ez azt jelenti, hogy meg kell találnunk Európán belül a növekedés és a versenyképesség új forrásait. Mindazonáltal, ettől még bizonyos, hogy nem kell elzárnunk magunkat, nem kell bezárnunk Európát, hiszen az azzal a veszéllyel járna, hogy cserében más piacok zárkóznának el a mi exportunk elől.

Be kell fektetnünk az innovációba, a szakképzésbe, és be kell fektetnünk a növekedés új forrásaiba, és célul kell kitűznünk, hogy versenyképesebbé váljunk, ugyanakkor, ahogy Ön is mondta – és ebben egyetértünk –, hogy biztosítani tudjuk, hogy mindez ne menjen az Európában oly fontos szociális normák rovására. Nem azt javasoljuk, hogy csökkentjük ezeket a szociális normákat. Mi is azon igyekszünk, hogy megpróbáljunk segíteni másoknak e normák emelésében, de azt határozottan nem támogatom, hogy Európa bezárja magát. Véleményem szerint Európa érdeke, hogy fenntartsa a nyílt globális piacokat.

John Bufton (EFD). – Barroso úr, az egyesült királyságbeli pénzügyi válság rendkívül súlyos. Többek közt a mezőgazdasági ágazat is kínlódik. 2010. január elsejétől az EID, vagyis a birkák elektronikus azonosításának bevezetésével a dolgok még rosszabbra fordulnak. A birkák azonosítására használt felszerelés nem pontos. Úgy tájékoztattak, hogy csupán 79%-os pontossággal dolgozik.

Ha Ön autót vezet, Barroso úr, halad az úton, és a fékek csak 79%-osan dolgoznak, kétség nem fér hozzá, hogy előbb-utóbb karambolozni fog. Én attól tartok, hogy a mezőgazdaságban a birkatenyésztési ágazat hasonlóképpen balesetet fog szenvedni az EID bevezetésével, annak hibás felszerelésével. Az a bizarr helyzet állt elő, hogy ha januártól életbe lép az EID, tudni fogjuk, hány birka van az Egyesült Királyságban, azok hol vannak, és tudjuk, merre mennek, míg, ugyancsak az Egyesült Királyságban – a korlátlan bevándorlásnak köszönhetően – fogalmunk sincs arról, hány ember él az országunkban, hogy kik ők, és mit fognak csinálni. Barroso úr, beszélné a Bizottság többi tagjával, hogy addig, amíg az eszköz 100%-os pontossággal nem dolgozik, csak önkéntes alapon vezessék be az EID-t?

Elnök. – Ez egy nagyon speciális kérdés. Most viszont a válságot és az abból való kilábalást érintő általános kérdéseket részesítjük előnyben. Az Európai Bizottság elnökének nem áll rendelkezésére információ az egyes országok minden egyes speciális ügyével kapcsolatban, így kérem, általánosabb kérdéseket fogalmazzanak meg.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Csak annyit szeretnék mondani, hogy nekem nem nagyon tetszik a birkák és az emberek ilyen összehasonlítása. Úgy vélem, ez nem túl ízléses.

(Taps)

Mindazonáltal, el vagyunk kötelezve az Ön által említett azonosítási rendszer bevezetése mellett, de természetesen óvatosság vagyunk. Amennyiben problémák jelentkeznek a bevezetésnél, készek vagyunk megvizsgálni azokat. Úgy érzem, azonban, hogy a birkák azonosítását célzó intézkedések általában véve jók. De lássuk, hogyan működnek a gyakorlatban.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Tisztelt Barroso Úr! Az Egyesült Államokból elindult pénzügyi világválság áterjedt a reálgazdaságra, milliónyi munkahely elvesztését okozva, szociális krízishelyzetet előidézve. Az Európai Unió olyan konszernnek esetében, mint az Opel, igyekszik lépéseket tenni, és adott terv bemutatása esetén közvetlen segítségről is szó lehet. Ugyanakkor a munkahelyek többségét, a kis- és középvállalkozások adják, a munkahelyeket ők teremtik.

Elegendőnek tartja-e, Elnök Úr, azt az intézkedést, ami őket segíti? Magyarország különösen nehéz helyzetben van, csak külföldi kereskedelmi bankok vannak. Ilyen esetben a közvetlen állami segítség vajon az a gazdasági nacionalizmus, ami ellen Ön harcot hirdetett, vagy adott esetben, ilyen esetben, a piaci dogmatizmus feladható lenne?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Egyértelmű a válaszem: nem. Amit eddig tettünk, az nem elég. Többet kell tennünk a KKV-kért; véleményem szerint ez prioritás. Elfogadtuk a kisvállalkozási intézkedéscsomagot, ami jó. Javítottunk a késői kifizetések kérdésén azzal, hogy lerövidítettük a kifizetések határidejét; ez is jó volt, és a KKV-k üdvözölték is. Természetesen megpróbálunk korlátozni minden olyan bürokratikus és adminisztratív folyamatot, amely terhet ró különösen a KKV-kra, és elköteleztük magunkat, hogy megkönnyítsük ezen vállalkozások életét. Ők alkotják ugyanis, ahogy Ön is mondta – és egyetértünk Önnel – a munkahelyteremtés egyik legfőbb szektorát, ami pedig politikánk részét képezi.

Egy másik, a közelmúltban bevezetett intézkedésünk, amelyről ma még nem ejtettem szót, az volt, hogy 500 000 euróra emeltük a különleges nehézséggel küzdő KKV-k közvetlen támogatására fordítható tagállami támogatás felső küszöbét. Úgy vélem tehát, hogy a KKV-knak továbbra is a fenntarthatóságot, azon belül a fenntartható foglalkoztatást célzó fellépésünk prioritását kell képezniük.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Barroso elnök úrnak, amiért eljött, és nyíltan, őszintén és készségesen válaszol a kérdéseinkre.

– Sajnálatos módon, Barroso elnök urat az a vád érte, hogy nem demokratikus úton került megválasztásra, és hogy megadásra kényszerítette az íreket.

Azt szeretném mondani Farage úrnak, hogy az bizonyos, hogy őt nem hatalmazták fel demokratikusan arra, hogy felszólaljon az ír nép nevében, és hogy az általa használt „bully” szó is szerencsétlen választás volt, mert Írországot 700 éven át John Bull másik szigete néven ismerték, amikor is John Bull – vagyis Anglia – próbálta meg megadásra kényszeríteni az íreket. Szerencsére mindez ma már a múlté, így hát rátérek a saját kérdésemre.

A Lisszaboni Szerződés által az Európai Unióra ruházott új hatáskörökre tekintettel, nem gondolja-e úgy Barroso elnök úr, hogy egy biztos kizárólagos felelősségi körévé tenné azt, hogy új javaslatokat terjesszen elő és új intézkedéseket vezessen be e hatáskörök gyakorlása céljából?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sajnálom, de nem értettem igazán jól a kérdést, mert ha arra utal, hogy hozzunk létre egy új biztosi posztot a Lisszaboni Szerződésből fakadó új kompetenciák ellátására, akkor a válasz nem; nem hinném, hogy ez célszerű volna, hiszen ezek annyi különféle területet érintenek, hogy nem várhatjuk el egyetlen embertől, hogy ezért mind feleljen.

Egy korábbi kérdésre válaszolva azonban már elmondtam, hogy a biztosi tárcák tekintetében azért lesz néhány újítás. Lehet, hogy azokon kívül is lesz még; de ezen még dolgozom. És ez, végtére is, egy, a tagállamokkal közösen folytatott, interaktív munka. Így például, Írország egyelőre még nem jelölt meg lehetséges biztosjelöltet.

Öt évvel ezelőtt is én csináltam ezt, és mivel ez egy interaktív folyamat, amelyben ahhoz, hogy megalakítsam a Bizottságot, nekem is látnom kell, hogy kiket jelölnek a tagállamok. Én egészen bizonyos, hogy megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megtaláljam a legalkalmasabb embereket – férfiakat és nőket (és ezt most Írországnak is mondom!) – hogy végül olyan elhivatott európaiakból álló Bizottságunk legyen, akik kompetensek és tapasztalatokkal rendelkeznek minden területen, a gazdaságtól az általános politikán, az energiaügyön, a környezetvédelmen, az igazságügyön át az alapvető jogokig, és így tovább: a kompetenciák széles köréről van szó, amelyek betöltésére rendkívül rátermett emberekre van szükségünk.

Elnök. – Ez volt az első alkalom, hogy a Parlament kérdések-válaszok vitát folytathatott a Bizottság elnökével; hadd köszönjük meg még egyszer, Barroso elnök úr. Mivel ez különleges alkalom volt számunkra, megtenné, hogy néhány szóban kommentálja az első kérdések-válaszok ülést?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nagyon köszönöm, Elnök úr, és köszönet illet minden tisztelt képviselőt ezért a gyakorlatért. Igazán élveztem. Úgy vélem, ez jó gyakorlat. Hadd mondjam el nagyon őszintén, hogy meglehetősen nehéz nekem összesűriteni minden érvemet, vagy legalábbis a legfőbb érveimet, egyetlen percbe, különösen azért, mert az idő nagy részében nem az anyanyelvemen beszélek. Azokat a nyelveket használom, amelyekről azt gondolom, hogy a leginkább elérhetőek, és ez külön erőfeszítést igényel részemről.

Mindazonáltal, Önök határozzák meg a formai kereteket. Megvitathatom Önökkel, mert úgy vélem, hogy a szabad, vélemény-ütköztető, és megosztó viták nagymértékben hozzájárulnak egy erősebb európai demokratikus térhez.

(Taps)

Elnök. – Ezzel lezárom ezt a napirendi pontot.

12. 2010-es általános költségvetéstervezet (I., II., IV., V., VI., VII., VIII., IX. szakaszok) - 2010-es általános költségvetéstervezet (III. szakasz - Bizottság) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a közös vita a következő jelentésekről:

– Surján úr jelentése (A7-0038/2009) a Költségvetési Bizottság részéről az Európai Unió 2010-es általános költségvetéstervezetéről, III. szakasz - Bizottság (C7-0127/2009 - 2009/2002(BUD)) és az Európai Unió 2010-es általános költségvetéstervezetére irányuló 1/2010. sz. módosító indítványról (SEC(2009)1133), valamint

– Maňka úr jelentése a Költségvetési Bizottság részéről az Európai Közösségek 2010-es általános költségvetéstervezetéről

I. szakasz – Európai Parlament

II. szakasz – Tanács

IV. szakasz – Bíróság

V. szakasz – Számvevőszék

VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság

VII. szakasz – Régiók Bizottsága

VIII. szakasz – Európai Ombudsman

IX. szakasz – Európai Adatvédelmi Biztos

(C7-0128/2009 - 2009/2002B(BUD)) (A7-0037/2009).

László Surján, előadó. – (HU) Elnök Úr! Anyanyelvemen fogok beszélni, mert ceterum censeo, ezzel is tiltakozom az anyanyelvhasználatot korlátozó mindenfajta törvény ellen. A 2010. évi költségvetés a pénzügyi krízis árnyékában születik. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Biztos Úr! Kedves kollégák! Evvel a krízissel kell mindannyiunknak valamiképpen megbirkózni. A krízis elbizonytalanította a befektetőket, megnehezedett a hitelezés, nőtt a munkanélküliség, csökkent a termelés. Tud-e az Európai Unió erre válaszolni? Van-e szava a klímaváltozás okozta veszélyekre, a terrorizmusra? Képes-e megvédeni az Unió határait? Kellő méltányossággal fogadja-e a menekülteket? A Parlament olyan költségvetést szeretne, amely igennel felel ezekre a kérdésekre, és ebben az akaratában a Parlament meglehetősen egységes.

Nincsenek frakciókat megosztó nagy eltérések, és ezért én köszönettel tartozom, mint a jelentéstevő, az összes parlamenti frakciónak. A komoly eltérés a Tanács és a Parlament között van. A Tanács a krízis miatt a lehető legkisebb költségvetést szeretné, és a nemzeti parlamentek, nemzeti kormányok álláspontját tekintve ez tulajdonképpen érthető. De mi itt a Parlamentben úgy gondoljuk, hogy a Parlamentnek nagyon sok olyan eszköz van a kezében, amelyeket még hatékonyabban, még jobban, még nagyobb erővel kellene működtetni éppen annak érdekében, hogy a krízisen úrrá lehessünk. Mit jelent ez a számok nyelvén? Annak idején, amikor a 2010-es évről gondolkodtunk, a hétéves költségvetésben, akkor egy olyan döntés született, amely a mai helyzetben 134 milliárdos költségvetést tenne kifizetések szintjén lehetővé. Ezzel szemben a Tanács 120 milliárdot gondol, s a Parlament nem tartja reálisnak a 134 kihasználását, figyelembe veszi a nemzeti kormányok problémáit és egy 127 milliárdos javaslatra fog következtetni, amennyiben a csüttörtöki szavazás a Költségvetési Bizottság ajánlását fogja követni.

Föl kell tegyük persze a kérdést, hogy mi értelme van egy ötéves ciklusban, hétéves ciklusban ígéreteket tenni, hogyha azokat az ígéreteket soha nem tartjuk meg. Mert valóban ez a helyzet minden évben sokkal kisebb az éves költségvetés, mint amiről annak idején előre beszéltünk. De még egy nagyobb baj is van. Az éves költségvetésekben kötelezettségvállalások is szerepelnek, és ezek jórészt betöltetlenül maradnak. Ma már több mint egy éves költségvetéssel vagyunk elmaradva, és évről évre ez a távolság nő. Okvetlenül szükséges tehát a kifizetési szintek emelése. Egyébként látszólag most ugyanaz a helyzet, mint minden évben: a Tanács lefaragja a Bizottság tervezetét, a Parlament meg nagyobb számokat mond.

De szeretném föl hívni a figyelmet arra, hogy ez nem teljesen így van. Nem sorról sorra, nem mechanikusan, nem ollócsattogatással születtek meg ezek a javaslatok. A krízis miatt mindenkinek egy kicsit össze kell húznia magát, ezért bizonyos beszerzések esetén a Tanács takarékosabb számait támogattuk a Költségvetési Bizottságban. Másutt, például az egyes feladatokhoz rendelt munkaerő kérdésében azt is tekintetbe vettük, hogy milyen volt az adott feladat végrehajtása. Ugyanakkor ezen a téren könnyű tévedni, ha tévedtünk, nem akarjuk a programok végrehajtását akadályozni. Ha ilyen jelenség év közben bekövetkezik, mindenkor kész leszünk a korrigálásra, de kiállunk a jó végrehajtás és a pontos tervezés mellett. Vizsgálunk kell, hogy az elköltött pénz meghozta-e a hasznot, amelyet vártunk, elértük-e a célt, amit kitűztünk magunk elé.

A tájékoztatáspolitikával például nehéz elégedettnek lenni, de az elvesztett népszavazásoknak, az alacsony választási részvételnek persze sokkal több és bonyolultabb oka is lehet. Ezért hiba volna a tájékoztatásra szánt forrásokat beszűkíteni. Bizonyos sorokon némi tartalékképzést javasoltunk, amely könnyen felszabadítható abban a pillanatban, amikor a már folyó elemzések alapján elkészül egy ígéretes kommunikációs stratégia. A jövőben többet kell foglalkoznunk azzal is, hogy milyen mértékben valósultak meg a céljaink. Nemrégiben a Számvevőszék a tejágazat eredményességéről közölt egy tanulmányt, illetve a problémáiról. A Parlament azt várja, hogy a Bizottság a most következő módosító levélben körvonalazza a tejalap működését, erre egy különálló költségvetési sort és egy megfelelő összegű tartalékot tartunk szükségesnek.

Egy olyan jogalapnak kell megszületnie, amely figyelembe veszi a Számvevőszék észrevételeit, és eredményesen járul hozzá az ágazat mostani problémáinak megoldásához. Tehát nemcsak pénzről van szó, hanem arról, hogy jobb és pontosabb legyen az ágazat európai uniós támogatása. Ezért azt kérem képviselőtársaimtól, hogy a lehető legkevesebb egymással való csatározással próbáljunk egy jó és hatékony költségvetést megszavazni. Vannak vitáink, ez természetes. Egyes frakciók saját véleményüket, saját profiljukat is ápolják, ez is természetes. De a legfontosabb dolgokban egyet fogunk érteni. A tejalap esetében is sokkal fontosabb maga a tejalap, mint az, hogy végül is mekkora összeg lesz. A Költségvetési Bizottság egy kezelhető összegre tett javaslatot. Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Vladimír Maňka, *előadó*. – (SK) Éppen most, a krízis idején kell bebizonyítanunk nemcsak a nyilvánosság előtt, de saját magunk előtt is, hogy a lehető leghatékonyabban használjuk fel erőforrásainkat politikai céljaink eléréséhez.

A legtöbb intézmény az előző évek alapján alakítja ki költségvetését. Végére is, mi sem könnyebb annál, mint hogy az inflációs rátával korrigáljuk az előző évi költségvetést? Ha azonban több éven keresztül ezzel a módszerrel készítjük el a költségvetést, az torzulásokhoz, pontatlanságokhoz és az erőforrások pazarló felhasználásához vezethet. Célunk ezért, hogy gondoskodjunk arról, hogy a költségvetések mindig valós igényeken alapuljanak. Az intézmények költségvetési igényeinek minden esetben az adott intézmény feladatai teljesítéséhez szükséges valós igényeket kell tükrözniük. Minden intézménynek, s az intézmények valamennyi egységének mindent meg kell tennie a megtakarítások elérése érdekében. Ez a munkaszervezés tökéletesítését, a meglévő erőforrások prioritásokra történő átcsoportosítását, illetve az adminisztráció csökkentését teheti szükségessé.

Korábbi, a Bizottsághoz intézett felszólalásaimban, illetve plenáris üléseken már több példát említettem arra, hogy a közelmúltban több helyen tártunk fel bizonyos hiányosságokat. Ez a jövőben is így lesz: egyre több hiányosságot azonosítunk, s ha ezt módszeresen tesszük, még hatékonyabbá tehetjük az egyes egységek és intézmények működését. A 2010-es költségvetés egy ilyen „rendszer szemléletű” megközelítést alkalmaz.

Azok a tisztelt képviselőtársaim, akik az előző parlamenti ciklusban is jelen voltak, talán emlékeznek arra, hogy mindig törekedtünk az intézmények közötti együttműködés tökéletesítésére. E téren mindig is rendelkezésre álltak tartalékok, sőt, néhány közülük az utóbbi években még emelkedett is. Közös pénzből gazdálkodunk. Ha mindannyian csak a saját portánkkal törődünk, másokat kizárva, akkor kommunikáció és együttműködés hiányában nehezen tudjuk hatékonyan felhasználni erőforrásainkat.

Ezért döntöttünk úgy a Költségvetési Bizottságban, hogy a külső fordítási szolgáltatásokra 5%-os átfogó tartalékot kell képezni, amely valamennyi intézményt érinti. Mi mással ösztönözhetnénk az intézményeket arra, hogy szabad belső fordítási kapacitásait használják fel elsőként, s ne forduljanak automatikusan külső fordítókhoz? Ezzel összefüggésben az a célunk, hogy egy-egy intézmény szabad kapacitásait megoszthassa a többi intézménnyel.

Az intézmények legfőbb igazgatási kiadásait az ingatlanok vásárlása és bérlete képezi. A Brüsszelben, Luxembourgban és Strasbourghban felhasznált ingatlanok alapterülete 2005-ben összességében meghaladta a 2 millió m²-t. Az épületek megvásárlására nem mindig a megfelelő helyen, megfelelő időben, vagy a legalacsonyabb költségen került sor. A Számvevőszék szerint az intézmények nem hajlandók együttműködni ezen a téren, sőt, saját politikájukat sem képesek felmérni. Hogyan lehet kedvező feltételeket elérni, ha új épület vásárlásakor nincs legalább még egy alternatíva az asztalon? Az Európai Parlament elnökségétől az eszközök és épületek vonatkozásában egy megfelelő, hosszú távú stratégiát várunk az év végére, amely tekintetbe veszi a felújítási igényeket és biztonsági költségeket is.

Hölgyeim és uraim! A felelős és hatékony működéshez átfogó információra van szükség a rendelkezésre álló erőforrásokról. Ezért hangsúlyozni szeretném, hogy szükség van egy tudásmenedzsment rendszer kialakítására. Egy ilyen rendszer támogatása következetes, hatékony munkát tesz lehetővé. A projektről az igazgatás prezentációt készít, amelyet a közeljövőben nyújt be a Költségvetési Bizottsághoz. Az intézmények költségvetéstervezetében nem szerepelnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépéséhez kapcsolódó kiadások. A Szerződés hatálybalépésekor a pótlólagos források igénylését megelőzően teljes körűen meg kell vizsgálni a meglévő erőforrások átcsoportosításának lehetőségét. Ha az intézmények dolgozói hatékonyan végzett munkájuk révén megtakarítást érnek el, a Költségvetési Bizottságnak nincs kifogása az ellen, hogy ezeket a forrásokat az intézmény egyéb prioritásaira fordítsák.

Az előre nem látható események okán elért megtakarításokat azonban általános szabályként vissza kell juttatni az adófizetőkhez. Szeretném megköszönni a Költségvetési Bizottság tagjainak, hogy a javaslatot egyöntetűen támogatták. Meggyőződésem, hogy az EU költségvetési rendszerének olyan irányba kell fejlődnie, amely jutalmazza a találmányosságot és az innovatív megoldásokat.

Hans Lindblad, *a Tanács soros elnöke*. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők, fiatalok – mert látom, hogy Európa jövője is helyet foglalt ott fenn a tribünön –, nagy megtiszteltetés számomra részt venni a mai vitán, a 2010-es költségvetés első parlamenti olvasatán.

Európa a második világháború óta nem tapasztalt mélységű gazdasági válságot él át. Munkahelyek vesznek el, növekszik a munkanélküliség, az államháztartások hiánya rekordszintet ért el. Fegyelmet kell költséggel

és szilárd gazdasági irányítással hamarabb elérkezhetünk a fordulóponthoz. A helyes strukturális politika megerősítheti, s fenntarthatóbbá teheti a remélhetőleg hamarosan megkezdődő fellendülési folyamatot.

Ezt szem előtt tartva a Tanács egy olyan kiegyensúlyozott költségvetést hagyott egyöntetűen jóvá, amely forrásokat fektet be az oktatás, a kutatás, az infrastruktúra, a kohézió, a felelős közfinanszírozás és az előre nem látható eseményekre képzett tartalékok terén - azaz minden olyan területen, amelyről tudjuk, hogy fontos szerepet játszik a növekedésben és az anyagi jólétben. Fontos kérdések maradtak azonban rendezetlenül. Finanszírozás szükséges az európai gazdaságélénkítési terv és a tejágazat részére.

Mégis, éppen most, amikor az európai közfinanszírozás soha nem látott mélyponton van, a Parlament Költségvetési Bizottsága a kifizetések 10%-os növekedését javasolja – 10%! Meg tudnának nevezni egyetlen olyan területet – a munkanélküliség költségeitől eltekintve – ahol megengedhető lenne ekkora növekedés? Most, amikor a tagállamok óriási költségvetési hiánnyal állnak szemben – ami Franciaországban a GDP 8%-a, Németországban a GDP 6%-a, az Egyesült Királyságban és Írországban pedig a GDP 14%-a – a Költségvetési Bizottság úgy gondolja, hogy a tagállamok képesek még nagyobb kiadásokat és még több igazgatási költséget finanszírozni. Az igazgatási költségekre akar finanszírozást!

Erősen tartok attól, hogy a kiadások ilyen magas szintje még inkább megnehezíti a gazdaságélénkítési terv finanszírozását. Az pedig különösen aggaszt, hogy a Bizottság javaslata semmilyen mozgásteret nem hagy előre nem látható eseményekre.

Olyan költségvetésben kell megállapodnunk, amelyet a tagállamok megengedhetnek maguknak, és amelyet igazolni tudunk az állampolgárok felé. Meg kell állapodnunk az Európa fejlődéséhez elengedhetetlenül szükséges gazdaságélénkítési tervben. Áprilisban elért megállapodásunk alapján bízom abban, hogy ez sikerülni is fog. Megoldást kell találnunk a tejágazat komplex problémájára. Eddigi, kiemelkedően jó együttműködésünkre való tekintettel biztos vagyok abban, hogy egy ilyen bonyolult problémát is meg tudunk oldani még akkor is, ha jelenleg nehéz helyzetben vagyunk és sok megpróbáltatással állunk szemben.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY

alelnök

Algirdas Šemeta, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Nagyon örülök, hogy a mai napon, mielőtt a 2010-es költségvetéstervezet első olvasatát a csütörtöki szavazáson a Parlament véglegesíti, lehetőséget kaptam a felszólalásra.

Először is szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy sok területen visszaállította az előzetes költségvetéstervezet sorait.

A Bizottság örömmel tapasztalja, hogy a gazdasági növekedés, a versenyképesség, a kohézió és a munkahelyek védelme erősítésével a Parlament a költségvetést a válság legyőzésére felhasználható eszközként igyekszik kezelni.

A Bizottság továbbá üdvözli azt a tényt, hogy a Parlament első olvasatába bevonták a módosító indítványt is, amely az előirányzatok emelését kéri Palesztina, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, valamint az AKCS-országok érdekében meghozandó kiegészítő intézkedések részére.

Rátérve a mai költségvetési eljárás legalapvetőbb kérdéseire, a Bizottság tökéletesen megérti, hogy a Parlament az európai gazdaságélénkítési terv második szakaszának finanszírozását prioritásként kezeli. Hadd mondjam el Önöknek, hogy a Bizottság is prioritásnak tekinti ezt a kérdést. Ebből a szempontból értjük az Európai Parlament logikáját abban is, hogy a gazdaságélénkítési terv úgynevezett „csillaggal jelölt módosítása” meghaladja a kiadások aktuális felső határértékét.

A jövő héten a Bizottság egy csomagot terjeszt elő a gazdaságélénkítési tervvel kapcsolatos igények kezeléséről azzal a céllal, hogy a novemberi egyeztetésen megállapodásra juthassunk a megoldásról.

Jelenleg a Bizottság még nem azonosította be a gazdaságélénkítési terv 2010-es energiaprojektjeihez szükséges teljes összeg valamennyi finanszírozási forrását. A Bizottság azonban mindent megtesz annak érdekében, hogy az összes elképzelhetően rendelkezésre álló forrást beazonosítsa, és idejében áthidalja az esetleges hézagokat a novemberi egyeztetésre.

A Bizottságot aggasztják a tejágazatban kialakult nehézségek, és tudomásul vette a Parlament javaslatát a külön tejalap létrehozásáról és a mezőgazdasági miniszterek közös álláspontját. Kollégám, Marianne Fischer Boel tegnap felvetett javaslatával összhangban, a 2010-es költségvetéshez fűzött jövő heti módosító

indítványban 280 millió eurót javasolunk fordítani a válság a tejtermelőkre kifejtett közvetlen következményeinek kezelésére.

Ez az új javaslat hatással lesz a gazdaságélénkítési tervhez kapcsolódó finanszírozási hiányt illető korábbi tervekre, de amint említettem, a Bizottság minden lehetőt megtesz annak érdekében, hogy még az egyeztető ülés előtt megtalálja a szükséges forrásokat.

Most pedig szeretném felhívni a figyelmüket néhány olyan kérdésre, amelyben a Parlament első olvasata aggodalomra adhat okot.

Az Európai Parlament a kifizetések összesen 10%-os emelését javasolja 2009-hez képest, ami mintegy 4%-kal meghaladja a Bizottság által javasolt szintet. Bár egyetértek az Európai Parlament törekvésével, hogy uniós programokkal segítsük elő a gazdasági fejlődést, meg kell fontolnunk, milyen összegeket lehet erre szánni ésszerűen nélkül, hogy aláásnánk a szilárd pénzgazdálkodást. Jelenleg nem látok okot arra, hogy a Bizottság eltérjen az előzetes költségvetéstervezetében szereplő becslésektől.

Ami a kiadási programok igazgatási segítségnyújtási tételeit – azaz az úgynevezett „BA-tételeket” – illeti, érthető, hogy a jelen körülmények között az Európai Parlament itt korlátokat kíván szabni. Ugyanakkor a költségvetés megfelelő végrehajtásához fontos lenne, hogy megfelelő igazgatási feltételeket biztosítsunk a programok egyre növekvő pénzüsszegeivel való gazdálkodáshoz. A Bizottság reménykedik abban, hogy ez a kérdés ismét napirendre kerülhet a második olvasat során.

A Parlament szavazott továbbá számos tartalékról, amelyek – ha bekerülnek a végleges költségvetésbe –, akadályozni fogják a költségvetés végrehajtását. 2010-ben a Bizottságból távozó személyeket lecserélő tisztviselők felvételét hátrányosan érintené, ha az alkalmazottak fizetését tartalmazó soron képzett tartalékot egész évben fenntartanák.

Felszólalásom végén szeretném biztosítani Önöket arról, hogy az intézményközi megállapodással összhangban a Bizottság november elején levélben ad tájékoztatást a Parlament által elfogadott módosítások végrehajthatóságával kapcsolatos álláspontjáról, amit remélem, a Parlament tekintetbe fog venni a második olvasat során.

A Bizottság továbbra is igazságos összekötőként fog eljárni, és minden erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy hozzájáruljon a költségvetési eljárás sikeres lezárásához, szem előtt tartva azt, hogy a gazdaságélénkítési terv második szakaszának finanszírozása olyan valódi kihívást képvisel, amely megkívánja, hogy erőfeszítéseinket mindannyian ugyanabba az irányba összpontosítsuk. Számítok az Önök támogatására, hogy ebben kielégítő és kiegyensúlyozott eredményt érjünk el.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, a Külügyi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Megtiszteltetés számomra, hogy felszólalhatok a Parlament Külügyi Bizottsága képviselőjeként.

Évről évre azt tapasztaljuk, hogy a költségvetés IV. szakasza súlyosan alulfinanszírozott. Évről évre láthatjuk azt is, hogy az év előrehaladtával, a Bizottság és a Tanács különféle, a szokásos költségvetési módszereknek ellentmondó rendkívüli intézkedések meghozatalára szorul az olyan igények finanszírozása érdekében, amelyekről mindenki tudta, hogy már a kezdet kezdetétől fennálltak. A palesztin helyzet sajnos az egyik legjobb példa erre.

Ennek ellenére azonban látok néhány pozitívumot. Látom, hogy a balti-tengeri stratégia extra finanszírozáshoz jutott. Azt is látom, hogy emelték az előirányzatot néhány, a demokráciát és emberi jogokat előmozdító konkrét politika esetében. Azzal szeretném zárni felszólalásomat, hogy 2010-ben számolnunk kell azzal, hogy valószínűleg – és remélhetőleg – megkezdí működését az Európai Külügyi Szolgálat. Ehhez is biztosítani kell majd a szükséges forrásokat.

Gay Mitchell, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Nem azt kérem, hogy terheljük túl a költségvetést; csak annyit kérek, hogy teljesítsük kötelezettségeinket a fejlődő világ országai felé. Évente tizenegy millió gyermek hal meg a fejlődő világban. Ezeket az embereket nemcsak a pénzügyi válság sújtja, mint minket, hanem az is, hogy még a fejlett világban élő családtagjaiktól sem remélhetnek anyagi segítséget – ami egyébként több volt, mint az általunk nyújtott segélyek –, mert ők maguk is szenvednek. Ezek az emberek duplán szenvednek, mert az éghajlatváltozás következményeit is viselik.

Csak annyit szeretnék elérni, hogy teljesítsük felénk a kötelezettségünket. Ha a GNP-nk egy százalékkal csökken, a számukra nyújtott hozzájárulásunk is csökken. Teljesítsuk a hozzájárulásunknak azt a százalékos arányát, amit megígértünk. A költségvetési sor világossága – amely mérhetővé teszi itt a Parlamentben, hogy

valóban betartják-e vállalt kötelezettségüket – valamint az additionalitás elengedhetetlen ehhez. Nagyon kérem, hogy ne a világ legszegényebb embereitől várjuk el, hogy olyan terhet cipeljenek, amit nem tudnak elviselni.

Jean-Pierre Audy, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony, miniszter úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Költségvetési Ellenőrző Bizottság által benyújtott vélemény számos javaslatot tartalmazott. Ezek közül hármat szeretnék Önöknek bemutatni egy percben.

Az első a kutatással, nevezetesen a hatodik és hetedik keretprogrammal kapcsolatos. A jogbiztonság szempontjából kívánatos lenne, biztos úr, ha az Európai Bizottság tartózkodna attól, hogy a támogathatósági kritériumok újraértelmezése által a már jóváhagyott és elszámolt projektek pénzügyi kimutatásait újrászámítsa.

Ismét felkérjük a Bizottságot, hogy ne térjen el a nemzeti és nemzetközi szinten elismert és hitelesített megszokott számviteli és számítási módszerektől.

A második pont az európai tisztviselők nyugdíjának szerepeltetése a költségvetésben. Azt javasoljuk, hogy az eszköz oldalon tüntessék fel az alkalmazottak nyugdíjaival kapcsolatban a tagállamokkal szembeni követeléseket, aminek összegét 2008. december 31-én 37 milliárd euróra becsülték.

Továbbá javasoljuk, hogy a költségvetésben a fenti nyugdíjak pontos összege is szerepeljen, ne csak a kifizetett összegek, mivel ez utóbbi nem veszi figyelembe a jövőben esedékes nyugdíjakra befizetett összegeket. Szeretném elismételni a javaslatot a közösségi nyugdíjalap létrehozásáról készítendő tanulmányról és azt, hogy támogatjuk a Csalás Elleni Hivatal, amelyet meg kell erősíteni, hogy az Unión kívül is kifejtse ellenőrzési tevékenységét.

Juan Fernando López Aguilar, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony! Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban sokat fáradtunk azon, hogy a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó keretet megnöveljük, ami 2009-hez képest 13,5%-kal növekedett.

Növekedett a Külső határok, Visszatérés, Vízumpolitika, a Személyek szabad mozgása, valamint az Alapvető jogok és polgárság jogcímei költségvetési kerete. A Jogérvényesülés büntetőügyekben jogcím költségvetését 4,7%-kal növelték.

Ugyanakkor a Biztonság és szabadságjogok védelme elnevezésű jogcím kerete – az Europol közösségi költségvetésbe való belefoglalásának eredményeképpen – 95%-kal nőtt. Tapasztalhatunk némi újdonságot tehát a 2009-es költségvetéshez képest.

Jóváhagytuk a Frontex keretének emelését célzó módosítást, amellyel világosan kifejeztük elkötelezettségünket arra, hogy a bevándorlás jelenségét és a migrációs áramlások valamennyi aspektusát az emberi jogokat tiszteletben tartó módon kezeljük.

Végezetül arra szeretnék rámutatni, hogy a szaktanácsokban 5 millió eurós költségvetési módosítást hagytunk jóvá a harmadik országok állampolgárainak beilleszkedését segítő célzattal. Ezáltal a 18. cím szakasza a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről 105 millió euróra növekedett, ami erősíteni fogja a tagállamok igazgatási és pénzügyi gazdálkodását.

Jutta Haug, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – (DE) Hölgyeim és uraim! Nem titok, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság újra és újra azon a véleményen van – s ez alól az idei év sem kivétel –, hogy az európai költségvetés egyáltalán nem biztosít elegendő forrást az eredményes környezetvédelmi programok finanszírozására, biológiai sokféleségünk fenntartására és egy olyan éghajlatváltozás elleni küzdelemre, amelynek esélye lehet a sikerre. Az, hogy a Tanács még ezeket az eleve csekély forrásokat is lefaragja, most is ugyanolyan érthetetlen számunkra, mint mindig. Ezért vált általános reakciónkká a „visszatérés az előzetes költségvetéstervezetethez”.

Két dolgot szeretnék a Bizottság figyelmébe ajánlani. Az első: felszólítjuk a Bizottságot, hogy azonnal állítsa vissza az előzetes költségvetéstervezetbe az úgynevezett „célhoz kötött bevételeket” a részben díjakból származó bevételekre támaszkodó ügynökségek számára – mint például a Londonban működő Európai Gyógyszerügynökség vagy a Helsinkiben működő Európai Vegyianyag-ügynökség – és ne próbáljon mesterséges tartalékot kialakítani ennek a tételnek a kihagyásával. A második: felszólítjuk a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb nyújtson be javaslatot arról, hogy hogyan fogja finanszírozni a dohányzás elleni *Help* kampányt azt követően, hogy a dohányalap kimerül. Amint látják, minden alkalommal ugyanazt kell elismételniünk.

Lena Ek, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (SV) Elnök asszony! Kegyetlen verseny uralkodik a mai világban. A fejlődő országok a világ gazdagságának 20%-át teszik ki. 15 év múlva ez a szám 34% lesz. 2025-ben – azaz 15 év múlva – a kutatásba és fejlesztésbe történő globális beruházások 20%-át Kína és India fogja képviselni. Miközben ezek a beruházások folynak a nem európai területeken, azalatt az európai kutatóintézeteket, egyetemeket és ipart bürokrácia fojtogatja.

Három válsaggal állunk szemben, s mindet egyszerre kell megoldani: az éghajlatválság, a foglalkoztatási válság és a pénzügyi válság. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság a kutatásba és innovációba történő befektetés sürgetésével reagál e három válságra. A Tanács és a Bizottság is egyetértett abban, hogy ez prioritás – bizonyosság erre a lisszaboni folyamat, a hetedik keretprogram és az európai gazdaságélénkítési terv. A gyakorlatban azonban ezt a prioritást 7%-os csökkentésekkel érvényesítik. Csak annyit mondhatok, még szerencse, hogy a Tanács nem „prioritizálja” ezeket a rendkívül fontos területeket még ennél is jobban!

Ez egy orwell-i „újbeszél” nyelv, és elfogadhatatlan. Több forrást kell biztosítani kutatásra és fejlesztésre. Együtt kell működnünk a bürokrácia csökkentésén. Szeretnék, ha a Tanács és a tudományért és kutatásért felelős biztos is erre koncentrálna. Mindenekelőtt követeljük, hogy a kutatás és innováció területén hathatós erőfeszítéseket fejtsenek ki. Ez az a terület ugyanis, ahol az új munkahelyek létrejönnek, itt rejlik egész Európa és Európa versenyképességének jövője – nem az előirányzatok megnyirbálásában.

Cristian Silviu Buşoi, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! A Bizottság 2010-re kismértékű növelést javasol a belső piachoz és a vámpolitikához kapcsolódó költségvetési sorokban a 2009-es költségvetéshez képest, miközben a fogyasztóvédelmi politikára előirányzott összeg változatlan marad. A 2010-es költségvetéstervezetben a Tanács főként a belső piac fejlesztésével kapcsolatos költségvetési sorokon eszközölt csökkentéseket. Meggyőződésem, hogy gazdasági válság idején egy működőképes belső piac hozzájárulhat a gazdaság fellendüléséhez.

A vámpolitika terén a költségvetés együttműködési és koordinációs intézkedéseket biztosít a külső határok biztonságának és védelmének megerősítéséhez, a tiltott kereskedelem és a csalás elleni küzdelem támogatásához és a vámrendszerek hatékonyságának fejlesztéséhez. Prioritásnak tekintem a fogyasztók oktatásának terén hozott intézkedéseket, különösen a pénzügyi műveltség megerősítését. A válság bebizonyította, mennyire fontos szerepet játszik a fogyasztóvédelmi politika, elsősorban a fogyasztók oktatása abban, hogy segítse a fogyasztókat felelős gazdasági döntések meghozatalában. Ezért kérte a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság, hogy 1 millió euró összegben képezzenek külön sort a költségvetésben a SOLVIT program részére. A SOLVIT jó példa arra, hogy hogyan segíthetjük a vállalkozásokat és az állampolgárokat. Végezetül pedig, 1 millió eurós összegű finanszírozást hagytak jóvá a „Nyomon követési intézkedések a fogyasztóvédelmi politika terén az eredménytábla és a kapcsolódó piaci tanulmányok konszolidálására” kísérleti projekt, mint előkészítő intézkedés folytatásához.

Danuta Maria Hübner, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Olyan költségvetésre van szükségünk 2010-re, amely hatékonyan összefogja valamennyi európai politikát annak érdekében, hogy elősegítse az európai gazdaság talpra állását a válságból, miközben megőrzi az olyan hosszú távú céljainkat és elkötelezettségeinket, mint a fenntartható fejlődés, a gazdasági és szociális kohézió, valamint a külvilággal – köztük a tagjelölt országokkal – szemben fennálló kötelezettségeink.

A költségvetéstervezetben a Tanács automatikusan csökkentett 36 igazgatási kiadással kapcsolatos sort, az előcsatlakozási támogatás (IPA) eszközt kísérő más sorokkal együtt. A hivatkozás – az alacsony befogadási képesség – nem helytálló, hiszen az IPA végrehajtásához szükséges kereteket csak 2009 júliusában teremtették meg. 2010-től kezdve az Európai Bizottságnak számos nagy projektet kell felbecsülnie és jóváhagynia, amihez számos, rövid távú technikai tudást biztosító külső szakértő alkalmazására lesz szükség. 2010 lesz az az év is, amikor a műveletek tényleges végrehajtása megkezdődik, s ennek kapcsán a Bizottságnak rengeteg pályázat és szerződés előzetes ellenőrzését kell elvégeznie.

A költségvetési előirányzatok csökkentése veszélyezteti az előcsatlakozási támogatás szilárd pénzügyi gazdálkodását annak minden politikai vonzatával együtt. Ezért azt javaslom, támogassuk pozitívan az Európai Bizottság kérését az előzetes költségvetéstervezet helyreállítására ebben a tekintetben.

Elisabeth Jeggle, a Mezőgazdasági Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Mint a Mezőgazdasági Bizottság költségvetésére vonatkozó vélemény előadója, szeretnék köszönetet mondani általános előadónknak, Surján úrnak azért, hogy a kompromisszumok elérése érdekében mindig kész a tárgyalásokra. Erre már csak azért is szükség van, mert ma az európai agrárpolitika az egyetlen olyan politikai terület, ahol teljes mértékben közösségi szintű a felelősség.

Helyeseljük az előirányzatok növelését az iskolatejre és iskolagyümölcsre és néhány más projektre. A készletezés és az export-visszatérítést azonban már két évvel ezelőtt is elavult eszköznek tartották. Mostanság azonban felbecsülhetetlen eszközök a piacokon tapasztalható válság leküzdésében. Ezért a készletezésre 81 millió euróval, az export-visszatérítésre pedig 440 millió euróval szeretnénk növelni az előirányzatot 2010-ben 2009-hez képest; e mellett fogunk szavazni. De valószínűleg még ez sem elég e pillanatban.

Sokkal jobban örültem volna egy 600 millió eurós összegre a tejalap esetében. Az a 300 millió eurós összeg, amit most indítványozunk 2010-re az abszolút minimum, és szeretném, ha ezt az összeget állandó jelleggel rögzítenék a költségvetésben, mint tejalapot. Ez lenne a helyes és rendkívül fontos üzenet.

Az agrárpiacon drámai a helyzet. A Bizottság túl sokáig reménykedett az önszabályozásban. Az agrárpiacon is költségvetési és szakpolitikai keretekre és szabályozásra van szükség.

Carmen Fraga Estévez, a Halászati Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony! Szeretném megköszönni az előadónak és a Költségvetési Bizottságnak, hogy a Halászati Bizottság valamennyi módosítási javaslatát elfogadták.

Különösen fontos számunkra a halászati regionális tanácsadó testületek finanszírozásának rugalmasabbá tételéről szóló módosítás. Nem csupán korlátozottak ezek a források, de a finanszírozás oly mértékben a Bizottság értelmezésének és belátásának függvénye, hogy a testületek még azt a keveset sem tudják elkölteni, ami rendelkezésre áll. Ezt a kérést közvetítette számunkra egyöntetűen mind a hét meglévő testület.

Számunkra az egyik legidősebb módosítás a kalózkodás elleni küzdelem érdekében kialakítandó olyan átfogó stratégia kialakítása, amely valóban tekintettel van a világ tengerein különösen kiszolgáltatott helyzetben lévő halászhajókra.

A kutatás és a hetedik keretprogram tekintetében – mint az előző években is – mérséklést tanúsítottunk, és csak annyit kértünk, hogy most, hogy a halászati kutatás már nem rendelkezik saját címsorral a költségvetésben, legalább azt szeretnénk elérni, hogy a beruházás százalékos aránya ne csökkenjen. A halászati gazdálkodással kapcsolatos valamennyi döntésünk a környezettel és a tengeri fajokkal kapcsolatos tudásunktól függ, különös tekintettel új célkitűzéseinkre, hogy a közös halászati politika valamennyi jogszabályánál ökoszisztéma-alapú megközelítést alkalmazzunk.

Helga Trüpel, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, bizottsági és tanácsi képviselők! Miért van az, hogy a különféle szakpolitikai területek forrásainak Tanács általi csökkentései – amelyeket minden évben végre kell hajtunk – ennyire ostobák, rövidlátóak és helytelenek? Azért, mert nem a közös európai érdekeket tekintik, és ez az, amit politikai szempontból kifogásolok. Önök a Tanácsban, csak úgy, mint a tagállamok, osztoznak a közös európai felelősségben, az európai kiadások pedig közös európai érdekeinket szolgáló kiadások.

Teljességgel érthetetlen, hogy a képzés és oktatás finanszírozását éppen most kell csökkenteni. Egyik legsikeresebb programunk a diákcsera program, amely lehetővé teszi a fiatalok számára, hogy Európában tanuljanak, hogy kitekintsenek a világra. Miért kell ezt megnyirbálni? Többet kell tennünk a kultúráért, a kulturális cseréért és a testvérvárosprogramért, mert ezek teszik valóságossá Európát és fogadtatják el Európát alulról felfelé építkező módon. És hogyan csökkenthetjük a kommunikációs politika forrásait, hiszen egyetértettünk abban, hogy a választókat és a polgárokat megfelelően tájékoztatnunk kell az Európai Unió pozitív eredményeiről? Sajnálatos módon azt kell látnom, amint már említettem, hogy az ilyen forráscsökkentések politikai szempontból egyáltalán nem vezetnek célra.

Pervenche Berès, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony! A Gazdasági és Monetáris Bizottság képviselőjében két kérdést szeretnék kiemelni.

Az első a felügyeleti struktúrák európai szintű megteremtésének kérdése. A válságot követően, illetve a jelenlegi válság alatt mindenki egyetért abban, hogy az Európai Uniónak olyan struktúrákra van szüksége, amelyekkel felügyelni tudja a banki, biztosítási és értékpapírpiacon. A legutóbbi parlamenti ciklus végén megállapodást kötöttünk a Tanáccsal azon hatóságok pénzügyi támogatásáról, amelyek feladata a létrehozandó hatóságok működésének előkészítése. A költségvetéstervezet azonban jelenlegi állapotában nem tesz eleget az előző parlamenti ciklusban létrehozott politikai megállapodásnak. Remélem, hogy a mai napon benyújtott módosítási javaslatokat elfogadják; ez visszaállítaná az összhangot azzal a politikai megállapodással, amelynek célja az volt, hogy biztosítsa az Unió felszerelését a szükséges felügyeleti hatóságokkal.

Továbbá, szeretném kiemelni a fiskális politika kérdését. A fiskális politika eszközeit csökkentették, annak ellenére, hogy nemzetközi szinten is több irányításra van igény a fiskális ügyekben. Ha valóban fel akarjuk venni a küzdelmet az adóparadicsomok ellen, az Uniónak rendelkezésre kell, hogy álljanak azok az erőforrások, amelyekkel következetesen végrehajtható ez a politika. Nem keltünk jó benyomást azzal, hogy csökkentjük a Bizottság kompetenciáját ezen a területen.

György Schöpflin, az Alkotmányügyi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Az utóbbi évek során eléggé nyilvánvalóvá vált, hogy Európa polgárai nem ismerik olyan jól az Európai Unió intézményeit, mint kívánatos lenne.

Az Európai Unió demokratikus testület, ezért a polgárokkal folytatott párbeszéd mindkét fél érdekében áll. Minden polgárnak teljesen tisztában kellene lennie az Európai Unió tetteivel, és annak okaival. A polgárok érdekeltek abban, amit az EU tesz, és világos, hogy az Európai Unió is érdekelt abban, hogy milyen az európai közvélemény.

Többféle módszer áll rendelkezésre ahhoz, hogy biztosítsuk a közös érdek érvényre juttatását. Az egyik ilyen fontos módszer a kommunikáció, s ezért a költségvetésnek tartalmaznia kellene egy tételt, amely támogatná az Európai Unió tevékenységeiről szóló tájékoztatást a szélesebb nyilvánosság felé.

Edit Bauer, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének előadója. – (HU) Az Esélyegyenlőségi Bizottság nevében egyetleneg kérdésre szeretném föl hívni a figyelmet a rendelkezésemre álló egy percben. A Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete és annak finanszírozása. Az Intézetet 2007-ben hoztuk létre a parlament együttdöntésével, Vilniusban. Azt lehetne hinni, hogy az eltelt idő elegendő volt arra, hogy ez az Intézet azóta működjön. Sajnos a helyzet ettől sokkal súlyosabb. Az Intézet ma egyetleneg igazgatóból és asszisztensből áll, és szeretném megköszönni a Költségvetési Bizottságnak és a jelentéstevőnek, Surján kollégának, akik figyelembe vették, hogy az Esélyegyenlőségi Bizottság bölcs dolgot javasol akkor, amikor azt mondja, hogy nem lehet a költségvetést mechanikusan kurtítani az idei merítés alapján, mert ha ezt tennénk, az Intézet jövőre sem lenne működőképes. Nemcsak a növekvő személyzeti kiadásokat kell a jövő évi költségvetésben biztosítani, hanem a tevékenységre szánt összeget is tartalékolnunk kell ahhoz, hogy az Intézet be tudja tölteni szerepét.

Alain Lamassoure, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony! Mint a Költségvetési Bizottság elnöke, szeretnék reagálni arra a meglepő tényre, hogy publikálásra került a Bizottság közlemény-tervezete a költségvetési felülvizsgálatról. A biztos úr majd elmondja nekünk, vajon véletlen hiba folytán történt-e így, vagy sem.

Mindazonáltal szeretnék figyelmeztetni valamire. Bár számok nem szerepelnek benne, a szöveg meglehetősen innovatív és időnként provokatív tartalma nem helyénvaló egy olyan Bizottság részéről, amely gyakorlatilag mandátumának végéhez ért, és nem illő a 2006-ban aláírt többéves megállapodás féldős felülvizsgálatához sem. A Bizottság elnökének ezért sürgősen tisztáznia kell, milyen ütemezés szerint tervezi megtenni pénzügyi javaslatait, úgy is mint a leköszönő Bizottság, úgy is mint az új kollégium részéről. Az aktuális ügyek kezelésébe nem tartozik bele a költségvetési – és ezért a politikai prioritások – megváltoztatása. A Költségvetési Bizottság készen áll a vitára, de csakis egy olyan Bizottság javaslatai alapján, amely teljességgel legitim, amely ötéves mandátummal rendelkezik, és amely kész politikai felelősséget vállalni az ekkora horderejű kezdeményezésekért.

Francesca Balzani, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Mint a polgárok által közvetlenül megválasztott intézmény, a Parlamentnek éppen a költségvetéssel kapcsolatban kell a legmagabiztosabban fellépnie, hogy demonstrálja: a növekedés, és egyszersmind a tisztesség és igazságosság ezen életbevágóan fontos eszköze tökéletesen képes a polgárok igényeinek kielégítésére. A költségvetésnek kézzelfoghatónak és dinamikusnak kell lennie, figyelni és válaszolni is tudnia kell.

Arra törekedtünk, hogy a mostani gazdasági és pénzügyi válság idején a lehető legrugalmasabb költségvetési tervezetet hozzuk létre 2010-re. A költségvetésnek azonban egyszersmind hitelesnek, megvalósíthatónak és kézzelfoghatónak is kell lennie, és e tekintetben alapvető volt, hogy megakadályozzuk a következő évekre szóló pénzügyi források túlságosan rugalmatlanná válását, tehát azokra az esetekre kellett korlátoznunk a többéves pénzügyi keret felső határértékeit meghaladó költéseket, amelyek valóban abszolút prioritást élveznek. Egy ilyen eset volt a gazdaságélénkítési terv.

Ugyancsak azzal a céllal, hogy a polgárok igényeit valóban kielégítő költségvetést hozzunk létre, és hogy azonnali hatállyal maximális erőforrásokat szabadítsunk fel, módosításokat foglalmaztunk meg a kifizetésekkel kapcsolatban.

Az európai költségvetés szerkezete két pilléren alapul: kötelezettségvállalások és kifizetések. A kötelezettségvállalások komoly politikai szándékokat képviselnek, de a kifizetések valós, konkrét intézkedések. Ezért a Költségvetési Bizottság által benyújtott költségvetéstervezettel összhangban 127 milliárd euróra emeltük a kifizetéseket a Tanács által javasolt 120 milliárd euró és a Bizottság által javasolt 122 milliárd euró helyett.

Hasonló célból és politikai okok folytán, a mi frakciónk erősen ellenzi a tartalékképzést, mert a tartalékok nem tekinthetők a polgárok számára azonnal rendelkezésre álló, valódi forrásnak. Válság idején a lehető legminimálisabbra kellene csökkenteni a tartalékképzést, és csak azokra az esetekre korlátozni, ahol a tartalék valóban technikailag elengedhetetlen. Válság idején nincs értelme csupán számokat beleírni a költségvetésbe; inkább arra kell törekedni, hogy hasznos, azonnali cselekvésre kész költségvetés jöjjön létre.

Más kérdések is különleges figyelmet érdemelnek. Képviselőcsoportomban magunkra vállaltuk azt a fontos feladatot, hogy újra benyújtsuk a tejalap 600 millió euróra történő emeléséről szóló módosító indítványt, amint azt egyöntetűen megszavazta a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság, és amit az összes képviselő és képviselőcsoport támogatott, továbbá ismét benyújtottunk egy módosítási javaslatot egy 37 millió eurós mikrohitel projektről, amely – és ez rendkívül fontos – nem veszélyezteti a 2. fejezetben szereplő többi program végrehajtását.

Válság alatt mindig fennáll a veszély, hogy a költségvetési forrásokat nem növelik ténylegesen, hanem egyik költségvetési sorból egy másikba csoportosítják át. E veszély elkerülése érdekében a Parlamentnek, mint a Tanácsétól és a Bizottságétól egyaránt eltérő szerepkört betöltő, közvetlenül megválasztott intézménynek, különösen körültekintően kell eljárnia, nem utolsósorban az alaposság terén.

Anne E. Jensen, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök asszony! Először is szeretnék köszönetet mondani Surján úrnak a költségvetési folyamat szerteágazó elemeinek összehangolása érdekében végzett kiváló munkájáért. Sokan azt mondják manapság, hogy most, amikor számos tagállam küzd saját állami költségvetésének nehézségeivel, nekünk is vissza kellene fognunk a költségek csökkentésére. Lehet, hogy ez így van, ugyanakkor az EU költségvetésénél nincs jobban kontrollált állami költségvetés. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport támogatja a Költségvetési Bizottság szavazásának végeredményét. Támogatjuk a Surján úr által előterjesztett költségvetéstervezetet.

Számunkra a 2010-es költségvetés legfőbb prioritása a gazdaságélénkítési terv energia- és éghajlatpolitikával kapcsolatos beruházásainak finanszírozása, illetve a kutatás és az innováció előtérbe kerülése volt. Azt szeretnénk, ha a jövőben is ilyen irányba haladna az EU költségvetése – ha a költségvetés ezekre a területekre koncentrálna. Sajnálatosnak tartjuk, hogy sem a Bizottság, sem a Tanács nem jelezte, hogy honnan vegyünk a pénzt a gazdaságélénkítési terv beruházásainak finanszírozására – olyan beruházásokra, amelyeket nemcsak a Parlament, hanem az EU állam- és kormányfői is támogatnak. Borzasztó, hogy mindig ugyanezt kell tapasztalnunk: a kiadást látjuk, de nem találunk rá elfogadható finanszírozást. Ezért támogatjuk Surján úr javaslatát a többéves pénzügyi keret felülvizsgálatáról, hogy megvizsgáljuk, nem lehetne-e megoldani az energiaberuházások finanszírozását a mezőgazdasági költségkeretnek fel nem használt összegeiből.

A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport támogatja a javaslatot a tejalapra biztosítandó 300 millió euróról, amely tompíthatja a mostani válság kihatását a tejtermelőkre. Oszttuk azt a nézetet, hogy a válság súlyos és kezelni kell. Személy szerint nem támogatom az új alap létrehozását, tekintve, hogy a Bizottságnak már vannak eszközei az ipar támogatására, amelyre csaknem 0,5 milliárd eurót már el is különített. A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság e fölött a fél milliárd fölött még 600 millió eurót szeretett volna elkülöníteni a tejalap számára. Ezzel kapcsolatban úgy vélem, hogy a Költségvetési Bizottság szavazásának eredménye – a 300 millió euró – realisztikusabb megoldásnak mondható.

Ez a költségvetéstervezet néhány helyen visszaállítja a Tanács csökkentéseit, és realitásban méri fel a jövő évi kifizetési igényeket. A többéves megállapodás merevbb és rugalmatlanabb keretrendszernek bizonyult, különösen a kutatást, oktatást és szállítást tartalmazó 1. kategóriával kapcsolatban, és a jogi és menekültügyi politikát, a kulturális és tájékoztatási politikát és külkapcsolati politikát tartalmazó 3. kategóriában, míg a 4. kategória felső határértéke hihetetlenül alacsony.

Maňka úrnak szintén szeretnék köszönetet mondani a többi intézményre vonatkozó költségvetésben végzett munkájáért. A Parlament költségvetése az EU összes igazgatási kiadásainak 20%-a alatt marad, annak ellenére, hogy az új képviselői státútum értelmében a képviselők fizetésének költségeit is fel kellett vállalni. Képviselőcsoportom úgy véli, elővigyázatosnak kell lenni a politikai pártok előirányzatainak túlzott megemelésével kapcsolatban, mindazonáltal egyetértünk az asztalon lévő tervvel. Azt is szeretnénk megköszönni Maňka úrnak, hogy kiemelte a fordítási költségek és a Parlament épületpolitikájának témakörét.

Itt az ideje, hogy meginduljon az együttműködés az intézmények között, a Parlament épületpolitikájáról szóló jelentés pedig már évek óta esedékes. Régóta kérjük ezt a jelentést. Végre talán saját szemünkkel is megláthatjuk.

Helga Trüpel, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Én is azzal szeretném kezdeni felszólalásomat, hogy köszönetet mondok Surján úrnak és Maňka úrnak az együttműködési készségükért, ezután pedig hadd hivatkozzam Surján úr kijelentésére arról, hogy a Tanács a lehető legkisebb költségvetést szeretné. Mi úgy látjuk, a válság időszakában ez a legrosszabb irány, amit felvehetünk. A válság idején inkább a cselekvést előmozdító politikai bátorságra van szükség, több pénzt kell költeni a helyes, fenntartható, jövőközpontú beruházásokra. Végére is környezeti és gazdasági válságban vagyunk, amit csak tovább tetéz az éhség és a szegénység válsága.

Ha mi, európaiak, helyesen akarunk cselekedni, meg kell változtatnunk politikai céljainkat. Fenntartható társadalommá kell átalakulnunk, szükségünk van egy új, Zöld New Deal-re, és különösen a lisszaboni stratégia összefüggésében, több fenntartható technológiára, hatékony zöld technológiákra, új hajtóműrendszerekre és persze valóban környezetbarát anyagokra van szükségünk. Ez egyszersmind azt jelenti, hogy több pénzt kell fordítanunk a kutatásra és fejlesztésre. Amint már korábban is hangsúlyoztam a Kulturális és Oktatási Bizottság képviselőjében, több pénzt kell képzésbe és oktatásba fektetni az Európai Unióban, hogy a fiatalok és a tehetségek jó és egyre színvonalasabb oktatásban részesüljenek, mert csak ez bizonyíthatja, hogy a befektetett pénz nem kidobott pénz volt, és nem csupán az érdekeltek szempontjából, hanem természetesen gazdaságunk sikere szempontjából is meg fog térülni.

Egyszersmind azonban – és ez az, ami a Zöld New Deal-t valóban sokoldalú kihívássá teszi – meg kell változtatnunk a strukturális alapok politikáját, hogy az épületek átalakítása és az új és fenntarthatóbb mobilitási koncepciók kontextusában a környezetvédelem eszközévé váljon. Mezőgazdasági politikánk is változtatásra szorul: környezetbarátabbá kell tennünk. Még az energiatermelés is fő szerepet játszhat a vidék gazdaságában, és ez is történhetne környezetbarátabb, ökológiai módon. Egyelőre kevés kezdeményezést látok ezzel kapcsolatban – pedig meg kell próbálnunk előrevinni ezt az ügyet.

Most pedig a tejtermelőkkel kapcsolatos érvekre szeretnék rátérni. Mi, Zöldek, azon az állásponton vagyunk, hogy a tejtermelőket meg kell segíteni. Azonban nem elég csupán elkölteni a pénzt. A pénzt a helyes tejtermelői politikára kell fordítani. Kvótákra és megfelelő szabályokra, keretekre és szabályozásra van szükség. Ha a vitában szereplő 280 millió eurót most költjük el, akkor a termelők és ezek szervezetei kezébe kell, hogy kerüljön.

Mi a pénz újraelosztása mellett vagyunk. Nem értünk egyet azzal, hogy 449 millió eurót költsünk tejágazati exporttámogatásra, mert ezzel más piacokat tennénk tönkre, főként Afrikában. Azt javasoljuk, hogy azt a 300 millió eurós többletet, amit a dohánytermelésre költünk, irányítsuk át, és bocsássuk közvetlenül a tejágazati kistermelők rendelkezésére. Ez lenne a megfelelőbb megoldás ökológiai szempontból, és a tejtermelők számára is sokkal előnyösebb lenne annál, amit most teszünk.

Végezetül a gazdaságélénkítési tervről szeretnék szót ejteni. Végző soron csak akkor fogjuk támogatni a tervet a második olvasatban, ha meggyőződünk arról, hogy zöld és fenntartható megközelítést képvisel. Ökológiai energiapolitikát akarunk, szélessávú internet hozzáférést a vidéki területeken és páneurópai villamosenergia-hálózatokat. Ezek valódi lépést jelentenének egy jövőközpontú politika felé. Ezeket várjuk el a következő hetek egyeztetéseitől.

James Elles, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! A Bizottság költségvetésére szeretnék összpontosítani felszólalásomban, és szeretnék gratulálni Surján úrnak általános előadóként végzett munkájáért. Bokros úr távollétében – aki képviselőcsoportom koordinátora és jelenleg hosszabb időre hivatalos minőségben Magyarországon tartózkodik – engem kértek fel arra, hogy ismertessem képviselőcsoportom álláspontját. Amióta parlamenti képviselő vagyok, ez már a harmadik képviselőcsoport, amelynek véleményét ismertetem a Parlamentben – nem mintha annyit változtam volna, inkább a frakciók változtak.

A mai vitában három fő kérdéskört szeretnék érinteni. Először is: az általános helyzet súlyos, ahogyan már többször is elhangzott, pénzügyi és gazdasági szempontból egyaránt. Amint arra a Tanács elnöke is rámutatott, több tagállam soha nem tapasztalt mértékű hiánnyal küzd. Csakugyan, néhány tagállam számára – példa erre saját hazám – nem is arról szól a vita, hogy mire fordítsuk a pénzt, hanem arról, hogy mekkora csökkentéseket kell eszközölnünk ahhoz, hogy a kiadásokat elviselhető szintre szorítsuk. Ez tehát egy rendkívül sokrétű vita arról, hogy hogyan biztosíthatjuk az Európai Unió eredményes működését.

Itt és most azonban a költségvetésről van szó. Ami a 2010-re készítendő költségvetést illeti, ennek a költségvetésnek még csak az elején járunk. Még csak a nyitólépéseket tesszük ebben a sakkjátszmában, de képviselőcsoportom egyértelműen a kiadások minőségét fogja figyelemmel kísérni azokra a kiadásokra összpontosítva, ahol – amint a biztos úr is említette – a legesszerűbben lehet felhasználni a forrásokat, anélkül, hogy túlzásokba esnénk az általános helyzet miatt, amelyben találjuk magunkat.

Utolsó megjegyzésem a Költségvetési Bizottság elnöke, Alain Lamassoure szavaihoz kapcsolódik. Az ötéves Parlament első évében járunk, most kell megragadnunk az alkalmat arra, hogy előre tekintsünk. Meg kell tudnunk a Bizottságtól, ha lehet, hogy mikor, milyen formában számíthatunk a félidős felülvizsgálatra, miképpen tudunk előre tekinteni, és nem csupán a félidős értékelésig, hanem abból a szempontból is, hogy milyen megközelítést fogunk alkalmazni a jövőbeli pénzügyi kereteket illetően, ahogyan Böge úr is kifejtette az előző Parlamentnek írt jelentésében. Többek között arra is választ szeretnénk kapni, hogy hogyan indíthatunk be egy a hosszú távú tendenciákat figyelemmel kísérő intézményközi folyamatot, amelyen egy jól elvégzett költségvetési elemzés alapulhat; enélkül ugyanis rendkívül nehéz előre tervezni.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Hadd kezdjem a legpozitívabb momentummal: csütörtökön összességében 3 milliárd eurót meghaladó kifizetési engedélyekről fogunk szavazni strukturális alapok és szociális természetű programok javára.

Igaz, a Tanács vitatja ezt a politikát, úgy gondolván, hogy nem várhatunk el több pénzt a tagállamoktól. Remélem, a svéd miniszter úr megbocsát nekem, ha azt mondom, ez a nézet bevásárlólistás szemléletről tanúskodik. Különleges időket élünk, és én pont az ellenkezőjét tartanám helyesnek: ha a Bizottság, a Tanács és a Parlament elég bátor lenne, hogy egyenesen szembenézzon a költségvetés finanszírozásának problémájával, és kivételes költségvetést hozna létre.

Ez a költségvetés is kikerüli a válság problémáját, még akkor is, ha tekintetbe vesszük a csütörtökön jóváhagyásra kerülő kiadásokat. Ez egy teljesen rutin költségvetés. Csepp a tengerben, pedig most nem erre lenne szükség. Új politika kell a vidéki térségek részére. Nem csupán strukturális alapokra van szükség a területeinken, hanem a tagállamok nemzeti politikáit kiegészítő, európai szociális politikára is. Bátorságra van szükség!

Ma is pontosan ugyanannyi ember él szegénységben – 79 millióan –, mint a század elején. Hatalmas a bizonytalanság az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez szükséges szabványokat illetően. A megvitatandó kulcskérdés az európai költségvetés finanszírozása és a jövőbeli pénzügyi keretek. Ez itt a kérdés, és ne mondják, hogy nincs pénz, mert van; megtalálhatjuk azoknál, akik kibújnak az adófizetés alól, a pénzügyi piacokon szerzett árfolyamnyereség megadóztatásában, az adóparadicsomokban.

Elnök úr, a jelentés előadói! Annyira életbevágóan fontos a költségvetésnek ez a problémája, hogy nekünk, európai parlamenti képviselőknek kellene jó példával elől járnunk a takarékoskásban. Már korábban is tettem javaslatokat az utazások elszámolásával kapcsolatban. Manapság ha egy képviselő utazik, megkapja a fizetését, kifizetik neki az úttal kapcsolatos költségeket, a megtett utat és az elveszített időt is. Ez nevetséges és érthetetlen. Remélem, hogy legalább annyi becsület lesz bennünk csütörtökön, hogy felülvizsgáljuk ezt a helyzetet.

Marta Andreasen, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Hihetetlen, hogy a pénzügyi és gazdasági válság idején az Európai Bizottság csaknem 5%-os növekedést javasol a 2010-es költségvetésre.

De még ennél is rosszabb, hogy míg a Tanács júliusi első olvasatában az előzetes költségvetéstervezet mintegy 2%-os csökkentését terjesztette elő, a Parlament ugyanennek 5%-os emelésére tesz javaslatot.

Ezen az alapon a 2010-es költségvetés kifizetési előirányzatai meghaladnák a 127 milliárd eurót, ami az EU bruttó nemzeti jövedelmének 1,08%-át teszi ki.

Így akarja a Parlament közelíteni a költségvetést a polgárokhoz? Szép és jó, hogy támogatni akarjuk a lengyelországi és a görögországi Speciális Olimpiát és a Cseh Köztársaságban megrendezésre kerülő Téli Ifjúsági Olimpiai Játékokat, sőt még a 2010-es Xacobeót is, de választási körzeteink szavazópolgárainak mások a prioritásai: például, hogy miből fogják kifizetni a jelzalogot vagy gyermekeik tisztességes taníttatását.

Az Egyesült Királyság napi 45 millió angol fontot fizet az európai uniós tagságáért, a javasolt növekedés pedig ugyanezt az összeget 50 millió fontra vagy még annál is többre emelné a kedvezmény csökkentését is beszámítva.

Biztosíthatom Önöket, hogy ezt a pénzt sok más fontos dologba is be lehetne fektetni az Egyesült Királyságban, és most, hogy az Európai Bizottság felhívta a figyelmet, hogy Anglia csődbe kerülhet az államadósság magas szintje miatt, az ország örömmel venné az EU hozzájárulások erőteljes csökkentését, mint ahogy biztos vagyok benne, hogy más országok is hasonlóképpen örülnének egy ilyen csökkentésnek.

Évről évre, a Számvevőszék képtelen elfogadható bizonyítékot nyújtani az EU költségvetés jogszerű és szabályos felhasználásáról, 2002-ben az Európai Bizottság főkönyvelőjeként pedig rendkívüli aggodalommal töltött el, hogy az adófizetők pénzének ellenőrzését nem biztosították megfelelően.

Ennek ellenére a Parlament még több pénzt akar beletömni az EU pénztárcájába. Ne számítsanak arra, hogy meg fogom szavazni a költségvetés bármiféle növekedését. Ha a válság legyőzése érdekében projekteket akarnak támogatni, akkor találják meg, hogy milyen területeken lehetne csökkenteni a költségvetést.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Nem csupán számokban nyilvánul meg a válság; nem csak az összeomló piacokban vagy a bankok feltámasztására és gazdaságunk újraindítására költött euró-milliárdokban, hanem a drámaian emelkedő munkanélküliség adataiban is. A válság az Európai Unió polgárainak nagyon is valóságos félelmében és aggodalmában nyilvánul meg leginkább. Féltik a munkahelyüket, féltik a nyugdíjukat. Polgáraink aggódnak az éghajlatváltozás miatt, az energiaellátás miatt, vagy a terrorizmus elleni küzdelem során megcsorbított személyes jogaik miatt.

Az EU pozitívan járulhatna hozzá ahhoz, hogy csillapítsa állampolgárai tökéletesen megalapozott félelmeit, még akkor is, ha az erre alkalmas folyamatokat eredményesebbé és hatékonyabbá kellene tenni. Gondolok itt elsősorban az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapra például a Nokia esetében, vagy az olaszországi földrengés áldozatainak megsegítésére a Szolidaritási Alapból. Hogy az alapokban lévő források valóban eljussanak az érintettekhez, fontos lenne a folyamatokat újratervezni és hatékonyabbá tenni, és kristálytiszta ellenőrzést kell biztosítani, hiszen a Globalizációs Alkalmazkodási Alapot nem szabadna összetéveszteni a multik EU-támogatásával.

Európa hosszú időn keresztül volt a béke és a jólét garanciája. Törekedjünk együtt arra, hogy továbbra is az maradjon.

Angelika Werthmann (NI). (FR) Mi vagyunk Európa.

Hans Lindblad, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, tisztelt képviselőtársak, biztos úr! Mivel kissé lassabban haladtunk a tervezettnél, hamarosan távoznom kell a Parlamentből, mert 45 perc múlva indul a repülőgépem. Gondoskodni fogok róla, hogy mindent, ami ezt követően elhangzik, továbbítsanak nekem. A mai vita jó volt. Sok jó javaslatot hallhattunk. Bár nehéz felállítani a prioritásokat, mégis meg kell tennünk. Ami a kutatást illeti, biztosíthatom Ek asszonyt, hogy 7,3%-kal többet költünk kutatásra, mint a 2009-es költségvetés alkalmával, ami szerintem elég sok.

A Parlament javaslatában jelentősen emeli mind a költségeket, mind a kiadásokat a 2009-es költségvetéshez képest. Ugyanakkor szem előtt kell tartanunk, hogy az EU recesszióban van. Az európai államháztartások mintegy 7%-kal csökkennek. Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

A Tanács is többet akar költeni, de ezt szelektíven teszi. Olyan intézkedésekre fordítunk pénzt, amelyek serkentik a növekedést, de visszafogottabbak vagyunk az olyan területeken, mint az igazgatási kiadások. Ugyanakkor elégedetten látjuk, hogy a Parlament is jelentős lépéseket tesz ezen a téren.

A mai vita és a parlamenti képviselőkkel folytatott korábbi megbeszéléseim alapján azt gondolom, hogy – a Bizottsággal együtt – egy igazán jó költségvetésben fogunk tudni megállapodni.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Hölgyeim és uraim! Biztos vagyok abban, hogy az Európai Unió 2010-es költségvetése segíteni fog a most zajló gazdasági válság leküzdésében. A válság egyik következménye a munkanélküliség. Ezért szeretném hangsúlyozni és körvonalazni az általunk benyújtott módosítási javaslat jelentőségét az ERASMUS program megerősítéséről, amelynek célja, hogy elősegítse és megkönnyítse a fiatalok számára az első munkahely megszerzését.

Ami a Parlament költségvetését illeti, óriási örömmel tapasztaltam, hogy főbb javaslatainkat mind magában a költségvetésben, mind az állásfoglalás tervezetben figyelembe vették. Célunk a jogalkotás kiválósága. Természetesen elismerjük a többnyelvűség fontosságát is, de úgy érezzük, hogy legfőbb célunk a jogalkotás kiválósága, ezért biztosítani kell a szükséges erőforrásokat ahhoz, hogy a képviselők el tudják érni ezt a célt.

A nagyobb átláthatóság és feyelem érdekében egy alapforatókönyv szerinti költségvetésre tettünk javaslatot, amelyet minden jogalkotási ciklus elején meg kell valósítani. E célra, az átláthatóság és a feyelem céljaira, tartalékokat javasoltunk, és ebből kifolyólag tartalékot javasoltunk többek között a tájékoztatási politikára is, ahol szeretnénk költség-haszon elemzést végrehajtani. Szintén tartalékokra van szükség a bürokrácia csökkentésére, például az asszisztensek alkalmazása terén, és az igazgatást is szeretnénk „kötelezni” arra, hogy támogasson bennünket az adminisztráció csökkentésében. Ezen kívül egyetértünk az ingatlanpolitikával és mi is úgy gondoljuk, hogy itt hosszú távú politikára van szükség.

Végezetül, szeretnék gratulálni az előadóknak, Surján Lászlónak és Vladimír Maňkának. Külön köszönet jár Surján László előadónak azért, hogy többek között a tejalappal kapcsolatban ellenállt a populizmus kísértésének, hogy megtett minden tőle telhetőt, és nem kísérelte meg hiába a lehetetlent.

Göran Färm (S&D). – (SV) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A svéd elnökség kifogásolta, hogy a Költségvetési Bizottság a jelenlegi körülmények között emelni kívánja a kifizetési előirányzatokat. A gyakorlatban ez az EU költségvetés végrehajtására vonatkozik. A fenti bírálatot több okból is abszurdnak találom. Először is, a Tanács pénzügyminiszterei általában oly mértékben visszafogják a kifizetéseket, hogy az EU költségvetésének jelentős részét nem is lehet végrehajtani. Ehelyett hatalmas összegeket fizetnek vissza a tagállamok részére kedvezmények formájában. Ez abszurd; már csak azért is, mert a költségvetésben azért szerepelnek kötelezettségvállalások, hogy végrehajtsák őket, nem pedig azért, hogy visszafizessék a tagoknak. Felkészültünk arra, hogy ebben megvédjük az igazunkat. Felmerül a kérdés, hogy valójában nem az-e az elnökség politikája, hogy elkötelezettségek formájában nagy ígéreteket tesz, amit azután elmulaszt teljesíteni.

Másodszor, idén még a szokásosnál is több érv szól emellett. Többek között előtérbe kellene helyezni a Szociális Alap munkahelyteremtéshez, képességfejlesztéshez és hasonlókhöz kötődő intézkedéseinek végrehajtását.

Az elnökség kritikája nem csupán az Európai Parlamentre, hanem a Bizottságra is irányul, hiszen leginkább vagy azzal foglalkozunk, hogy megpróbáljuk visszaállítani a Tanács által kioroszakolt csökkentéseket a Bizottság költségvetési javaslatában, vagy a munkahelyteremtéssel kapcsolatos intézkedésekre összpontosítunk. Az elnökség továbbá azt is kifogásolta, hogy a Költségvetési Bizottság növelni akar egyes igazgatási előirányzatokat – miközben a Bizottság pontosan ennek ellenkezője miatt kritizál bennünket, nevezetesen azért, hogy néhány esetben elfogadtuk a Tanács csökkentéseit. Alapelvünk az volt, hogy csak azokat az igazgatási előirányzatokat növeljük, amelyek a legfőbb politikák végrehajtását garantálják – más nem. Kezd úgy tűnni, hogy az idei költségvetési vita a Tanács és a Bizottság közötti csatává fog válni.

Ami az európai gazdaságélénkítési tervet illeti, az EU költségvetése nem olyan nagyságrendű, hogy alkalmas legyen egy Keynesianus ösztönző csomagra, viszont felhasználható különféle kisebb, de stratégiai fontosságú ügyekre, mint amilyen például a gazdaságélénkítési terv. A mostani magas munkanélküliség miatt csak hasznos lehet, ha előrehozunk bizonyos beruházásokat, amelyeket amúgy is végrehajtottunk volna, és amelyek segíthetnek Európát egy valódi belső piacon összefogni – ilyenek például az energiainfrastruktúrához kapcsolódó beruházások. Mindazonáltal, csaknem egy évvel a terv beindítása után még mindig nincs a kezünkben kézzelfogható javaslat a Tanács vagy a svéd elnökség részéről a tekintetben, hogy honnan veszünk erre pénzt. Nyitottak vagyunk a megbeszélésre, de nyilván nincs sok értelme más prioritási területektől elvonni a pénzt erre, olyanoktól, amelyek ugyancsak hozzájárulnak például a foglalkoztatás növeléséhez, az egész életen át tartó tanuláshoz, vagy az energia és az éghajlat területével kapcsolatos fejlesztésekhez.

Kár, hogy a miniszter úrnak távoznia kellett, mert lenne hozzá egy kérdésem. Azért mégis felteszem, hátha más úton fog válaszolni. A svéd elnökség kijelentette, hogy a balti-tengeri övezet prioritást élvez. Ugyanakkor nem állt elő javaslattal a stratégia finanszírozásáról. Ezt meglepőnek találom, ugyanis ez azt jelenti, hogy az ezzel kapcsolatos tennivalókat más, fontos célokra már elkülönített források átcsoportosítása útján kell finanszírozni. A balti-tengeri stratégiához nem lesz nettó hozzájárulás. Ennek fényében nem értem, hogy a svéd elnökség hogyan állíthatja azt, hogy a balti-tengeri stratégia prioritás. 20 millió eurót, azaz 200 millió svéd koronát akarunk előirányozni erre. Ez fontos hozzájárulás.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Elnök asszony! Mint ismeretes, a 2010-es pénzügyi év legfontosabb költségvetési tételeit és a költségvetés értékelését a március 10-i állásfoglalás állapította meg. Állásfoglalásában a Parlament élesen bírálta a tényt, hogy a többéves pénzügyi keret rendkívül szűkös mozgásteret tartalmazott a legtöbb sorban. Aggasztó, hogy a mostani tervezetben a Tanács még az első tervezethez képest is eszközölt újabb csökkentéseket. Ennek eredményeképpen a kötelezettségvállalások és kifizetések szintje között olyan mértékű aránytalanság alakult ki, hogy az már ellentmond az elővigyázatosság alapelveinek.

Több – sőt talán a legtöbb – figyelmet kellett volna szentelni a még mindig előttünk álló gazdasági válságnak, de mint ahogy láthattuk, a Parlamentnek egyedül kell harcolni a polgárok érdekeiért és meggyőzni őket arról, hogy bár a problémák forrása nem Európa, Európa mégis találhat eredményes megoldást rájuk. Azért is támogatom teljes mértékig a tervezetet, mert a gazdaságélénkítési terv végrehajtására forrásokat különít el, ami szerintem a Parlament egyik prioritása kellene, hogy legyen. Ugyanakkor a Tanács csökkentései vagy korlátozzák a növekedést és a munkahelyteremtést, vagy teljesen lehetetlenné teszik azt. Véget vetne annak a munkának is, amely polgáraink energiaproblémáinak megoldását célozza. A többek között a tejágazatot sújtó mezőgazdasági válságot illetően nincs lehetőség olyan programokra, amelyek támogatnák a mezőgazdasági termények fogyasztásának növekedését például azáltal, hogy népszerűsítik a tej és a gyümölcs fogyasztását az oktatási intézményekben.

Ezért úgy gondolom, hogy a költségvetéstervezet jelenlegi formájában nem képes elérni az Európai Unió által felállított célokat. Már az általam említett néhány példából is látható, hogy az EU költségvetésében vannak olyan területek, amelyek megoldhatják a megoldásra váró problémákat, sok más helyen azonban olyan historikus módon tervezték a költségvetési tételeket, mintha az aktuális helyzet és az aktuális problémák nem is léteznének. Nem számolnak a jövőbeli kihívásokkal, ahol pedig igen, ott keveset tesznek azok befolyásolására. Parlamentként funkcionálunk, ezért a mi feladatunk, hogy dinamikusabb megoldásokra törekedjünk, amikor az Európát érintő problémákra reagálunk, eközben pedig a források kezelésének átláthatóságát is biztosítanunk kell. Választóink ezzel bíztak meg bennünket hat hónappal ezelőtt.

ELNÖKÖL: ROTH-BEHRENDT ASSZONY

alelnök

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Még nem látható be a teljes hatása annak a világgazdasági válságnak, amelyben találtuk magunkat. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a válság még nem sújtott le teljes erővel a munkaerőpiacra. Mit tesz az Európai Unió ebben a helyzetben, amikor egyre több embert fenyeget a szegénység, a munkanélküliség és a létbizonytalanság? Az Európai Unió újabb kiemelt területeket nevez meg költségvetésében. Illetve, hogy pontosan fogalmazzak, úgy alakítja a finanszírozást, hogy az támogassa határaink teljes lezárását, a hi-tech katonai projekteket és az európai polgárok még kifinomultabb figyelését.

Ha hiszik, ha nem, 16%-kal tervezik növelni a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség finanszírozását. A külső határok védelmére szolgáló alap jövőre 12%-kal több forráshoz fog jutni. A stratégiai katonai biztonsági kutatás kiadásai 215 millió euróra emelkednek, azaz csaknem megkétszereződnek.

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport úgy véli, ezzel az EU elszakad az európai békeprojekt alap gondolatától. Ehelyett a mostani költségvetéstervezet a Lisszaboni Szerződés logikáját követi, amely a tagállamok kötelezettségét hangsúlyozza katonai apparátusuk állandó fejlesztésére és a külső határok biztosítására.

Az Egységes Európai Baloldal e helyett azt követeli, hogy az Európai Unió következetes békepolitikát valósítson meg. Ne fegyverkezési ügynökség legyünk, hanem a lefegyverzés ügynöksége. Európának olyan civil konfliktuskezelési stratégiákra kellene fordítania az erőforrásait, mint például egy európai civil békehadtest, vagy a békével és a konfliktusokkal kapcsolatos független kutatás elősegítése. Véleményünk szerint a mostani költségvetés a válságkezelés helyett egyre inkább a háborúra helyezi a hangsúlyt, ezért az Európai Parlamentben lévő baloldal nem fogja támogatni ezt a költségvetést.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Elnök asszony! A 2010-es költségvetést adott gazdasági és pénzügyi körülmények között alakították ki. Az előadó Surján úr költségvetési prioritásokat kíván beállítani, és ezzel magam is egyetértek. Mindenütt támogatom őt, ahol ezek a prioritások az Európai Unió alapfeladataira, illetve azokra a sorokra vonatkoznak, amelyek különösen fontosak a gazdaság talpra állásához. Mindazonáltal a végeredmény sokszor az, hogy több pénzt kell költeni, pedig a Tanács eleve sokkal kevesebb csökkentést eszközölt a költségvetési tervezeten, mint az előző években.

Szeretném kifejezetten megköszönni Surján úr nyílt és építő jellegű hozzáállását, ami abban is megnyilvánult, ahogyan a gyermekgondozás javítására irányuló módosítási javaslatomat kezelte, főként az intézménytelenítés kérdésében. Ezt az Európai Szociális Alapot érintő módosítást széles körű támogatás mellett fogadta el a szakbizottság. Az Európai Uniónak és a tagállamoknak segíteniük kell abban, hogy a gyermekotthonokban nevelkedő gyerekek, ha csak egy mód van rá, családban nőhessenek fel. Most, amikor gazdasági intézkedésekre helyeztük a hangsúlyt, nem szabad megfeledkeznünk az ilyen nagy szociális horderejű kiadásokról sem.

Ellenkező esetben pontosan ezek a gyermekek szenvednék meg a nehéz gazdasági helyzetet, és ez nem lenne méltó az EU-hoz.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Elnök asszony! A tisztelt képviselőtársak sokszor emlegetik a tagállamok közötti szolidaritást; nem is csoda, hiszen könnyű szolidaritást tanúsítani, ha erre mások zsebéből veszik ki a pénzt.

A 2008-as adatokat szeptember 23-án hozták nyilvánosságra. A hollandok ismét minden más európainál jobban érezhetik, hogy a híres eurofil álom hogyan emészt fel fizetésüket. Természetesen megint a holland nép a legfőbb nettó hozzájáruló. A holland állampolgárok elképesztően magas összeget, 267 eurót fizetnek Európának évente.

A Szabadságpárt (PVV), amely a közvélemény-kutatás szerint a legnagyobb holland párt, továbbra is küzdeni fog ez ellen. Az is szégyenletes, hogy a 2008-as évre fizetett nettó hozzájárulás tekintetében Németország és Olaszország után Hollandia a harmadik legnagyobb kifizető. A Szabadságpárt gondoskodni akar róla, hogy a holland polgárokat többé ne tekintsék Európa pénzkiaadó automatájának.

Legyen vége a pénz korrupciós országokba történő áramlásának, a Globalizációs Alapnak és a Kohéziós Alapnak, a vándorcirkusznak és a baloldali projekteknek, hogy mi, holland pékek, hentesek és zöldségesek visszakaphassuk kemény munkával megkeresett pénzünket. Végül a 2010-es költségvetéssel is ugyanaz lesz a helyzet, mint mindig: a hollandoknak kell lenyelni a békát és mélyen benyúlni a zsebükbe, miközben az itt jelenlévő 27 ország közül 19 ország képviselői mások pénzén játsszák a Mikulást.

Lehet, hogy ezt nevezzük „szolidaritásnak”, de ez nem más, mint lopás. A PVV-nek esze ágában sincs elfogadni egy olyan uniós költségvetést, ami ennyire súlyosan és aránytalanul hátrányos a holland nép részére.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Elnök asszony! Ha a Lisszaboni Szerződés, amint reméljük, januárban hatályba lép, az új erőviszonyokat jelent a költségvetésről szóló közös határozathozatalban, és ez természetesen a mezőgazdaságra is vonatkozik. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után talán valamivel elégedettebbek leszünk a Költségvetési Bizottságban.

Az új kompetenciák azonban új felelősséggel is járnak. Az új feladatok mindannyiunkat érintenek, akár parlamenti képviselők vagyunk, akár a Tanács vagy a Bizottság tagjai. Az első kötelezettség az intézményközi felelősségek és kötelezettségvállalások teljesítése. Ezek közül kettőt említenék.

Az első: az európai gazdaságélénkítési terv finanszírozása. Szégyenletes a helyzet. Egy év egyeztetés után még mindig képtelenek vagyunk 5 milliárd eurót biztosítani erre az európai uniós költségvetés teljes összegéből, amely idén a 130 millió eurót is meghaladja.

Még mindig nem találtunk megoldást. Először elveszítettük a 2008-as év költségvetési többletét, most pedig nem tudunk biztosítani egy garantált finanszírozást. Ha a Tanács más tételeken próbál takarékoskodni, akkor súlyosan előnytelen tárgyalási pozícióban fogjuk találni magunkat, hiszen az előző kötelezettségvállalás szerint a gazdaságélénkítési terv tevékenységeit új pénzből finanszíroztuk volna.

A második téma a tejalap. Követnünk kell az alapelvet, a költségvetési fegyelem igényét, és ez azt kívánja meg, hogy a 2. kategóriában ráhagyást hagyjunk. A Tanács és a Bizottság éppen most fogadta el a 280 millió eurós összeget.

Nagyon fontos, hogy teljesen tisztában legyünk vele, hogy mit is fogunk megszavazni két nap múlva, ezért szeretnék egy kérdést feltenni a Bizottságnak. Ez a 280 millió euró, amit elfogadtunk és amit Ön is elfogadott, abból a pénzből jön, amit nem költöttek el 2009-ben, vagy azt kell feltételeznünk, hogy a Bizottság olyan kötelezettségvállalást tesz a 2010-es év finanszírozásával kapcsolatban, amelyet a Parlament még nem szavazott meg? Szerintünk ez a kérdés azonnali választ igényel a biztos úrtól.

Mindenesetre ez a 280 millió euró nem a tejalap része, hanem egy egyszeri beavatkozás. A tejalap egy másik hosszú távú beavatkozás, amelyhez átcsoportosításra, illetve a Bizottság és a Tanács részéről kötelezettségvállalásra van szükség.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Elnök asszony! Képviselőcsoportom nevében szeretnék melegen gratulálni előadónknak, annál is inkább, mivel a 2010-es költségvetéssel nagyon sok munkánk volt, aminek még nincs is vége. A költségvetés pillanatfelvétel, amelynek hiányzó elemeit a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után kell majd pótolnunk. Ilyenek például a Szerződés értelmében vállalt kötelezettségeink. Ezért egyelőre csak a lehetőségek szerint tudjuk végezni a munkát, és a mostani költségvetést viszonylag gyorsan újra felül

kell majd vizsgálnunk, bár akkor már inkább fogunk foglalkozni a Parlament jogaival, semmint a költségvetés tartalmával.

A Tanács soros elnöke azt mondta, 7,3%-kal több finanszírozás jut a kutatásra. Ennek elérésében mi is szerepet játszottunk. Támogatjuk ezt, hiszen szükség van erre a plusz összegre az innovációhoz; a jövőben ugyanis csak ezzel tudjuk megkeresni a kenyerünket. Gondolnunk kell azonban a pénz odaítélését meghatározó szabályokra is. El kell érünk, hogy ne úgy ítéljük oda a pénzt, hogy a kutatók, akiknek szántuk, hozzá se tudjanak jutni, mert képtelenek eligazodni a komplikált szabályokon. Ezért szeretnénk jobb együttműködésre felszólítani a Költségvetési Bizottság és a Költségvetési Ellenőrző Bizottság között.

A Költségvetési Ellenőrző Bizottság csütörtökön két tartalékról fog tanácskozni, amelyet a Költségvetési Bizottság nem szavazott meg, és mint képviselőcsoportom szóvivője a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban, azt szeretném kérni, hogy fogadják el ezeket a tartalékokat. Az egyik tartalék a Bizottság alkalmazottaihoz kapcsolódik, konkrétan a Költségvetési Bizottságnak az alkalmazottak átvilágítását célzó kezdeményezéséhez. E pillanatban nagyon jó információkkal rendelkezünk a Bizottság alkalmazottainak mintegy 30%-áról, de a fennmaradó 70%-ról – erre még nem jutott pénz – semmit nem tudunk. A szóban forgó tartaléknak az a célja, hogy információt szerezzünk az alkalmazottak 70%-áról, azokról, akikről jelenleg semmit nem tudunk.

A második tartalék a költségvetési rendelettel kapcsolatos. Idén év végén kerül sor a költségvetési rendelet tervezett felülvizsgálatára, és ezzel a tartalékkal a Bizottságot szeretnénk kicsit kisegíteni, mivel úgy gondoljuk, hogy egyszerűsítésekre lesz szükség, illetve meg kell valósítanunk bizonyos javaslatokat a költségvetési rendeletben. Hálás vagyok Šemeta biztos úrnak, mert a Bizottság most először, az ő vezetése alatt kerített sort konzultációra a támogatás kedvezményezettjeivel „A pályázati eljárás akadályairól és nehézségeiről”. Azért is érvelek a szóban forgó tartalék mellett, mert az OLAF-hoz, azaz az Európai Csalás Elleni Hivatalhoz kapcsolódik. A Bizottság tavaly november óta nem hajlandó munkadokumentumot bocsátani a rendelkezésünkre, amivel hátráltatja az OLAF-fal és annak jogalapjával kapcsolatos egyeztetések előrehaladását. A fenti okokra való tekintettel lenne fontos többségi szavazatot szerezni e két tartalékról.

Elnök. – Köszönöm szépen, Gräble asszony. Miután közvetlenül a Bizottsághoz intézte szavait, megkérném a biztos urat, hogy valóban figyeljen oda a felszólaló mondanivalójára. Ez jelentősen megkönnyíti a későbbiekben a választást.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Elnök asszony! Nagy örömmel járulok hozzá a vitához a Regionális Fejlesztési Bizottság szempontjait képviselve. Szakbizottságunk állampolgár-központú politika kialakításán dolgozik, amelyre most, a válság idején, különösen nagy szükség van.

Elsőként szeretnék köszönetet mondani Surján úrnak az együttműködéséért abban, hogy jó jelzéseket közvetítő költségvetés jöjjön létre. Válság alatt elfogadhatatlan, hogy meglévő pénzügyi előkészületeket felrúgjanak és forrásokat csökkentsenek – különösen a regionális politika terén. Úgy gondolom, nagyszerű, hogy ezt most helyrehozzuk.

A válság idején ébernek kell lennünk, és az Európai Parlament és a Bizottság pontosan erről tett tanúbizonyosságot azokban a javaslatokban, amelyeket a nyári szünet előtt elfogadtunk. Rugalmasabbak vagyunk, lehetővé tesszük a költségvetés korábbi végrehajtását, többet költhetünk energiatakarékos épületekre és lakásokra.

Ugyancsak üdvözlöm azt a tényt, hogy extra forrásokat biztosítunk három kísérleti projektre. Az elmúlt hetekben a régiók képviselőinek találkozóján, a brüsszeli Nyílt Napokon elhangzott, hogy ezeket a forrásokat rendkívül hasznosan tudják felhasználni a különböző területek politikájában való részvétel növelésére. Ez az az állampolgár-központú politika, amelyre korábban hivatkoztam.

Nemrég hangzott el van der Stoep úr, egy másik holland képviselő részéről, hogy ő elutasítja ezeket a forrásokat. Vegyük szemügyre például határokon átnyúló nyelvi projekteket: ez a lakosság részvételét segíti elő, amit mi is örömmel támogatunk. Volt egy kis vitás pont, de Surján úr azt is jól megoldotta. Elhangzott itt a vita során, hogy a Zöld New Deal-t a regionális forrásokból kellene finanszírozni.

Elismerem, hogy a fenntarthatóság politikája remek dolog, de egy ilyen javaslat egy az egyben történő elfogadása rengeteg irreális elváráshoz vezetne mind a régiók, mind képviselőtársaink körében. A strukturális lapokra vonatkozó szabályozásban konkrétan meghatároztuk, hogy mit lehet tenni az innováció, a fenntarthatóság politikája és az ökológia terén, és ezt inkább példaértékű tételként kellene belefoglalni, nem pedig kijelenteni, hogy erről új szabályozást hozunk létre.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Elnök asszony, engedje meg, hogy köszönetet mondjak a Költségvetési Bizottságnak a gazdálkodók igényeivel kapcsolatban végzett munkájáért, amellyel globális finanszírozási keretrendszert biztosít a tejtermelők és a tejágazat problémáinak kezelésére. Ez jelenleg számos európai országban ad okot az aggodalomra.

A minimális tartalék igénye miatt azonban nem biztosíthattunk 300 millió eurónál többet a tejalapra. Ez még így is óriási összeg, még ha – ahogy a biztos úrnak feltett kérdésben elhangzott – csak kiegészítő beavatkozás is, ami nyilván számol egy megfelelő intézkedéscsomaggal is. Másrészt elhangzottak ennél jóval magasabb összegekről szóló javaslatok is bizonyos képviselőcsoportoktól – nyilván a közvélemény pozitív befolyásolása céljából és pusztán a kívülágnak szóló üzenetként – noha tudhatták, hogy erre sehonnan nem lehet előteremteni a forrásokat.

Hadd emeljek ki egy másik költségvetési területet, amely megfelelő figyelmet igényel: a hosszú távú épületpolitika. A Lisszaboni Szerződés, amely több résztvevőt von be parlamenti ügyekbe, megköveteli a nemzeti parlamentekkel és az új tematikus területekkel való együttműködés szorosabbra fűzését, és ehhez több brüsszeli irodaterületre lesz szükség. S mivel a jelenleg meglévő épületek 97%-a ki van használva, egy nagyszabású politikát és megfelelő épületpolitikát kellene kialakítani egy nagyobb európai negyed felépítése céljából. Ez egyértelmű jelét mutatná Európa egységességének.

Damien Abad (PPE). – (FR) Elnök asszony! Először is szeretném megköszönni az előadó Surján úrnak az elénk tárt kiegyensúlyozott költségvetést, amely képes válaszolni a gazdaságélénkítési terv és a tejalap létrehozásának kettős kihívására.

A 300 millió eurós tejalap létrehozásával kapcsolatban – ezt a számot javasoltuk mi az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) képviselőcsoportban és a Költségvetési Bizottságban – két megjegyzést szeretnék tenni.

Először is: mélységesen elítélem azon parlamenti képviselők demagógiáját, akik több mint 600 millió eurót juttatnának az alapba, ami egész egyszerűen kivihetetlen és mindenkifölött felelőtlen, hiszen egy ilyen magas összeg a többi mezőgazdasági ágazat előirányzatainak drámai csökkentéséhez vezetne, és veszélyeztetné a gazdaságélénkítési terv finanszírozását.

Ilyen alapon a tejalap finanszírozása hátrányosan érintené a gazdálkodókat és a munkanélkülieket, ami természetesen gazdasági szempontból nem célravezető, szociális szempontból pedig igazságtalan.

Szeretném továbbá kifejezni megdöbbenésem, és egyszersmind csalódottságomat a felett, hogy Fischer Boel biztos úgy állította be a médiában, mintha az alap létrehozása egyedül az ő érdeme lenne, mintha a Költségvetési Bizottság nem is fáradozott volna rajta, vagy haszontalan munkát végzett volna.

Végezetül, mint az Európai Parlament legfiatalabb francia képviselője, szeretnék hangot adni csalódottságomnak a „Cselekvő ifjúság” program finanszírozását illetően. Paradox módon tíz év alatt most először, éppen egy gazdasági válság közepette készülünk csökkenteni a program forrásait.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr! Úgy gondolom, hogy a mostani költségvetéssel ismét sikerült új stratégiákat kidolgoznunk. Örülök, hogy a Parlament úgy döntött, hogy – legalábbis 1 millió euró összegű kötelezettségvállalással és 500 000 euró összegű kifizetésekkel – támogatja a kisvállalkozási intézkedéscsomagot. Verheugen biztos megígérte, hogy a forrásokat ennek megfelelően fogja felhasználni.

A kis- és középvállalkozásokkal kapcsolatos kutatási programra is több forrást biztosítottunk. Egy ilyen válságos helyzetben különösen fontos volt ez a döntés; és a SOLVIT program jelentős megerősítésére is szükség van. A program a belső piac szereplőinek határokon átnyúló mozgásához kapcsolódik, amely gyakran állít nehézségeket a kis- és középvállalkozások elé.

Üdvözlöm továbbá, hogy végre napirendre került az „ERASMUS újságírók számára” program, és hogy az „ERASMUS fiatal vállalkozók számára” sikeresen működik.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Elnök asszony! Noha köztudott, hogy a strukturális alapok és a Kohéziós Alap a gazdasági válság elleni küzdelem élharcosai, sajnálatos módon a Tanács ellentmondásos módon csökkenteni kívánja a velük kapcsolatos kifizetési előirányzatokat.

A Tanáccsal és a Bizottsággal ellentétben, mi az energiainfrastruktúrák, illetve a kutatás és innováció révén szeretnénk megvédeni az európai gazdaságélénkítési terv finanszírozását.

Ugyanakkor, főként azért, hogy tovább erősítsük az Európai Unió gyors reagálási képességét természeti katasztrófák előfordulása esetén, meg kell próbálnunk megvédeni a meglévő közösségi infrastruktúrák életképességét és a polgári védelmi szektor eszközeit, mert ezzel kövesszük ki az utat egy majdani európai polgári védelmi erő létrehozása felé.

Végezetül rá kell mutatnom, hogy valamennyi ágazat tiszta és életképes környezetének megteremtése érdekében a közösségi költségvetés egyik alapvető törekvése a zöldberuházások, valamint a kutatás és innováció megerősítése kell, hogy legyen.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Elnök asszony, biztos úr! Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak kiválóan elkészített jelentéséért. A pénzügyi válság, a gazdaságélénkítési terv és a tejágazat válsága különösen nagy kihívás elé állította a jövő évi költségvetési eljárást. További kihívások állnak előttünk, és nagy érdeklődéssel várjuk, hogy milyen javaslattal áll elő a Bizottság a jövő héten a gazdaságélénkítési terv finanszírozásáról.

Sok fontos kérdést vetettek ma fel, közülük néhány a tejágazat válságával volt kapcsolatos. Részemről csupán egy konkrét problémát szeretnék megemlíteni. Tekintettel a gazdasági helyzetre, a tagállamok összességében kívánják húzni a nadrágszíjat az elkövetkező költségvetésben. A gazdasági zűrzavar idején még részben elfogadható is a tagállamok által kinyilvánított költségvetési fegyelem, de az megbocsáthatatlan, hogy az utóbbi néhány évben fel nem használt előirányzatok formájában pénzvisszatérítést kellett adnunk a tagállamoknak a strukturális alapok költségvetéséből. A passzivitás oka az igazgatási és ellenőrzési rendszer, amelyet sürgősen egyszerűsíteni kell. A jelenlegi gazdasági helyzetben a gazdaságélénkítési intézkedések támogatása érdekében rendkívül fontos a strukturális alapok hatékony felhasználása a legkülső régiókban.

Derek Vaughan (S&D). – Elnök asszony! A gazdasági és pénzügyi válság alatt a kohéziós politika és a strukturális alapok keretében Wales előnyösen részesült az 1a és 1b alfejezet alá tartozó tételekből. Bár üdvözlöttük és valóban szükségesnek tartottuk a gazdaságélénkítési tervet, a szükséges 1,98 milliárd angol font megszerzése érdekében nem szabad fontos tételeket csökkentenünk az 1. fejezet soraiból. Tartok attól, hogy ez megtörténhet, és attól is tartok, hogy az erre irányuló javaslatok a kohéziós politikára irányuló széleskörű támadás részét képezik. A Költségvetési Főigazgatóság Lamassoure úr által is említett költségvetési felülvizsgálati anyagára gondolok.

Úgy tudom, hogy ez lehetővé tenné a konvergencia finanszírozásának renacionalizálását, a versenyképesség felhígítását és a konvergencia szakaszát lezáró térségek átmeneti státuszának megszüntetését. Szerintem a tagállamoknak fel kell ez ellen lépniük. Nagyon szeretném hallani a Bizottság véleményét ezekről a javaslatokról, amelyek ártanak a kohéziós politikának és ártanak az olyan térségeknek, mint például Wales.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Elnök asszony! Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy milyen nehéz helyzetben vagyunk a gazdasági és pénzügyi válság miatt. Ezért még nagyobb örömmel üdvözölöm azt a tényt, hogy a Költségvetési Bizottság és maga az előadó is pozitív álláspontot képviselt a Speciális Olimpiák megtartására irányuló módosítási indítvánnyal kapcsolatban. Ha megengedik, hadd foglaljam össze a Speciális Olimpia lényegét: értelmi fogyatékkal élők számára rendezett sportverseny, amely lehetővé teszi, hogy a versenyzők a társadalom teljes jogú tagjaiként vegyenek részt a játékokon, és fejezhessék ki önmagukat. Boldog vagyok, hogy 2010-ben sor kerülhet Varsóban a Speciális Olimpia Nyári Európai Játékai, és 2011-ben Athénben a Speciális Olimpia Nyári Világjátékai megrendezésére. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy megkérjem a Tanácsot, álljon hozzá pozitívan ehhez a pénzügyi kötelezettségvállaláshoz, és kérje az Európai Bizottság segítségét az éves rendezvény megrendezésével kapcsolatos gyakorlati ügyekben.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Elnök asszony! A javasolt költségvetés közvetlen intézkedés kell, hogy legyen a válság elleni küzdelemben. Egy ágazat, amelyet különösen drasztikusan sújt a világválság, a hajógyártás és tengeri szállítás. Ráadásul korlátozó politikája révén az Európai Bizottság hozzájárult az európai hajógyártási ipar hanyatlásához. Az Európai Bizottság intézkedései tönkretették Lengyelország hajógyártási iparát, és több ezer embert tettek munkanélkülivé. A gazdaság megerősítésének ez a módja csak a távol-keleti országok gazdaságát erősíti. Ez ellen szeretnék fellebbezni, és rámutatni: fontos lenne, hogy a jövő évi költségvetés biztosítson forrásokat az európai hajógyártási ipar megmentésére.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök asszony! A jövő évi költségvetés a biztonságra és védelemre fordítandó források növelésével számol. Ez néhány politikust megjegyzésekre és fenntartásokra kifejezésre készítette. A vita során is elhangzott néhány ilyen megjegyzés. Ezért szeretném konkrétan megkérdezni a biztos úrtól – mire fogják felhasználni a megnövelt védelmi finanszírozást? Ez valamiféle közös küldetést takar, vagy az extra források új technológiák, vagy közös katonai programok támogatására szolgálnak? Mert

ha igen, akkor határozottan állíthatom, hogy ez a helyes irány. A hadsereg ugyanis új technológiákat és új, modern munkahelyeket hoz létre. Ezért szeretnék többet megtudni ezzel a témával kapcsolatban.

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony! Az ír kormány nemrégiben úgy döntött, hogy megszünteti a gazdálkodók részére szóló REPS programot: a REPS a vidéki környezetvédelmi program. Sok más program mellett ezt is részben az Európai Unió finanszírozta. Azt szeretném tudni, mi történik azzal a pénzzel, amit egy adott kormány nem használ fel; előfordult-e hasonló más országokban; hová kerül ez a pénz, és mire fordítják, ha a kedvezményezett országban nem használják fel.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Először is szeretnék gratulálni kollégámnak, Algirdas Šemeta biztos úrnak, aki a Parlament beleegyezésével valószínűleg ma vett részt először hasonló vitában.

Ami azonban a 2010-es költségvetést illeti, ma már mindannyian egyetérthetünk abban, hogy a 2009-es költségvetés megvitatása óta némileg megváltozott a helyzet. Sokat beszéltünk a szolidaritásról, illetve a mostani pénzügyi válsághoz kapcsolódó problémák megoldásáról. Tudomásom szerint a 2010-es költségvetésnek kissé másképpen kellett volna kinéznie. Akár tetszik, akár nem, a valós helyzetet kell tekintetbe vennünk, ami minden nap újabb és újabb kihívások elé állít bennünket. Szeretnék gratulálni a Parlamentnek, hogy néhány napja Brüsszelben egyöntetűen jóváhagyta a különféle természeti problémákkal küzdő egyes államok támogatását. Úgy vélem, hasonló problémákkal áll szemben az Európai Unió több más, kisebb tagállama is, akiknek jelenleg nincs finanszírozás biztosítva. Ezért úgy gondolom, a jövőben speciális intézkedéseket kell kialakítani, amelyek lehetővé teszik, hogy ezek az országok is kilábalhassanak a pénzügyi válságból.

Algirdas Šemeta, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Nagyon rövid leszek. Először is, szeretném megköszönni a Parlament valamennyi képviselőjének a 2010-es költségvetéssel kapcsolatban tett javaslataikat, és remélem, hogy a költségvetési eljárás további részében megfelelő megoldást fogunk találni egy jó 2010-es költségvetés kialakítására.

Most csak a tejalap rendkívül fontos kérdésére szeretnék konkrétan reagálni, és elmondani, hogy Fischer Boel asszony tegnapi nyilatkozata arról szólt, hogy a Bizottság vállalta, hogy javaslatot tesz bizonyos összegek – nevezetesen a 280 millió euró – előteremtését illetően. A Bizottság a jövő héten tárgyalja ezt a kérdést, és az eljárási szabályzatnak megfelelően konkrét javaslattal fog előállni. Csak ezt a néhány megjegyzést szerettem volna tenni a vita kapcsán.

Elnök. – Nagyon köszönöm, Šemeta biztos úr. A képviselők több más kérdést is feltettek, de úgy látom, Ön nem kíván közvetlenül válaszolni Garriga úr és a többi képviselő kérdéseire. Talán javasolhatom, hogy írásban juttassa el válaszait a szóban forgó képviselők részére. Biztos vagyok benne, hogy ezt rendkívül nagyra értékelné Gräble asszony, Garriga úr és számos más képviselő, aki további kérdéseket tett fel.

László Surján, előadó. – (HU) Szavaimat elsősorban a Tanácshoz szeretném intézni, még ha az államtitkár úrnak el is kellett mennie. Teljesen egyetértek azzal, amit mondott, hogy baj van. Teljesen egyetértek azzal, hogy milyen sok mindent fontosnak tartott, ezeket a Parlament is fontosnak tartja, oktatást, kutatást, egyebeket. A célokban nagy az egyetértés. Az eszközökben nagy a távolság. Ezt kell majd november közepéig valahogy összehoznunk. A biztos úr említette, hogy köszöni azokat a lépéseket, ahol a Parlament megpróbálja visszaállítani a Bizottság előzetes költségvetésében szereplő sorokat. Én kérem a megértését, hogy néhány sorban ez nem történik meg, hiszen említettem, hogy árnyaltan próbáltunk állást foglalni.

Szót kell ejtenem néhány gondolatról azonban, ami a vita során elhangzott, amivel nem tudok egyetérteni. Nem tudom elfogadni azt a szemléletet, hogy a szolidaritás címén az egyik befizető országból a másik kedvezményezett országba menő összegeket lopásnak nevezzük. Azt gondolom, hogy itt nem erről van szó. Ez az Unió arra épült föl, hogy tagjai egymással szolidárisak, és én tudok olyan befizető országról, melynek vezető elmondják, hogy a bővítés hatására lényegesen megnőtt a jövedelmük, hiszen hatalmas piachoz jutottak.

Nem lehet az Európai Uniót csak a ki- és a befizetések arányával mérni. Ez hamis, ez félrevezet, és ez tönkreteszi az egész közös jövődönket. Ugyanakkor szeretném a képviselőtársaimat arra is figyelmeztetni, hogy itt néhányan, nagyon lelkesen egy-egy javaslat kapcsán múlt időben fogalmaztak: emeltük, raktuk, így lesz majd. Ez, amiről most szavazni fogunk csütörtökön, ez egy tervezet és egy politikai üzenet, annak a politikai üzenete, hogy ez a Parlament hogyan szeretné az Európai Uniót jobb vizekre vezetni.

És azt kérem a Tanácstól, hogy vegye észre, hogy amit a rapporteur képvisel, az nem egyéni vélemény, nem is a pártjának a véleménye, és nem is csak a Költségvetési Bizottság véleménye. Itt oly sok ember szólalt meg

különböző bizottságokból, különböző politikai családból, és az üzenet egyforma volt, egy jobb, ügyesebb, erőteljesebb költségvetésre van szükségünk. Lejárt az időm. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket!

Vladimír Maňka, előadó. – (SK) Szeretném kifejezni köszönetemet a képviselőknek az ülésteremben lezajlott vitáért, valamint a Költségvetési Bizottságnak és a képviselőcsoportoknak az egyeztetési eljárás során tanúsított együttműködésükért.

Szintén szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlament főtitkárnak és az Európai Parlament főigazgatóságait képviselő kollégáknak; január óta munkálkodunk közösen az európai polgárok pénzforrásainak hatékony felhasználását elősegítő legjobb megoldás kialakításán. Az árnyékelőadók és koordinátorok munkájáért is szeretnék köszönetet mondani. Megbeszéléseink során mindig az volt az érzésem, hogy valóban igyekeztünk pozitív megoldásokat találni. Önöknek köszönhető, hogy megtaláltuk ezeket a megoldásokat; sok szerepel közülük jelentésben is. Köszönet illeti tanácsadóimat és a Költségvetési Bizottság személyzetét. Az intézmények képviselőivel folytatott számos megbeszélés segítségével objektívebb képet alakíthattunk ki a kérdésről, és arra is rájöttünk, hogy hol kell keresni a megoldást.

Nagyra értékelem, hogy az INFO Főigazgatóság és a biztonsági szolgálatok szervezeti ellenőrzésének megvalósítására vonatkozó egyeztetések során megállapodásra sikerült jutni. Az a cél, hogy felmérjük, a forrásokat a lehető legjobban használják-e fel. A múltban csak a Számvevőszék volt hajlandó munkájának külső ellenőrzésére engedélyt adni, és ez ki is fizetődött. Az ellenőrzés után a Számvevőszék csökkentette adminisztrációs költségeit, és magasabb termelékenységi szintet ért el.

A Költségvetési Bizottság is építő jellegű együttműködést alakított ki más intézményekkel a múltban. Ez alkalommal is együtt dolgoztunk az európai intézmények lehető legjobb költségvetéseinek kialakításán. Ahol az intézmények igénye jogosnak bizonyult, ott visszaállítottuk a Tanács által csökkentett, eredeti igények egy részét. Mindenekfelett dicséretesnek találom az intézmények költségvetés-kialakítási módszerét; ezek az intézmények máris úgy állítják össze költségvetésüket, hogy az ne csak az inflációs rátán alapuljon, hanem a valós igényeken is.

Elnök. – A közös vitát ezzel lezárom. A szavazásra csütörtökön 11.00-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A most zajló gazdasági és szociális válság közepette a 2010-es közösségi költségvetési tervezet túlságosan alacsony, ami drámai hatással jár a foglalkoztatásra és sok-sok ember életkörülményeinek alakulására. Hogy még a többéves pénzügyi keretben megállapított összegnél is mintegy 6 milliárd euróval alacsonyabb, az elfogadhatatlan. Tekintetbe véve számos tagállam súlyos szociális gondjait – főként az úgynevezett kohéziós országokét, mint például Portugália – úgy véljük, a költségvetést sürgősen felül kell vizsgálni, összegét pedig megemelni. Ennek érdekében számos javaslatot nyújtottunk be, többek között a következőket:

- Több pénzügyi támogatás a strukturális és kohéziós politikák részére;
 - Az N+2 és N+3 szabályok újraértékelése, amelyek az előző pénzügyi keretben máig mintegy 106 millió eurós veszteséget eredményeztek Portugália részére;
 - A strukturális és kohéziós alapok nagyobb mértékű közösségi társfinanszírozása.
- Sajnálatos, hogy több, jelentős szociális és környezetvédelmi kihatással rendelkező javaslatunkat nem fogadták el a költségvetési tárgyalások során, például:
- A portugál ipar fejlesztési programja;
 - Program a textil- és ruhaipar támogatására;
 - Program a kisüzemi, part menti halászati tevékenységek támogatására;
 - A LIFE+ program finanszírozásának növelése.

Louis Grech (S&D), írásban. – A Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos pozitív írországi fejleményekre való tekintettel, a 2010-es költségvetés elfogadása után tanácsos lenne a költségvetési eljárás átfogó felülvizsgálata a folyamat egészének tökéletesítése és az európai polgárok számára hatékonyabbá, fontosabbá és láthatóbbá tétele céljából. Úgy vélem, a felülvizsgálat legfőbb célja a döntéshozatal és a végrehajtási szakasz átláthatóságának javítása kell, hogy legyen. Célszerű lenne megfontolni egységes ellenőrzési szabványok és

egységes statisztikai mechanizmus bevezetését minden tagállamban. Ezzel színvonalasabb visszacsatolást kaphatnánk a költségvetés végrehajtásának eredményeiről. A költségvetési eljárásnak továbbá jobb egyensúlyt kellene megteremtenie a hosszú távú stabilitás, valamint a változó igényekre való rugalmas reakcióképesség között, miközben a nemzeti költségvetésekhez képest egyértelmű előnyöket és hozzáadott értékeket kínálva a szubszidiaritás elvét is meg kellene őriznie. Szintén további fejlődésre van szükség bizonyos politikák területén. A pénzügyi válság, az éghajlatváltozás, az energiaellátás, a biztonság és a bevándorlás kérdése jelentős kihívások elé állította Európát. Múltányolom a Bizottság erőfeszítéseit a fenti problémák kezelésére, de úgy vélem, szilárdabb, koordináltabb és holisztikusabb megközelítésre lenne szükség ahhoz, hogy ezek eredményesebbek legyenek.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A költségvetés kialakítása soha nem könnyű folyamat, gazdasági válság alatt pedig különösen nem. Azonban éppen ez a körülmény teszi még a szokásosnál is fontosabbá ezt a feladatot. Az ilyen horderejű válság kezelése uniós szinten a jóváhagyott európai intézmények közötti tárgyalások egyensúlyán is múlik. Kétségtelen, hogy ebben a vitában az Európai Parlament életbevágóan fontos szerepet játszik. A 2010-es költségvetésről szóló tárgyalások középpontjában álló legfontosabb kérdések az európai gazdaságélénkítési terv és az európai tejalap. Ezek a kérdések bizonyos értelemben még inkább kiemelték a 2007-2013 pénzügyi keret rugalmatlanságát, hiszen új pénzügyi projektek révén új pénzforrásokat igényelnek. Az EU költségvetésnek maximálisan ki kell használnia a pénzügyi tartalékait, ha válaszolni kíván a gazdasági válságra. A mostani költségvetésnek azonban csekély hatása lesz, ha a tagállamok nem törekednek aktívan a rendelkezésre álló forrásokhoz való hozzáférésre. Határozott üzenetet kell küldeni Európa fővárosainak, az én esetemben például Bukarestnek. Itteni erőfeszítéseink, hogy az európai alapokhoz a lehető legtöbb forrást szedjük össze, fölöslegesnek bizonyulnak, ha saját országunkban a hatalmon lévők nem hozzák meg a megfelelő intézkedéseket a forrásokhoz való hozzáférés és azok hatékony felhasználása biztosítása érdekében.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt Képviselőtársaim! Ezúton szeretném üdvözölni, hogy a 2010-es közösségi költségvetésben folytatódik az Európai Parlament által 2009-ben előterjesztett kísérleti program a romák társadalmi befogadására. Az Európai Bizottság regionális politikáért felelős főigazgatósága július végén nyitotta meg pályázati kiírását a programra, melynek célja újszerű és összetett megoldások kidolgozása a roma közösségeket sújtó szerteágazó problémák kezelésére. A tervezet kimondott célkitűzése olyan intézkedések kidolgozása, amelyek a meglévő tapasztalatokra alapozva elő tudják mozdítani a romák integrációját oktatási, társadalmi és gazdasági intézkedések révén, határon átvélő együttműködéssel és a helyes gyakorlatok megosztásával.

Az Európai Néppárt eredeti javaslatának megfelelően, a program sarokpontját egyrészt a kora gyermekkori oktatás fejlesztése, másrészt az önfoglalkoztatás elősegítése és mikro-hitelek nyújtása képezi. A kísérleti programhoz kapcsolódóan ezen felül információs és figyelemfelkeltő kampányokra is sor kerül majd. A projekt remélhetőleg lehetőséget biztosít majd arra, hogy körvonalazódjanak a romák társadalmi befogadását célzó közösségi cselekvési terv irányvonalai és a működőképesnek bizonyuló elképzelések kiterjesztése révén hozzájárul majd egy, a jelenleg rendelkezésre álló eszközökön túlmutató, normatív közösségi cselekvési terv kialakítására.

Jarosław Kalinowski (PPE), írásban. – (PL) Egy olyan kérdést szeretnék felvetni, amely nemcsak saját hazám gazdasága és foglalkoztatási helyzete szempontjából jelentős. A közeljövőben várjuk, hogy a Bizottság javaslatot nyújtson be a Kínából és Vietnamból származó bőr felsőrészel rendelkező lábbelik importjára kivetett, jelenlegi dömpingellenes vámok esetleges meghosszabbításáról. A különböző tagállamok álláspontja ezzel kapcsolatban rendkívül megosztott. Tekintettel az iparág magas foglalkoztatási szintjére, rendkívül kíváncsi lennék az aktuális vámok fenntartására. Meglévő jogszabályok meghosszabbítása technikai szempontból semmiféle kifogást nem vethet fel. Ezért szeretném a Bizottság biztosítékát kérni arra, hogy ajánlata a kérdésben lefolytatott vizsgálat érdemi bizonyítékain fog alapulni, és hogy arra is tekintettel lesz, hogy ezzel nyílik lehetősége beigazolni a Bizottság elnökének nemrégiben tett ígéretét a munkahelyek védelméről.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – Üdvözlöm a 2010-es költségvetéstervezetről szóló javaslatot, mert olyan kiegyensúlyozott jelentés, amely realisztikus módon veszi figyelembe az EU prioritásait.

Két kérdést kell kiemelni – a legfőbb sorok (ERDF, ESF, Kohéziós Alap) vidékfejlesztéssel kapcsolatos kifizetéseinek növelését, valamint a „tejalap” létrehozását. A kifizetések növelése fontos, mert a strukturális politika végrehajtásának fellendítése a tagállamokban az összes európai polgár érdekeit szolgálja, míg a speciális „tejalap” létrehozása az európai tejtermelők számára közvetít határozott üzenetet az európai intézmények részéről.

A költségvetés harmadik fő területét az energiapolitika képviseli, amely 2010-ben különösen fontos. Ebben az évben hagyják ugyanis jóvá az EU energiabiztonságát és versenyképességét erősíteni hivatott, új energiatervet a 2010-2014-es időszakra.

Célszerű lenne, ha az elkövetkező években a Bizottság az infrastruktúrába való befektetést is prioritásként kezelné, különösen az új tagállamokban, amelyek pozitívan befolyásolják a gazdasági és területi kohéziót.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A tejalap létrehozása fontos üzenetet közvetítené az európai tejtermelők részére, mert világosan kinyilvánítaná azt a tényt, hogy az EU-intézmények ószintén szívükön viselik a tejágazatban tapasztalható válságot. A tejpiac egyike a legvolatilisabb piacoknak, amelyet rendkívül hátrányosan érintett a jelenleg tapasztalható gazdasági válság.

Egy olyan alapvető megoldás, mint az ágazat korszerűsítését támogató alap létrehozása egyértelműen kívánatosabb, mint egy olyan „csillapító” megoldás, amely például a hagyományos tejkvótákhoz való visszatérés útján kísérelné meg befolyásolni a termelést. Mindannyian több finanszírozást szeretnénk nyújtani ennek a területnek. Azonban az alap létrehozására felajánlott 300 millió eurós összeg az a maximum, ami még megfelel a költségvetés felső határértékének. Ha ezt a határértéket túllépnék, a Miniszterek Tanácsa már nem tudná jóváhagyni az alap létrehozását.

Ugyanakkor újabb lépéseket kell tenni annak érdekében, hogy az állattartók jobban igénybe vegyék a vidékfejlesztési alapokat. Úgy hiszem, a leghasznosabb intézkedések azok lesznek, amelyek az információhoz való hozzáférésre, a jó gyakorlatok cseréjére, valamint a tagállamokban jelenleg nem eléggé kihasznált alapokra vonatkozó pályázatok elkészítésére vonatkoznak.

13. A demokratikus kormányzás támogatása a külkapcsolatok keretében (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Külügyi Bizottság nevében Gabriele Albertini és Heidi Hautala, valamint a Fejlesztési Bizottság nevében Eva Joly által a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés (O-0093/2009), amelynek témája a demokráciaépítés a külkapcsolatokban (B7-0213/2009).

Heidi Hautala, szerző. – (FI) Elnök asszony, nagy örömmre szolgál, hogy soros elnöksége alatt Svédország kiemelt fontosságot tulajdonított a külkapcsolatok keretében történő demokráciaépítés támogatásának. Az Emberi Jogi Albizottság szemszögéből hangsúlyozni szeretném, hogy a demokrácia és az emberi jogok elválaszthatatlanul összetartoznak. A demokrácia fogalmának különböző definíciói is egyértelműen erre utalnak, és itt szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy az ENSZ 2005-ben például kísérletet tett a demokrácia fogalmának meghatározására. A definíció egy hosszú felsorolást tartalmaz, amelynek tételei között szerepel a pluralista politikai rendszer és a jogállamiság; a kormányzás átláthatósága; a média szabadsága; stb. Mindez egyértelműen mutatja, hogy az emberi jogok elválaszthatatlanok a demokráciától.

Az Európai Unió számos, igen sokrétű forrással rendelkezik, amelyeket adott esetben felhasználhat a demokrácia előmozdítására a világ különböző részein. Az egész fejlesztési politika és a közös kül- és biztonságpolitika lefedi a teljes spektrumot. A rendelkezésünkre álló források: a más országokkal folytatandó párbeszéd, különböző pénzügyi eszközök, a nemzetközi fórumokon való részvétel és a választási megfigyelések, amelyek nyilvánvalóan rendkívül fontosak számunkra.

Vannak olyan helyzetek, amikor bizonyos negatív intézkedéseket is fontolóra kell vennünk. Szeretném felhívni Malmström miniszter asszony figyelmét arra, hogy az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa a következő héten készül vitára bocsátani a fegyverek üzbegisztáni exportjára vonatkozó tilalom visszavonását. Véleményem szerint minden jel arra utal, hogy ez rossz üzenet lenne, hiszen Üzbegisztán nem teljesítette a nemzetközi közösség által megfogalmazott követeléseket. A nemzetközi közösség, beleértve az Európai Uniót is, arra kérte Üzbegisztánt, hogy független, nemzetközi vizsgálatot folytasson a 2005 tavaszán Andizhanban bekövetkezett, a demokrácia eltiprásáról tanúskodó, tragikus és megrendítő események ügyében. Szívesen hallanám Malmström miniszter asszony véleményét is a kialakult helyzettel kapcsolatban. Hogyan tudnánk előmozdítani a demokráciát, amikor egyes tagállamok a fegyverexportra vonatkozó tilalom feloldását fontolgatják?

Szeretném megjegyezni továbbá, hogy a demokráciát nem lehet exportálni. Nem exportálható termék. Úgy nem működik, ha kívülről hozzák be, ezért szeretném hangsúlyozni a civil társadalom bevonásának fontosságát, hiszen ily módon a demokrácia szervesen alakulhatna ki a társadalomban, mintegy alulról építkezve.

Megjegyezném, hogy Oroszország együttműködési partnerként rendszeresen megtagadja a hozzájárulását ahhoz, hogy nem kormányzati szervezetek is részt vegyenek az ország és az Unió közti, emberi jogokra vonatkozó párbeszédben. Véleményem szerint a továbbiakban nem fogadhatjuk el ezt a helyzetet.

Végezetül pedig úgy gondolom, hogy a demokrácia támogatásának fontosabb helyet kell biztosítani az Unió kül- és biztonság-, illetve fejlesztési politikájában. További forrásokra is szükség van. A demokrácia és az emberi jogok európai eszköze például igen szerény forrásokkal rendelkezik, és a támogatások összegét is növelni kellene.

Eva Joly, szerző. – (FR) Elnök asszony, Malmström asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a demokrácia és az emberi jogok szorosan összefüggnek. A demokratikus kormány végső soron az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok tiszteletéről ismerszik meg.

Ezért örömmel kell fogadnunk azt a tényt, hogy május 19-én a Tanács jelezte, hogy az Európai Uniónak következetesebb megközelítést kell alkalmaznia a demokratikus kormányzással kapcsolatban.

Az eddigi erőfeszítések többnyire nem voltak megfelelőek. Az izraeli-palesztin konfliktus ékes példája ennek. Noha a 2006-os palesztin választások megfigyelését végző misszió elismerte a választások kimenetelének törvényességét, az Európai Unió és tagállamai úgy döntöttek, hogy bojkottálják a megválasztott kormányt, ahogy utána a nemzeti egység kormányát is bojkottálták a ponthelyzetből történő kitérés érdekében.

Hová lesz az Európai Unió következetessége és hitelessége, ha saját döntései ilyen éles ellentétben állnak oly nagyra tartott alapelveivel? Mit mondjunk azokról a tagállamokról, amelyek nem hajlandók jóváhagyni a Goldstone-jelentést? A jelentés következtetései méltányosak és kiegyensúlyozottak, egyöntetű támogatásuk előrelépést jelentene a békefolyamatban.

Ez az a remény, amelyet a nagyhatalmak gyávaságuk és saját értékeik megtagadása révén lerombolnak.

A választási megfigyelő missziók megszervezése tehát nem elegendő, különösen, ha utána nem fogadjuk el az eredményeit. Következetesnek kell lennünk, és egységes megközelítést kell alkalmaznunk ezekben a kérdésekben.

A Tanácsnak mihamarabb el kell fogadnia egy ezen irányelvek mentén kidolgozott cselekvési programot az emberi jogok érvényesülését elősegítő hiteles stratégiával együtt, amely az EU minden szintjén kényszerítő erejű lenne. Világosan fel kell vázolnunk prioritásainkat, és formálisan is be kell építenünk azokat valamennyi uniós eszközbe: a külpolitikába, az emberi jogokkal kapcsolatos politikába és a fejlesztési politikába egyaránt.

Milyen megfigyelési módszereket alkalmazunk majd azon harmadik országokban, amelyekben a politikai pluralitás és a civil társadalom bevonásának hosszú távú biztosítása érdekében az Európai Unió megfigyelési választásokat?

Milyen követelményeket támasztunk a független igazságszolgáltatással, és az átlátható és a polgárok felé elszámoltatható intézményekkel szemben?

Elítélendő és nem célravezető, hogy az emberi jogok politikánkban betöltött szerepének meghatározása továbbra is homályos. Ideje, hogy rendet tegyünk ezen a téren, ha azt szeretnénk, hogy nemzetközi szinten komolyabban vegyék az Európai Uniót és legalapvetőbb értékeit.

Cecilia Malmström, a Tanács soro elnöke. – (SV) Elnök asszony, képviselők, a fejlesztéssel kapcsolatos európai konszenzus több síkon határozza meg a szegénység fogalmát. A szegénység a hatalom, a lehetőségek és a biztonság hiányaként definiálható. A fejlődést akadályozza a szabadság hiánya, és a szabadság demokrácia nélkül korlátozott. Demokrácia nélkül nehéz békét teremteni, következésképpen béke nélkül nincs fejlődés. Mindkettő az emberi jogok teljes körű tiszteletben tartását követeli meg. E fogalmak elválaszthatatlanul összefonódnak, így koherens, átfogó keretre van szükség a demokráciaépítést támogató jelenlegi politikák és eszközök hatékonyabb felhasználása érdekében.

Köszönettel tartozom az Európai Parlamentnek e munka iránt tanúsított komoly érdeklődéséért és támogatásáért. Hét év képviselői múlttal a hátam mögött, beleértve a Külügyi Bizottságban való részvételt is, nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy a Parlament teljes mértékben elkötelezett az Unió külkapcsolataiban történő demokráciaépítés mellett és valódi támogatást nyújt annak megvalósulásához.

Ezt a kezdeményezést, amelyet a svéd és a cseh elnökség indított útjára, már számos korábbi alkalommal megvitattuk, többek közt kollégámmal, Carlsson asszonnyal is.

A kezdeményezés kiindulópontja az, hogy a demokráciaépítés nemcsak az Unió fejlesztési együttműködésében, hanem a közös kül- és biztonságpolitikában is kulcsfontosságú tényező. Ez vitathatatlan. A szándék azonban az, hogy ennél tovább lépjünk. Mint 27 tagállammal és az Európai Parlamenttel rendelkező globális szereplő, és mint a világ legnagyobb segélyezője, az EU-nak kulcsfontosságú szerepet kell játszania a külkapcsolataiban történő demokráciaépítés támogatásában. Ennek szimbolikus jelentősége is van, hiszen reméljük, hogy a saját portánkon belüli sikerek ösztönzést fognak nyújtani partnerországainknak is világszerte. A kezdeményezésnek azonban szándékaink szerint gyakorlati és operatív szinten is működnie kell. A cél, hogy biztosítsuk az Unió jogi és politikai keretein, valamint intézményein belül rendelkezésünkre álló eszközök teljes körű, összehangolt és hatékony módon történő felhasználását.

Nem a nulláról kell kezdenünk. Sok mindent elértünk már. Tapasztaltak vagyunk a külkapcsolatok keretében történő demokráciaépítés támogatásában. Ez az egyik prioritási terület az AKCS-országokkal fenntartott kapcsolatainkban – amelyet a cotonoui megállapodás rögzített -, valamint a többi régióval, az Ázsiával, Latin-Amerikával vagy Kelet-Európával fenntartott kapcsolatainkban is. Az emberi jogokra vonatkozóan szigorú szabályaink vannak, amelyek közé tartozik a harmadik országokkal folytatott párbeszéd, valamint a hét közös uniós stratégia.

Bizonyára van hová fejlődnünk. Többet is tehetünk, és jobban is tudnánk csinálni. A demokrácia lényegéből adódóan új politikai keretekre van szükség, és a pillérek közötti jelenlegi feladatmegosztás nem feltétlenül felel meg a jelenlegi szükségeknek. Több eszköz párhuzamosan is felhasználásra kerül, és időnként nem túl következetesen. Ez aláássa tevékenységünk hatását. Nyilvános megítélésünkre és hitelességünkre is kihatással lehet, illetve korlátozhatja a hatékony együttműködés lehetőségét. Ezért új eszközök vagy modellek létrehozása nélkül, egyszerűen csak jobb együttműködést és nagyobb összhangot szeretnénk elérni a demokrácia támogatására irányuló munkánk kialakításában.

Hogyan érhetjük el mindezt? Nos azáltal, hogy konkrét módszereket határoozunk meg az uniós eszközök egységes kereten belül történő hatékonyabb felhasználására.

Ilhetet meríthetünk néhány sikertörténetünkből. A nyugat-balkáni részvételünk ilyen példa. Egyesíti az első és a harmadik pillér eszközeit, miközben a politikai reformok támogatására irányul, beleértve az intézmények kiépítését. Ennek is köszönhető, hogy egyre stabilabb közeggé válik a demokrácia számára. Az EU különleges képviselőjének „két kalapja” elősegíti a különböző uniós eszközök jobb együttműködését és összehangolását. Nem szabad azonban elbáznunk magunkat, hiszen alapvető változásokkal kell számolnunk a régióban.

Világosan szeretnék fogalmazni. Néhányan – talán nem az ittlévők közül – amiatt aggódnak, hogy vajon a kezdeményezés nem jelenti-e majd a fejlesztési támogatások újabb feltételekhez kötését. Természetesen ez kényes kérdés. A partnerországokkal az emberi jogokról és a demokráciáról folytatott párbeszédnek azonban soha nem tartalmazhatnak feltételeességet.

Hol tartunk most? Az adott munkacsoportok különböző hozzájárulások alapján megkezdték a Tanács következtetéseire vonatkozó javaslatok megvitatását. A cseh elnökség által megkezdett munkára építünk; az elnökség rendkívüli konferenciát rendezett az Európai Unió és a demokráciaépítés témájában.

Kezembe került a Demokrácia és Választási Segítségnyújtás Nemzetközi Intézete (IDEA) által készített nagyon érdekes jelentés is, amely összehasonlítja a demokráciaépítés során részünkről megnyilvánuló szándékokat azzal, ahogyan azokat a partnereink látják.

Túl korai lenne a kezdeményezés értékelése, azonban azt hangsúlyozni szeretném, hogy a folyamat már most hozzáadott értéket képvisel, hiszen a fejlesztésért és az emberi jogokkal kapcsolatos ügyekért felelős résztvevők szorosabban együttműködnek. A fejlesztéssel és az emberi jogokkal foglalkozó tanácsi munkacsoportok párhuzamos vagy közös üléseket tartanak. Ez önmagában hozzáadott értéknek és fontos mozzanatnak számít a kezdeményezés egésze szempontjából. Azon munkálkodunk, hogy a Tanács következtetéseit elfogadásra kerüljenek az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának novemberi ülésén.

Az egyik vitára bocsátott javaslat az egyes országok helyzetének mélyreható elemzésén alapuló, országspecifikus megközelítések szükségességét veti fel, amelyeket azután uniós szinten fel lehetne használni a demokráciaépítés megfelelő eszközének kiválasztásához.

Egy másik javaslat a párbeszéd és konzultáción alapuló valódi párbeszéd szükségességét veti fel, ahol a demokrácia támogatását külön kérdésként kezelik, és ahol a különböző párbeszédnek következetesebbek és összehangoltabbak.

A világ különböző részein a választási folyamatokban nyújtott európai uniós támogatás lényeges. A Tanács és az Európai Parlament ezzel kapcsolatos véleménye nagy mértékben megegyezik. Osztjuk a Parlament aggodalmát, hogy időnként úgy érzi, szükség lenne a „választásokon túli” támogatásra is. A választás támogatása egy folyamat része kell, hogy legyen, amely hosszú időn keresztül figyelemmel kíséri a politikai fejleményeket. Ez azt jelenti, hogy figyelemmel kell kísernünk, mi történik a választások előtt, közben és a két választás közti időszakban annak érdekében, hogy működő mechanizmusok biztosítsák a felelősség megkövetelését.

Nem hangsúlyozhatom eléggé a parlamentek – nevezetesen az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek – szerepét a demokráciaépítés folyamatában. Teljes mértékben be kell vonnunk őket az Európai Unió tevékenységeibe.

Remélem, hogy a Lisszaboni Szerződés a közeljövőben hatályba lép. Az Unió új „játékszabályai” demokratikusabb és hatékonyabb Európai Uniót fognak eredményezni. A Szerződés továbbá elő fogja segíteni Európa globális szinten betöltött szerepének megerősödését az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásán keresztül. A cél mindenekelőtt az EU külpolitikájának egységesebbé tétele, valamint a Bizottság és a Tanács munkája közti szakadék áthidalása annak érdekében, hogy egységes politikai irányvonalak alakuljanak ki. A Európai Külügyi Szolgálat mellett a demokráciaépítés politikai keretei is javulni fognak, és az Unió még hatékonyabban tudja majd támogatni a világ számos részén megvalósuló fejlesztéseket.

Rendkívül fontos az Európai Unió támogatása a demokráciaépítésben. Ha egy demokratikus állam nem képes a polgárok alapvető szükségének kielégítésére, illetve a gazdasági és társadalmi fejlődés ösztönzésére, az a demokrácia működésével való elégedetlenséghez vezet. Ezzel a kormány mind legitimitását, mind pedig politikai támogatottsága elvesztését kockáztatja.

Szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlament képviselőinek, amiért kitartóan szorgalmazták az ügyet. Önök közreműködnek elkötelezettségükkel, a jogalkotáson keresztül, valamint a világ különböző részein működő parlamentekkel való kapcsolatuk és az EU választási megfigyelő misszióiban való részvételük révén. Mindezek miatt önöknek kulcsfontosságú szerepük van a demokráciaépítésben, és remélem, hogy az Európai Parlament még nagyon sokáig gyakorolni fogja ezt a szerepet.

Véronique De Keyser, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, hogyan lehetséges a demokráciát eljuttatni egy nemzethez? Nos, a civil társadalom bevonása és megerősítése, a szegénység és a kirekesztés elleni küzdelem és a nők felszabadítása révén.

Európa nem volt annyira naiv, hogy azt higgye, tankokkal és bombákkal ki lehet vívni a demokráciát, noha egyes tagállamok ebben a hiszemben éltek. Európának tehát a „puha hatalom” szerepét kell magára öltenie. Ez hálátlan, nehéz szerep. Létrehozta a demokrácia és az emberi jogok európai eszközét, amely még csecsemőkorát éli. Törekény, de ígéretes, amennyiben megfelelően gondját viselik. Nem kormányzati szervezetek kormányuk támogatása nélkül pályázhatnak projekteikkel, és ez lényeges.

Azonban a választási megfigyelő missziókat is e rendkívül szűk költségvetésű eszközökből kell finanszírozni. Ezek olyan kulcsfontosságú missziók, amelyek – mintegy tíz év alatt – bizonyították létjogosultságukat, és amelyekre vonatkozóan a Parlament ugyanakkor már igényelte a források kibővítését és természetesen több nyomon követő intézkedés kialakítását – köszönöm, Malmström asszony –, valamint a legitimitás felügyeletével kapcsolatos nagyobb következetesség kialakítását, és ezen a ponton teljes mértékben egyetértek Joly asszony egyes misszióinkra vonatkozó megjegyzésével. Nem helyénvaló, hogy miután a demokratikus választási folyamat útjára lépett egy ország, ne támogassuk a konszolidálódás útján.

Akik rövid távon gondolkodnak, kétségtelenül költségesnek tartják a demokráciát. Az biztos azonban, hogy kevésbé költséges, mint a háború, és ez az az adat, amelyet az Európai Külügyi Szolgálat működése során minden bizonnyal figyelembe fog venni.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Charles Goerens, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, létezik demokrácia szabadság nélkül? Nem. Létezik szabadság jogok nélkül? Természetesen nem. Ez visszavezet minket az emberi jogok kérdéséhez ebben a vitában.

Joseph Ki-Zerbo, a kiváló Burkina-Fasó-i tudós a következő választ adta erre a kérdésre: „A teljes szegénységben élőnek nincs szabadsága, hiszen nem választhat különböző lehetőségek közül”. A szegénység tehát a szabadság

hiányának szinonimája. Következésképp a szabadság, a demokrácia és az emberi jogok szoros kapcsolatban állnak egymással.

Nem meglepő tehát, hogy számos erre vonatkozó utalás található az Európai Unió és a harmadik országok kapcsolatait szabályozó alapszövegekben, kezdve a cottonui megállapodással, amely az AKCS-országokkal folytatandó politikai párbeszéd összefüggésében különösen tartalmaz egy, az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó záradékot. A demokrácia előmozdítása tehát alapvető kérdéseket vet fel bizonyos feltételek ésszerű meghatározására vonatkozóan.

Mindezen megfigyelések alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy a demokrácia nem a fejlődés kiindulópontja, hanem gyakran inkább az eredménye. Az Európai Unió és a harmadik országok közötti partnerségi kapcsolatok ezt nem hagyhatják figyelmen kívül. Az előrelépéshez szükség van eltökéltségre, de ugyanakkor türelemre is. Napjainkban számos ország a demokrácia útjára lépett. Európa elmondhatja, hogy támogatta ezeket a folyamatokat egy olyan stratégia segítségével, amely egyszerre magában foglalja a szegénység elleni küzdelem követelményét, az emberi jogok kodifikálását, valamint a demokratikus alapelvek és a jogállamiság előmozdítását. A politikával kapcsolatban megfogalmazott valamennyi, általam is jogosnak vélt kritika ellenére továbbra is meg vagyok győződve arról, hogy ami a múltban működőképesnek bizonyult, irányadó lehet a jövőbeni intézkedéseink alakításában is.

Richard Howitt (S&D). – Elnök úr, a demokratizálódás folyamata elősegíti a politikai kérdések békés úton történő rendezését, a politikai változást, és a társadalmon belüli hatalmi viszonyok alakítását éppúgy, mint az emberi jogok tiszteletben tartását. A demokrácia támogatása megerősíti a válságok megelőzésére és a szegénység csökkentésére irányuló külpolitikai célkitűzéseinket. Ezért fogadtam örömmel a demokratizálódásra vonatkozó európai konszenzust szorgalmazó parlamenti módosítást, és gratulálni szeretnék a svéd elnökségnek az ezzel kapcsolatos indítványához.

Szilárd meggyőződésem, hogy a demokratizálódás kérdésének az Európai Unió harmadik országokkal szemben alkalmazott valamennyi politikáját alakítania kéne. Meg kell, hogy mondjam, elítélem az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportjának álláspontját, miszerint ellenzik a szöveg 10. bekezdését, és azt sugallják, hogy az egy dolog, hogy mit mond az Európai Unió a demokráciáról, de ha érdekeink úgy diktálják, a nem demokratikus országokkal kapcsolatban a gyakorlatban másként is eljárhatunk. Ez nem így van.

Végezetül, ahogy Malmström asszony említette, a demokráciaépítés sokkal többről szól, mint csupán a választásokról: a pluralista civil társadalom felépítése a cél. Ezért kell Európának finanszíroznia a polgári részvételt előmozdító nem kormányzati szervezeteket, támogatnia a perifériára szorult csoportok bevonását, biztosítani a jogi szakemberek képzését, előmozdítani a szólás- és gyülekezési szabadság megvalósulását, és megerősítenie a politikai pártok parlamenti részvételét. Vagyis támogatnia kell a civil társadalom felemelkedését.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Elnök úr, felszólalásomban a keleti szomszédainkra vonatkozó demokráciaépítés kérdéseivel szeretnék foglalkozni. Az utóbbi években stagnálás, vagy esetenként visszaesés is tapasztalható ezen országok demokratikus normái tekintetében. A grúzai és moldovai fejlemények a legaggasztóbbak.

A demokratikus politika gerince, a jól működő – hangsúlyozom: jól működő – civil társadalom lényegében hiányzik valamennyi keleti szomszédunknál. Gratulálni szeretnék Svédországnak, a soros elnökséget ellátó országnak, hogy az elsők között voltak, akik kezdeményezték a keleti partnerség politikáját. Ez a politika közelebb hozhatja keleti szomszédainkat az Európai Unióhoz. Számos tekintetben azonban a keleti partnerség nem kínál valódi ösztönzőket az említett országoknak ahhoz, hogy egy fájdalmas és hosszadalmas reformfolyamatba kezdjenek.

Kiegészítő kérdésem a következő: mi a Tanács erre vonatkozó álláspontja? Másképpen fogalmazva: mire készül a Tanács? Készülünk-e erőteljesebb fellépésre annak érdekében, hogy biztosítsuk a demokrácia megerősödését ebben és számos ehhez hasonló forrongó és bizonytalan térségben?

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr, végezetül Malmström miniszter asszonyhoz szólva szeretném megemlíteni, hogy véleményem szerint az Unió két gyengeséggel küzd, amikor megpróbálja előmozdítani a demokrácia és az emberi jogok ügyét szerte a világban. A tagállamoknak gyakran egymással ütköző és nagyon különböző törekvései vannak. A fegyverek üzlegiztató exportjára vonatkozó tilalom ennek ékes példája: a tagállamok nincsenek egy véleményen. Hogyan valósulhat meg a közös politikai fellépés ilyen körülmények között?

Másodszor pedig úgy vélem, hogy Üzbegisztán ékes példája annak is, amikor egy ország azt mondja nekünk, hogy az Európai Unió csak ne tanítson neki semmit a demokráciáról és az emberi jogokról, mert az Uniónak is megvannak a maga hibái és problémái. Hogyan válhatunk meg e kettős mércétől? Megszoktuk, hogy másokat kioktatunk, de mi magunk nem mindig gyakoroljuk, amit hirdetünk. Úgy vélem, hogy az a gondolat is, amelyet ön a szervezeti demokráciával kapcsolatban említett, szintén erről a kettős mércéről szól.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, köszönetet szeretnék mondani a képviselőknek az ügygel szemben tanúsított elkötelezettségükért. Teljes mértékben egyetértünk a tekintetben, hogy meg kell erősítenünk a demokráciát az EU külpolitikájában. Most, egy gazdasági válság idején különösen fontos, hogy ez a kérdés ne sikkadjon el. Tudjuk, hogy számos fejlődő országot nagyon komolyan érint a válság. A recesszió elégedetlenséget és társadalmi feszültséget eredményez. Ha egy ilyen helyzetben hiányoznak a jól működő társadalmi intézmények, a helyzet rendkívül súlyossá válhat. Ezért fontos, hogy létezzenek stabil demokratikus intézmények, és egy erős civil társadalom, amely képes megbirkózni az ilyen és ehhez hasonló válságokkal.

A keleti partnerség rendkívül fontos eszköz, nem utolsó sorban a demokrácia megerősítésében. Intenzíven dolgozunk ezen. Decemberben külügyminiszteri találkozót tartunk, és reméljük, hogy 2010 elejére számos konkrét intézkedést újtárra indíthatunk. A keleti partnerség rendkívül fontos eszköz a demokrácia megerősítésében közvetlen szomszédainknál.

Hautala asszony felvetette Üzbegisztán ügyét. Természetesen ez nagyon komoly kérdés. Az ott tapasztalható emberi jogi helyzet messze nem kielégítő. Ahogy azzal Hautala asszony is tisztában van, a szankciók kiterjesztése a Tanács egyhangú jóváhagyását igényli. Jelenleg a Tanács véleménye nem egyhangú. Egyetértés van ugyanakkor az elérendő cél tekintetében, ami a demokrácia és az emberi jogok megerősítése Üzbegisztánban. Reméljük, hogy ezt szorosabb elkötelezettség révén képesek leszünk elérni. Reméljük, hogy az emberi jogi helyzet folyamatos értékelése, és az Üzbegisztánnal folytatandó kapcsolatok folyamatos alakítása által alternatív megoldásokat fogunk találni a demokrácia megerősítésére. A hatásgyakorlásnak vannak más, akár hatékonyabb eszközei is, mint a fegyverembargó. Csupán néhány ország folytat fegyverkereskedelmet Üzbegisztánnal, így a fegyverembargó legfeljebb szimbolikus gesztusként fogható fel. Talán vannak más megoldások is. De ahogy már korábban is említettem, először a Tanács egyhangú jóváhagyása szükséges, és ez jelenleg nincs meg.

Ha az EU hitelesnek akar mutatkozni a külvilággal folytatott kapcsolataiban a demokrácia és az emberi jogok területén, akkor az EU-n belül is szigorúaknak kell lennünk. Vannak hiányosságok. Talán nem összehasonlíthatóak a más országokban elkövetett kirívó jogtalanságokkal, de az EU-n belül is léteznek hiányosságok. Éberem kell figyelnünk ezekre, ha hitelesek akarunk maradni a külvilággal való viszonyainkban.

Végezetül köszönetet szeretnék mondani önöknek ezért a vitáért és a Parlament által benyújtott kitűnő állásfoglalásért, amelyet megtekinthettem. Nem volt még alkalmam valamennyi módosítás átnézésére, de úgy gondolom, hogy a benyújtott állásfoglalás nagyon jó. Teljes mértékben egybecseng a svéd elnökség törekvéseivel. Ahogy elhangzott, reméljük, hogy az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa novemberi ülésén elfogadja a Tanács következtetéseit. Azután pedig reményeink szerint a Parlamenttel együttműködésben tovább folytatódik a kérdés megtárgyalása.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra október 22-én, csütörtökön 11.00 órákor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Teljes mértékben támogatom ezt a javaslatot egy koherensebb és hatékonyabb uniós megközelítés kialakítására a világ számos részén megvalósuló demokráciaépítés, a demokratikus értékek előmozdítása és az emberi jogok tiszteletben tartásának uniós támogatása tekintetében. Maga az Európai Unió is a demokrácia és az emberi jogok értékeire épült. Az Unióhoz való csatlakozás feltételeit megszabó koppenhágai kritériumok is a következők teljesülését követelik meg a tagjelölt államoktól: „stabil intézményrendszerrel rendelkezzen, amely biztosítja a demokráciát és a jogállamiságot, illetve az emberi jogok, valamint a kisebbségek tiszteletben tartását és védelmét”. A Lisszaboni Szerződés ezen felül tovább erősíti az Unió arra irányuló kötelezettségvállalását, hogy külső intézkedéseiben alapelveinek megfelelően járjon el. Valójában a közös kül- és biztonságpolitika egyik legfőbb célkitűzése is a demokrácia és a jogállamiság, valamint az emberi jogok tiszteletben tartásának megszilárdítása. Szorgalmazom, hogy mihamarabb hozzuk létre az Európai Külügyi Szolgálatot, de az ne csak támogassa a demokráciaépítést, hanem maga is demokratikusan elszámoltatható legyen az Európai Parlament felé. A demokrácia általános

érvényű érték. A demokratizálódás és a felelős kormányzás nem önmagukért való célok, hanem elengedhetetlenek a szegénység visszaszorításához, a fenntartható fejlődéshez, a békéhez és stabilitáshoz. Valójában a demokrácia, a fejlődés, és az emberi jogok tisztelete, beleértve a gazdasági, társadalmi, és kulturális jogokat, egymással összefüggő és egymást kölcsönösen erősítő értékek.

14. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0212/2009).

A következő kérdéseket a Bizottsághoz intézték.

Első rész

21. kérdés, előterjesztette: **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0311/09)

Tárgy: A felelős beosztásban dolgozó nők aránya a munkaerőpiacon

A legfrissebb statisztikák szerint az európai munkaerőpiacon a felelős beosztásban dolgozók között a nők továbbra is alulreprezentáltak: a legnagyobb európai vállalatoknál átlagosan tíz férfi mellett csupán egy nő tagja az igazgatótanácsnak.

Hogyan vélekedik a Bizottság a tagállamok kezdeményezéseiről, melyeket annak érdekében tettek, hogy több nő kerüljön vezető beosztásba a gazdasági ágazatban? Melyek a – különösen a felelős politikai és gazdasági beosztásban dolgozó nők európai hálózatának keretében – azonosított bevált gyakorlatok? A Bizottság támogatja-e azokat a javaslatokat, amelyek szerint meg kellene határozni a nagyvállalatok igazgatótanácsában a nők minimális arányát? Milyen javaslatokat és kezdeményezéseket szándékozik előterjeszteni a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó ütemterv végső értékelésének és a liszaboni stratégia iránymutatásainak 2010. évi felülvizsgálata szempontjából?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a döntéshozatalban részt vevő nők száma növekedett az elmúlt években, azonban a politikai és gazdasági hatalom még mindig szilárdan a férfiak kezében van. A női és férfi szerepekkel kapcsolatos sztereotíp előítéletek, a munka és a magánélet közötti egyensúly megteremtésének nehézségei, valamint a nyílt vagy a rejtett megkülönböztetés egyéb formái gátolják a nők felelős, vezető beosztásba kerülését.

Az elmúlt évtizedekben a legtöbb uniós országban a nők egyre nagyobb szerephez jutottak a politikai döntéshozásban. A változások azonban lassúak, és a hatalmi pozícióban lévő nők összaránya még mindig alacsony. A gazdasági szférában a döntéshozó hatalommal rendelkező nők aránya messze nem kielégítő. A magánszektorban az európai csúcsvállalatok vezetői közül tízből kilenc férfi. E vállalatok csupán 3%-nál nő az igazgatótanács elnöke.

A Bizottság számára nagyon fontos, hogy elősegítse a felelős beosztásban dolgozó nők arányának növekedését, és támogatja a tagállamok ez irányú tevékenységét a területre vonatkozó, összehasonlítható adatok gyűjtése, elemzése és terjesztése, az érdekelt felek által létrehozott hálózatok támogatása, valamint a tapasztalatok és bevált módszerek európai szinten történő megosztásának ösztönzése révén. A Bizottság által 2008 júniusában létrehozott, a vezető beosztásban dolgozó nőket támogató európai hálózat kiemelte az olyan intézkedések fontosságát, amelyek a mentorálás támogatását, a nőket támogató hálózatok kialakítását, a fontos szerepet betöltő nők ismertségének növelését, és a nők vezető beosztásokra történő pályázásának ösztönzését célozzák. 2010 során a Bizottság tájékoztató jellegű, valamint a bevált módszerek megosztására irányuló tevékenységeket fog szervezni.

A Bizottság örömmel jelenti, hogy számos tagállam olyan kezdeményezéseket indított útjára, amelyek támogatják a nők vezető szerephez jutását, különösen a magánszektorban megrendezett kulturális események, a felsővezetői karrier iránt érdeklődő nőknek kínált oktatási programok, a nemek közötti egyenlőséget támogató vállalatoknak adott oklevél vagy megjelölés, vállalatoknál a bevált gyakorlatok kódexének bevezetése, valamint a munka és a magánélet egyensúlyát, illetve a nemi sztereotípiákon alapuló előítéletek elleni harcot elősegítő események révén.

A nagyvállalatok igazgatótanácsában a nők minimális arányának meghatározására vonatkozó kérdés még megvitatás alatt áll. Véleményem szerint e tekintetben Skandinávia tapasztalatait kellene tanulmányoznunk, ahol a radikális megközelítést alkalmazták. A stratégia megválasztása azonban teljes mértékben a tagállamok – sajátos helyzetük mérlegelésén alapuló – döntésére van bízva. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a

Szerződés 141. cikkének (4) bekezdése értelmében a tagállamok elfogadhatnak bizonyos „pozitív megkülönböztetést szolgáló intézkedéseket”. Az Európai Bíróság azonban szűken értelmezte ezt a lehetőséget és megtiltotta az ilyen jellegű intézkedések automatikus elfogadását, előírva, hogy minden egyes esetet külön, objektív kritériumok alapján kell elbírálni.

A Bizottság 2010 közepére a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó új stratégiai keretrendszer kidolgozását tervezi, amelyet részletes hatáselemzés is kísér, és amely a 2006–2010 közötti időszakra vonatkozó jelenlegi terv végrehajtásának eredményeit is figyelembe veszi. A vezető beosztásban lévő nők nagyobb arányának elősegítése a Bizottság prioritásai között kell, hogy legyen. Végül, de nem utolsó sorban, a jövő év elején a Bizottság egy új, 2010 utáni növekedési és foglalkoztatási stratégiára vonatkozó javaslatot nyújt be. A nemek közötti egyenlőség az új stratégia központi eleme kell, hogy legyen.

Hölgyeim és uraim, hangsúlyozni szeretném, hogy a nők és férfiak egyenlő arányú képviselésének biztosítása nemcsak politikai, demokratikus vagy etikai alapelv kérdése, hanem lényegében véve alapvető gazdasági kérdés, hiszen a jövőbeni fejlődésre csupán akkor van remény, ha a társadalom a lehető legjobban kihasználja a benne rejlő képességeket. Ezért egyértelműen ki kell mondanom, hogy a nemek közötti egyenlőség és a vezető beosztásban lévő nők megfelelő arányának biztosítása az európai versenyképesség egyik meghatározó tényezője.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Biztos úr, még egyszer szeretném megköszönni a nők felelős beosztásba kerülésének előmozdítása iránti elkötelezettségét. Kérdésem ugyanakkor konkrétabb volt. A lisszaboni célkitűzések és az ütemterv értékelésének fényében tervezi-e a Bizottság konkrétabb intézkedések előterjesztését annak érdekében, hogy felvegye a küzdelmet a felelős beosztásban lévő nők munkaerő-piaci alulreprézentsága ellen?

Az említett modellek, nevezetesen a norvég modell, amelyre utalt, iránymutatás szempontjából ösztönzést jelentenek-e? Hogyan kapcsolódik mindehhez az Európai Bíróság joggyakorlata, amelyre ön is utalt? Ösztönzi, vagy elbátortalanítja az Európai Bizottságot abban, hogy kiálljon egy bizonyos irányú képviselése mellett?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Köszönöm a kiegészítő kérdést. Úgy vélem, elég egyértelműen foglaltam állást a kérdésben, de talán még ennél is világosabb megfogalmazásra van szükség. A Bizottság az esélyegyenlőséget alapvetően az európai versenyképesség egyik fő összetevőjének tekinti, függetlenül a hozzá kapcsolódó morális kötelezettségektől. Az egyenlőségnek ez a formája tehát a jövőbeni stratégiák egyik elsődleges összetevője, és ennek megfelelően valamennyi vonatkozó dokumentumban olyan intézkedésekre teszünk javaslatot, amelyek előmozdítják ezt az ügyet. Szeretném megjegyezni, hogy természetesen mindvégig a Szerződés keretein belül kell maradnunk, azonban e kereteket teljes mértékben ki akarjuk használni.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos úr, amit ön az imént elmondott, valóban nagyon jól hangzott, azonban a politikusoknak mindig ügyelniük kell arra, vajon tetteik igazolják-e szavaikat. Feltenném önnek a kérdést, nevezetesen, hogy miként fordulhat elő, hogy az elmúlt öt év alatt a Bizottság magas rangú tagjaival való együttműködésem során csak férfakkal dolgoztam együtt? Hogyan lehetséges, hogy a Bizottság összetételében nem törekedett a nemek közötti egyenlő arány biztosítására? Úgy tűnik, hogy a Bizottság összetételében a jövőben sem fog megvalósulni a nemek közötti arány egyensúlya. Nem lenne jó ebben végre példát mutatni annak érdekében, hogy hitelesebbnek mutakozzunk a további lépések megtételekor?

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Úgy vélem, helyénvaló lenne hangsúlyozni, hogy jelenleg a nők aránya a Bizottságban magasabb, mint valaha. Fontosnak tartom megjegyezni továbbá, hogy kolléganőim a legfontosabb tárcák képviselői. Efelől semmi kétség. Megemlíthetném Neelie Kroes-t, Dalia Grybauskaite-t és másokat is, minthogy valamennyi kolléganőm nagyon fontos tárca képviselője. A Bizottság tehát ebből a szempontból példát mutat, azonban világos, hogy a biztosok jelölése a tagállamok hatáskörébe tartozik, és ha a tagállamok nem jelölnek női biztosokat, akkor ez természetesen meg fog mutatkozni a Bizottság összetételében. Ami az európai igazgatás felépítését illeti, bizonyára ön is tisztában van vele, hogy a Bizottság törekszik a helyzet javítására, illetve folytatja ez irányú törekvéseit, hiszen még mindig messze vagyunk a férfiak és nők megfelelő arányú képviselésétől, azonban örömmel jelenthetem ki, hogy ha a kezdeti számokat összehasonlítjuk a mostani helyzettel, Siim Kallas kollégám erőfeszítéseinek köszönhetően néhány nagyon egyértelmű előrelépést látható. Önnek mindenesetre igaza van abban, hogy a helyzet távolról sem megfelelő.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, minden évben előkerül ez a kérdés, és én úgy gondolom, változtatnunk kell politikánkon, ha azt akarjuk, hogy több ember – és főleg több nő – vegyen részt a Bizottság, a Tanács és a Parlament munkájában, amely úgy tűnik, nem akarja ezt. Parlamentünk működése nem kedvez a gyermekes szülőknek – akár férfiokról, akár nőkről van szó –, mindenképpen választásra vannak

kényszerülve. Én ezt a karriert választottam, de ismerek olyat, aki úgy döntött, hogy otthon marad. Véleményem szerint reálisan kell végiggondolnunk a vita során, hogy a gyakorlatban mi valósítható meg.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Bevezetőmben rámutattam, hogy számos negatív és számos pozitív esettel találkozhatunk. Egyértelmű, hogy végső soron mindenkinek döntést kell hoznia, ugyanakkor bizonyos intézmények, politikák és intézkedések vitathatatlanul nagyobb döntési szabadságot biztosítanak, mint mások. Ezért minden egyébtől függetlenül meg vagyok győződve arról, hogy alkotmányos megközelítést kell alkalmaznunk az esélyegyenlőség kérdésében, valamint a megkülönböztetés valamennyi – akár közvetlen, akár közvetett – formájának megszüntetésében, mert jelenleg a férfiak és a nők nem rendelkeznek egyenlő választási lehetőségekkel. A nők még mindig hátrányos helyzetben vannak, ami sajnálatos módon mindenekelőtt abban mutatkozik meg nagyon egyértelműen, hogy nem jutnak politikai és gazdasági döntéshozó szerepekhez.

Elnök. – A kérdésfeltevők távolléte miatt a 22. és 23. kérdés kimarad.

Második rész

24. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0304/09)

Tárgy: Nyelvápolás a határ menti régiókban

A Bizottság véleménye szerint elegendő intézkedés történik-e a tagállamokban és uniós szinten annak érdekében, hogy a tagállamok közötti határ menti régiókban élő fiatalok jobban elsajátítsák a szomszédos ország nyelvét, illetve játszhatnak-e e téren különös pozitív szerepet a nemzeti kisebbségek és a határokon átnyúló eurorégiók?

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Az EK-Szerződés 149. cikkének megfelelően az oktatási anyag és az oktatási rendszer kérdése a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozik. A vonatkozó cikkben előírtak szerint az EU a tagállamok közti együttműködés ösztönzése és – amennyiben szükséges – tevékenységük támogatása révén hozzájárul a minőségi oktatás fejlesztéséhez. Másrészt a Bizottság úgy véli, hogy a tagállamok iskoláiban oktatott nyelvek kiválasztásánál figyelembe kell venni a nemzeti kisebbségek földrajzi elhelyezkedését és jelenlétét.

Ezt a szempontot emelte ki a „Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség” című 2008. szeptemberi közlemény, amelyben az áll, hogy további erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy növekedjen az iskolában tanított nyelvek száma, különös tekintettel a második idegen nyelv kiválasztására, miközben a helyi feltételeket is figyelembe kell venni. A tanulható nyelvek közötti választási lehetőség kiszélesítését célzó folyamat részeként az Európai Bizottság javasolta az oktatási intézmények és az oktatási szolgáltatást nyújtók közötti párbeszéd kialakítását például a Comenius Regio program, a helyi érdekelt felekkel kötött partnerségi kapcsolatok, vagy más országok intézményeivel létesített ikerprogramok révén.

Az oktatási, képzési és a fiatalok számára létrehozott uniós programok támogatják az Unióban beszélt valamennyi nyelv tanulását, beleértve a kisebbségek nyelvét is, valamint támogatják az említett nyelvek elsajátítása céljából külföldre utazó fiatalokat is.

Az európai, határokon átnyúló területi együttműködést elősegítő programok szintén támogathatják a képzéshez és a társadalmi integráció elősegítéséhez kötődő tevékenységeket, beleértve a nyelvtanulást is. A 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó, a Franciaország és az Egyesült Királyság közti, határokon átnyúló program támogatásában működő *Avenir éducatif commun* elnevezésű projekt például egy határokon átnyúló iskolai hálózat létrehozását célozza, különös tekintettel a nyelvtanulásra és vállalkozások beindítására. A teljes költség 2,2 millió euró, és a projekthez mindkét oldalról csatlakoztak partnerek.

Hadd említsek egy másik példát Európa másik részéből, egy határokon átnyúló, bécsi projektet, amely három külön programból áll: az Ausztria–Cseh Köztársaság, az Ausztria–Szlovákia és az Ausztria–Magyarország között létrejött programokból. A projekt része a fiatalok felkészítése a Közép-Európa határ menti régióiban való életre, különösen olyan oktatás biztosításán keresztül, amely számos különböző – nyelvi, interkulturális, kommunikációs és tudásbeli – készség és ismeret elsajátítását célozza. A projekt teljes költsége 791 000 euró.

Elnök. – Megkérdezném Posselt urat, van-e kiegészítő kérdése?

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Elnök úr, ön igen figyelemre méltó példája a többnyelvűségnek. Először is szeretném megkérdezni a biztos urat, hogy nem lehetne-e egy, az ön által említett, Ausztria és Magyarország, illetve Ausztria, a Cseh Köztársaság és Szlovákia között megvalósulóhoz hasonló projektet létrehozni

Magyarország és Szlovákia között? Ez politikai szempontból bizonyára kedvező és hasznos lenne. Második észrevételem, hogy több, a valós élethelyzetben megvalósuló nyelvtanulásra lenne szükség a határ menti régiókban a szomszédos országok nyelvének elsajátítására, mint például a cseh nyelv elsajátítására Kelet-Bajorországban, és hogy ennek nemcsak az iskolai oktatásra kéne szorítkoznia. Schirndingben például van egy német-cseh kétnyelvű óvodánk. Az óvodák támogatására is lehetőség lenne? A felnőtt oktatás – az egész életen át tartó tanulás – is érdekelné, amelynek segítségével a határ menti területeken az idősebb generációnak is lehetősége nyílna arra, hogy megtanulja a szomszédos országok nyelvét.

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Köszönöm a kiegészítő kérdéseket. Ami a Magyarország és Szlovákia közötti közös projekt kérdését illeti, amennyiben egy ilyen projektet benyújtanak az Európai Bizottsághoz, azt egészen bizonyosan komoly figyelemben részesítjük. Ily módon is hozzá kívánunk járulni a mindkét ország érdekeit szolgáló megoldások kialakításához.

Ami a második kérdést illeti, először is szeretném hangsúlyozni, hogy szeptemberben újtára indítottunk egy kezdeményezést, amely az idegen nyelvek kisgyermekkorban történő tanulásához kapcsolódik. Ez egy több évet átfogó kezdeményezés, és már most figyelemre méltóan sikeresnek mutatkozik. E kezdeményezés része egy, a tagállamokban folytatott kampány is, amely arra biztatja a 2–6 év közötti gyermekek szüleit, ösztönözzék gyermekeik nyelvtanulását.

Ami a kérdés második, az egész életen át tartó tanulásra vonatkozó részét illeti, pontosan ez az általunk szorgalmazott politika fő célkitűzése. Számos, az idegennyelv-tanulást, valamint az interkulturális készségek elsajátítását célzó projektünk van olyanok számára, akik kikerültek az oktatási rendszerből, ideértve azokat, akik szakiskolában tanulnak, és akiknek –úgy mond – kevesebb lehetőségük van –, és azokat is, akik nyugdíjasok vagy munkanélküliek. Ez nemcsak a különböző projektek finanszírozásában tükröződik, hanem egyértelműen hangsúlyos pontja az Európai Bizottság 2008-ban elfogadott stratégiájának is.

Nemcsak a fiatalok, hanem valamennyi európai uniós polgár számára is biztosítani szeretnénk az eszközöket és a lehetőséget ahhoz, hogy legalább két idegen nyelvet elsajátítson.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Biztos úr, szeretném megköszönni az érdekes információkat, azonban válaszában az iskolákra összpontosított, holott számos határ menti városban egyetemek létrehozására is kísérlet történt. Ilyen jellegű egyetemet – a Viadrina Európai Egyetemet – alapítottak például a lengyel–német határ melletti Frankfurtban. Kérdésem a következő: az ön által említett különböző iskolák keretein belül van-e lehetőség az ilyen jellegű felsőoktatási intézmények támogatására, nevezetesen az olyan egyetemek támogatására, amelyek az Európai Unión belüli nemzeti határok mentén elhelyezkedő városokban létesültek.

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Amennyiben egyetemek olyan projekteket nyújtanak be, amelyek megfelelnek a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó egész életen át tartó tanulás program követelményeinek, az Európai Bizottság kész ezek finanszírozására is. Szeretném elmondani, hogy valójában az Európai Bizottság által már finanszírozott projektek egy jó része számos, az Európai Unió legkülönbözőbb részein található egyetemet is mint partnerintézményt magában foglal. Ezért a válaszom egyértelmű „igen”. Ami számít, az az érintettek különböző képviselői által benyújtott projekt minősége.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök úr, számos Erasmus programunk van diákok, fiatal vállalkozók és most már újságírók számára is. Véleménye szerint lehetne-e az Erasmus programot a határ menti régiókban megvalósuló kommunikáció javítására használni, és mit emelne ki ezzel kapcsolatban?

Leonard Orban, a Bizottság tagja. – (RO) Erre a kérdésre a válaszom egyértelmű „igen”. Az Erasmus program egyébként, amely mintegy 20 évvel ezelőtt indult újtára az Unióban számos ügynökség által nem igazán pozitívan szemlélte programként, jelenleg az Európai Unió egyik legsikeresebb programja.

Gyakori látogatásaim alkalmával – nemcsak a tagállamok fővárosait, hanem az Európai Unió számos régióját is felkerestem – alkalmam volt megbizonyosodni a program rendkívül pozitív hatásáról. Korábban már szóba kerültek a lengyelországi és németországi egyetemek. Örömmel emlékszem vissza arra, amikor a Varsói Egyetemen tett látogatásom alkalmával jelentős számú német diákkal találkozhattam, akiknek az Erasmus program révén lehetőségük volt valamelyest megismerkedni mind a lengyel nyelvvel, mind pedig a lengyel kultúrával, vagyis ezt ma úgy mondanánk, hogy interkulturális ismeretekre tettek szert.

Ők ékes példái annak, hogy milyen hatékony és hatásos ez az ismeret. Válaszomban végezetül hadd emlékeztessem önöket arra, hogy a Bizottság elnöke, Barroso úr kifejezte abbéli szándékát, hogy megbízatásának következő időszaka alatt támogatni fogja azokat a kezdeményezéseket, amelyek a fiatalok

mobilitásának megerősítésével és fellendítésével kapcsolatosak, pontosan azért, hogy elsajátíthassák ezeket az egyre inkább nélkülözhetetlenné váló készségeket.

Elnök. – 25. kérdés, előterjesztette: **Nikolaos Chountis** (H-0320/09)

Tárgy: A Bizottság érdektelensége a Siemens-botrány körüli vizsgálatok tekintetében

A Siemens-botrány az Európai Uniót az utóbbi öt év során felrázó korrupciós ügyek legfontosabbika. Az igazságszolgáltatási vizsgálatokból, a bíróságok végzéseiből, az érintettek vallomásaiból, és maga a vállalat nyilvánosan tett nyilatkozataiból is az derül ki, hogy különböző országok – köztük Görögország – politikai pártjai és magas beosztású tisztviselői csúszópénzt fogadtak el, hogy a nagyvállalat előnyökhöz jusson az állami szektor és közvállalatok munkálataira és beszállításaira kiírt nyilvános tenderek – melyek közül számos pályázat, társfinanszírozás formájában, közösségi alapok támogatását élvezve – elbírálása során.

Tekintettel arra, hogy a Siemens-botrány kirobbanása óta a csalás elleni küzdelemért felelős biztos, Sim Kallas a közösségi ellenőrzés keretében azt válaszolja, hogy a tényfeltárás nem tartozik az Európai Unió illetékességi körébe, és hogy a tagállamok nem kérték az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) szolgálatait, az alábbiakat kérdezem a Bizottságtól: milyen módon vigyázott az Európai Bizottság és az uniós költségvetés kárára elkövethető csalások kivizsgálásával hivatalosan megbízott OLAF az európai polgárok közpénzeire? Mivel járult hozzá a Bizottság és az OLAF e teljes átláthatóságot megkövetelő fontos ügyhöz? Milyen következtetéseket vont le a Bizottság és az OLAF az ügyből?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság nagy figyelmet szentel valamennyi Európában történt korrupciós ügynek, azonban meg kell, hogy mondjam, hogy az uniós alapokat érintő, és közvetve vagy közvetlenül a Siemenshez köthető ügyek száma jelenleg rendkívül csekély. A következőkben áttekintést adok a négy érintett ügyről.

Az OLAF által jelenleg vizsgált, és 2003 utolsó negyedében lezárt, külső segélyeket érintő eset az igazságügyi nyomon követés szakaszában van Németországban. Az OLAF szorosan figyelemmel kíséri az országban folyó bírósági eljárásokat.

Az EBB által finanszírozott projektekhez kötődő, második OLAF-ügy jelenleg vizsgálat alatt áll. Közbeszerzési eljárásokat érintő ügyről van szó.

A harmadik, szintén az Európai Beruházási Bank által finanszírozott projektekhez kötődő, közbeszerzési eljárásokat érintő ügyet jelenleg vizsgálja az OLAF annak megállapítása céljából, hogy fennáll-e az EU pénzügyi érdekeit sértő csalás vagy szabálytalanság alapos gyanúja. Az értékelés eredményének fényében az OLAF el fogja dönteni, hogy az ügyben szükség van-e vizsgálat megindítására.

Végezetül, a negyedik: a spanyol legfelsőbb bíróság 2008. november 4-én ítéletet hozott egy, a strukturális alapokat érintő ügyben, amelyben eredetileg a Siemens is gyanúba keveredett. Az 1990-es évek közepén a nemzeti hatóságok vizsgálták az ügyet, az azt követő bírósági eljárásokat pedig szoros figyelemmel kísérte az UCLAF, később pedig az OLAF. Az ítélet – többek közt – szabadságvesztést és hamisításért járó pénzbüntetést rótt ki több emberre is. Ezzel kapcsolatban azonban azt is meg kell jegyeznünk, hogy a madridi büntetőbíróság 2006. június 22-én hozott első ítéletében felmentette a Siemenst.

Mint az összes ilyen jellegű ügy esetében, általánosságban le kell szögeznünk, hogy az OLAF nem bűnüldözési szerv. Az OLAF szorosan együttműködik a tagállamokkal, az utóbbiaknak tájékoztatási kötelezettségük van az OLAF felé, az OLAF pedig természetesen követi és komoly figyelemmel kíséri mindazokat az ügyeket, amelyek valamilyen módon uniós alapokat érintenek, vagy ahol ennek a vizsgálata folyik.

Ez az általános kép. Az OLAF továbbá részt vesz az összes többi nemzetközi intézménnyel folytatott szoros nemzetközi együttműködésben a humanitárius segélyek és egyéb projektek részére rendelkezésre bocsátott pénzekkel való visszaélések elleni küzdelemben.

Az ügy esetleges konkrét részleteivel kapcsolatban pedig amennyiben a képviselő úr olyan anyag birtokában van, amely jelentőséggel bírhat az ügy szempontjából, a Bizottság arra bátorítja, hogy adja át az OLAF-nak, aki megvizsgálja, és azzal kapcsolatban megbízatásával összhangban meghozza a megfelelő döntést.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, a Siemens-botránnal kapcsolatos görögországi visszhangok alapvetően megfelelnek a sajtó által is közölteknek. Más szóval az a gyanú, hogy a botrány – a háború utáni Görögország legnagyobb botránya – egyértelműen az elévülés felé tart, miután a német legfelsőbb bíróság második ítéletében kimondta, hogy Németország nem adhatja ki Görögországnak Christoforakos urat, a Siemens Hellas egykori vezérigazgatóját, a korrupció nagymesterét.

Ez a gyanú. Ez az, amerre a botrány tart Görögországban – az a botrány, amelybe a vallomások és a német bíróságok ítélete alapján olyan állami hivatalnokok keveredtek, akiket éveken keresztül csúszópénzzel lefizetett a Siemens annak érdekében, hogy ismeretlen számú beszerzésre és beruházásra irányuló szerződést szerezzen meg.

Még egyszer kérdeszem, biztos úr; miközben mindenki tudja, hogy e közbeszerzések legnagyobb része társfinanszírozásban valósult meg, csupán az önök szolgálata tesz úgy – és sajnos ezt az ön válasza is megerősíti –, mintha ezt nem tudnák, mégpedig takarózva a közösségi rendelkezések véleményem szerint önkényes fogalmaival. Mi kérdéseket teszünk fel, a válaszok pedig: adjon nekünk információkat, vizsgáljuk az ügyet, figyelemmel kísérik. Én konkrét választ várok. Biztos úr, önnek kötelessége, hogy megmentse az európai adófizetők pénzét. Mit tesz a Bizottság annak érdekében, hogy az igazságszolgáltatás elé állítsa azokat az embereket, akikről bebizonyosodott, hogy megsértették a Közösség beszerzésre vonatkozó jogszabályait?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A költségvetési mentesítéssel kapcsolatos feladatkörömnél fogva rövidesen meg fogok jelenni a Parlament és a Költségvetési Ellenőrző Bizottság előtt, hogy kifejtsem, mi a teendőnk annak érdekében, hogy biztosítsuk az európai pénzek megfelelő felhasználását; ez rendkívül terjedelmes téma.

Ismétlem, amennyiben bármilyen információval rendelkezik a társfinanszírozású projektekben felhasznált pénzekkel kapcsolatos visszaélésekről, nagyon örülnénk – mint ahogy a Regionális Főigazgatóság és más osztályok is –, ha eljuttatná hozzánk az adott az információkat. Biztosíthatom róla, hogy nagyon komolyan fogjuk venni azokat.

Ami egy személy egyik tagállamból a másikba történő kiadatását illeti, ez kizárólag a tagállamok hatáskörébe tartozó ügy, és a feladatkörömhöz tartozó egyik főigazgatóság sem tehet semmit annak érdekében, hogy megkönnyítse a kért személy kiadatását.

Elnök. – 26. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0336/09)

Tárgy: Cigarettaacsempészet és a cigarettából származó bevétel

Az Európai Csalás Elleni Hivatal augusztusi sajtóközleménye arról számolt be, hogy az Egyesült Államokban elítéltek egy jelentős tevékenységet folytató cigarettaacsempészt. Ez ugyan üdvözlendő, de az illegális cigarettakereskedelem továbbra is évente mintegy 9,5 milliárd euró bevételkiesést jelent az EU-nak, és ez a pénz bűnözőkhöz kerül, amelyből olyan terrorista szervezeteket finanszíroznak, mint a Valódi IRA.

Mi a Bizottság stratégiája annak kezelésére, hogy az illegális cigaretták 97%-a az európai adófizető – és végső soron az európai biztonság – kárára elkerüli a jogszerű adózást?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Szeretném megköszönni a képviselőnek a kérdést, amely ismét lehetővé teszi a számomra, hogy figyelmet szenteljek ennek a rendkívül jelentős problémának, amely megkárosítja a tagállamok költségvetését. Ez megint egy olyan kérdés, amelyben a tagállamoknak kell cselekedniük, de amelyben a tagállamok közötti együttműködés elengedhetetlenül fontos, és amelyben szolgálatunk, az OLAF is tevékenyen részt vesz és fontos szerepet játszik a nemzetközi cigarettaacsempészet elleni küzdelemben.

Az OLAF stratégiája világos. Először is, az OLAF segíti és támogatja az Európai Unióban tevékenykedő bűnüldözési szervek munkáját, és európai szintű műveleteket szervez és irányít: a 2007-es Diabolo művelet a Kínából az EU-ba hajón érkező konténerekben csempésztett hamisítványok ellen vette fel a küzdelmet, a 2008-as Mudan művelet a postai úton történő cigarettaacsempészet egyre növekvő problémájával foglalkozik, valamint a Diabolo II., amely az első Diabolo művelettel megegyező célt szolgál, és amelyre 2009 szeptemberében került sor.

Az OLAF a felmerülő fenyegetésekre vonatkozó titkosszolgálati információkkal látja el partnereit és együttműködik a tagállamokkal, így ez valójában a nemzetközi együttműködés területe. Az OLAF munkája amellet tanúskodik, hogy meg kell erősíteni ezt az együttműködést, de hozzá kell tennem, hogy az elmúlt ötéves időszak alatt a Bizottságban két olyan fontos esemény is volt, amelyben az OLAF rendkívül hatékony eszköznek bizonyult.

A Philip Morris egyezményről, illetve az azt követő, 2007 decemberében létrejött Japan Tobacco egyezményről van szó, ahol a legnagyobb dohánycégek elismerték, hogy vannak hiányosságai a méltányos cigarettakereskedelem terén, és jelentős összegeket fizettek be az EU költségvetésébe, valamint szorosan együttműködnek a cigarettaacsempészet elleni küzdelemben, amely az ő érdekeiket is sérti.

Ezek rendkívül fontos eredmények voltak, és valamennyi tagállam aláírta a legújabb Japan Tobacco megállapodást.

Továbbra is együttműködünk e nehéz területen, de úgy vélem, hogy ezzel a két fontos megállapodással sikerült egy kicsit átrajzolnunk a térképet és némi előrelépést tapasztalunk.

A képviselőtársam által említett eset, amelyben egy harmadik országba tartozó személy ellen folytatott eljárásról és börtönbüntetésre ítéléséről van szó, rendkívül fontos ügy, és egyike azon számos nemzetközi vizsgálatoknak, amelyeket a Hivatal irányított az említett megállapodás alapján. Számos eljárás indult az EU-ban az OLAF munkájára alapozva.

Ez az első, harmadik országban lefolytatott eljárás egy nem uniós polgárral szemben, amely közvetlenül kötődik az Unióra irányuló cigarettacsempészethez, így ez is a világméretű együttműködés egyik példája. Számos további, Kínában és más helyeken lévő összekötő tisztviselőtől származó részletet is tudnék még említeni. Mindannyian érdekeltek vagyunk az együttműködés erősítésében és a cigarettacsempészet elleni küzdelemben.

Gay Mitchell (PPE). – A bejegyzett vállalkozások munkahelyeire mért károkat félretéve, az egészségre mért káros hatások rendkívül súlyosak. Írország legnagyobb kórházában, a St. James kórházban lévő betegek felét a dohányzáshoz köthető betegségekkel vették fel. Ha megnézik a többi tagállam adatait, ott is hasonló helyzetet fognak tapasztalni. A csempészett cigaretták hozzájárulnak a probléma kialakulásához, de nem járulnak hozzá a probléma kezelésének költségeihez.

Tudomásom szerint az Európai Unióra érkező illegális cigarettakereskedelemből származó összeget 9,5 milliárd euróra becsülik, amelynek 97%-a felderítetlen. Nem itt lenne ideje, hogy a Bizottság átfogó megközelítést alkalmazzon, beleértve például part menti őrség létrehozásának lehetőségét a probléma kezelésére?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Nemrég látogatást tettem egy, az Európai Unión kívüli országban, ahol nincsenek a dohányzásra vonatkozó tilalmak, és valóban érezhető volt a különbség az Európai Unióval szemben, ahol legalább a nyilvános helyeket nem árasztja el a cigarettaszag. Úgy gondolom, ez a legfontosabb lépés az egészségügyi kockázatok elkerülése érdekében.

Ami a cigarettacsempészet elleni küzdelmet illeti, valamennyi bűnüldöző szervet be kell ebbe vonni. Valóban ez a legfontosabb prioritás, de az megint csak a tagállamok határőrségének kötelessége, hogy lefoglalják az illegális cigarettaszállítmányokat.

Magam is voltam már olyan kikötőben, amely az illegális cigarettaszállítmányok kiszűrésére alkalmas rendkívül fejlett felszereléssel rendelkezett, de ez az egyes tagállamok hatáskörébe tartozó feladat. Mi ebben csupán segíteni tudunk, titkosszolgálati információk biztosításával, és minden lehetséges támogatást megadva a tagállamoknak. A szállítmányok lefoglalása és megállítása a határnál a tagállamok határőrségének feladata.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Biztos úr, a cigarettacsempészetet három fő szálra lehet bontani: pénzügyi források, áru és végül, a kísérő dokumentáció. Elképzelhetőnek tartja a finanszírozási forrásokra – amelyeket végtére is ismerünk, és amelyek valóban befolyznak ide – kivetett célzott adók vagy vámok bevezetését?

Természetesen nem ismeretlen számunkra ez a típusú, a pénzügyi tranzakciókra vonatkozó adóforma, ahol nem az árura, és nem a papírmunkára, hanem a pénzügyi tranzakciókra vetnek ki súlyos adókat. Érdemes lenne megfontolni ezt az olyan országok esetében, mint Svájc.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Egyetértek azzal, hogy ez nagyon lényeges kérdés az adóhatóságok számára. Európában igen jelentős mértékű a dohánytermékekre kivetett jövedéki adó, de amennyire a Philip Morris megállapodással és a Japan Tobacco megállapodással kapcsolatos tapasztalataimból tudom, ez nagyjából ugyanazokat a vállalatokat érinti, mint akik a legfőbb dohánygyártóink. Az eredmény pedig szintén az, hogy együttműködnek. Svájcról nem tudok; semmi arra utaló információ nem áll rendelkezésünkre, hogy Svájc különösen problémásan állna hozzá ehhez a kérdéshez Európában úgy általában. Valamennyi állam elismeri az illegális cigarettacsempészet veszélyeit, így ha bármi ezzel kapcsolatos jelzés érkezik hozzánk, egészen biztosan felvesszük a kapcsolatot a svájci hatóságokkal.

Elnök. – Mivel a kérdésfeltevő nincs jelen, a 27. kérdés kimarad.

28. kérdés, előterjesztette: **Maria Badia i Cutchet** (H-0321/09)

Tárgy: Az oktatás helye az új európai politikai stratégiában

A jelenlegi gazdasági válság közepette számosan követelnek új, a munkahelyteremtésnek, valamint a fenntartható és intelligens növekedésnek kedvező európai stratégiát. Ennek érdekében a legkülönbözőbb területeken született számos ajánlás, de egyetlen egyet sem tettek az oktatás terén, és a Bizottság, illetve a tagállamok által hozott konkrét kezdeményezésekről sincs senkinek tudomása.

Figyelembe véve a Bolognai Folyamat – nehézségektől nem mentes – megvalósításának szükségességét, ami az egyetemek és felsőoktatási intézmények korszerűsítését, az oktatás-innováció-kutatás háromszög népszerűsítését és a szakmai képzés európai szintű egységesítésének bátorítását illeti, tervez-e a Bizottság, az új európai stratégia fényében, e területen bármilyen intézkedést vagy kezdeményezést, amely révén 2010-ben teljesen integrált, világszinten versenyképes, magas színvonalú európai felsőoktatási térség jöhetne létre?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Köszönöm a kérdést, mert ez igen aktuális kérdés manapság. Szeretném kiemelni, hogy a növekedést és foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia égisze alatt a Bizottság éveken keresztül dolgozott az európai felsőoktatás korszerűsítésére vonatkozó programja megvalósításán.

A program különösen a következő három területre összpontosít: tanterv, igazgatás és finanszírozás. A tantervet érintő reformokat nagyrészt a bolognai folyamat keretén belül valósítjuk meg, amely 2010-re egy európai felsőoktatási térség megteremtését célozza.

Ahogy önök számára is ismert, a bolognai folyamat nem bizottsági kezdeményezés, hanem 46 európai ország által létrehozott kormányközi folyamat. A Bizottság azonban, felismerve rendkívüli fontosságát, csatlakozott a folyamathoz, és teljes mértékben támogatja azt a felsőoktatás korszerűsítését célzó saját programját érintő jelentősége miatt.

Csak hogy kiemeljek egy párat az elmúlt évek ezzel kapcsolatos kezdeményezései közül, megemlíteném a tudásháromszög erősítését az Európai Innovációs és Technológiai Intézet létrehozásán keresztül, az oktatás és képzés Európán belüli elismerésének ösztönzését, az egész életen át tartó tanulás európai képesítési rendszerének bevezetését, az európai kreditátviteli és -gyűjtési rendszert, az oklevélmellékleteket és az európai szakképzési kreditrendszert.

Az egyik cél az európai felsőoktatási rendszer átláthatóbbá és összehasonlíthatóbbá tétele, ezért folyamatban vannak olyan projektek, amelyek a felsőoktatási intézmények osztályozásával és rangsorolásával foglalkoznak.

A Bizottság elismeri továbbá a jelenlegi és a jövőbeni munkaerőpiac rendkívüli jelentőségét és az ezzel járó kihívásokat különösen a fiatalok generációja számára, ezért elindította az „Új munkahelyekhez szükséges új készségek” elnevezésű kezdeményezését, valamint létrehozta az egyetemi-üzleti fórumot, ahol rendkívül fontos vélemény- és tapasztalatcsere folyik tudományos és üzleti téren egyaránt.

Ami az európai felsőoktatási térséget illeti, a részt vevő országok egyetértenek abban, hogy noha 1999 óta mára sok mindent sikerült megvalósítani, a projekt nem fog befejeződni 2010-re, hanem legalább 2020-ig folytatódni fog.

A Bizottság elképzelése szerint a bolognai folyamatnak az elkövetkező években arra kell összpontosítania, hogyan segítheti elő a felsőoktatásban megvalósuló mobilitás további erősödését, hogyan erősítheti meg a társadalmi dimenziót a felsőoktatáshoz való méltányos hozzáférés biztosításán keresztül, valamint hogyan alakíthatja a folyamatot globális szinten, nevezetesen az európai felsőoktatási intézmények és a globális partnerek közötti együttműködést.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos úr, ma már másodszor van szerencsém kérdést intézni önhöz és meghallgatni a válaszát. Köszönöm az iménti válaszát. Nyilvánvalóan mindenben egyetértünk a bolognai folyamat értékelését illetően.

Kérdésem inkább a közeljövőre és a kicsit távolabbi jövőre vonatkozott, mivel a minket sújtó jelenlegi gazdasági válság azt is jelenti, hogy gazdasági ágazatok egész sora, köztük néhány fejlett iparág, nem fog új munkahelyeket teremteni. Ráadásul többek között egy új, „zöldnek” nevezett gazdaság munkahelyeiről beszélünk.

Kérdésem tehát a következő: hogyan ültethető át ez az új helyzet, az új gazdaság, amelyet megpróbálunk kialakítani, a tervek és a tanulmányok szintjére, mind az egyetemi, mind pedig a szakmai képzésben, különösen

most, hogy – mint azzal ön is tökéletesen tisztában van – megkezdjük a szakmai képzésekre vonatkozó kopenhágai folyamat végrehajtását.

Szívesen meghallgatnám ezekről az ön véleményét.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Úgy gondolom, ismét nagyon fontos problémára hívta fel a figyelmet. Ma délelőtt már beszéltünk arról, hogy az Európai Unióban 78 millió az alapszintű, vagy alacsonyabb képzettséggel rendelkezők száma, és egyértelmű, hogy az általunk 2020-ra kitűzött határidőre egészen biztosan nem ugyanennyi lesz az alapszintű vagy alacsonyabb képzettséggel rendelkező emberek számára alkalmas munkahelyek száma.

Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy felkészüljünk azokra az időkre: modernizálni és korszerűsíteni kell oktatási rendszerünket, és tovább kell folytatnunk az elemzéseket és kutatásokat annak érdekében, hogy megállapíthassuk, milyen új készségekre és munkahelyekre lesz majd szükség. Fel kell készítenünk erre különösen a fiatal, de a középgenerációt is.

Ezért folytatni szeretnénk a szakpolitikai együttműködésre és kölcsönös tanulásra irányuló „Oktatás és képzés 2020” stratégiai keretrendszeren belül már megkezdett kutatást. Ez csupán egyike azon keretrendszereknek, amelyeken belül folytatni kívánjuk az oktatási intézményekkel és a vállalkozásokkal való együttműködésünket annak megállapítása érdekében, hogy milyen követelményeket támasztanak a legszélesebb körű és legfontosabb készségek, amelyekre 2020-ban polgárainknak szükségük lesz.

Gay Mitchell (PPE). – Egyértelmű, hogy az oktatásért túlnyomórészt a tagállamok kormányai felelnek, azonban az egyik kérdés, amelynek koordinálásában a Bizottság tagja segítséget nyújthatna, az annak a jelenségnek a megszüntetése, amelyet én úgy hívok, hogy az oktatási rendszeren belüli apartheid. Közösségünk bizonyos csoportjaiban az embereknek nincs hozzáférése a felsőfokú oktatáshoz.

Ha például Dublint nézzük, öt olyan körzetet tudnék megnevezni, ahonnan legnagyobb börtönünk, a Mountjoy börtön bentlakóinak 75%-a származik. Szükségtelen említenem, hogy ugyanezen közösségekből a felsőfokú oktatásba kerülők száma még a 21. században is a mindenkorinál alacsonyabb szinten van. Feltételezem, hogy Európa-szerte ugyanez a helyzet. Nem lenne lehetőség olyan normák támogatására, amelyek megszüntetnék az apartheid állapotát, és mindenki számára hozzáférhetővé tennék a felsőoktatást?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Kérdését a munka- és a hatáskörök megosztására vonatkozó nagyon világos megállapításával kezdte, azonban kétségtelen, hogy a Bizottság nagyon komolyan támogatja mindazon erőfeszítéseket, amelyek növelik a lehető legmagasabb képzettséggel rendelkezők arányát a népességben. Egyértelmű, hogy csak az oktatási szint emelése és – ahogy ön is említette – a minőségi felsőoktatáshoz való hozzáférés kiszélesítése révén tarthatjuk meg az európai gazdaság élvonalbeli szerepét, és őrizhetjük meg a jólétet és a magas életszínvonalat, amelyet európai polgárokként élvezhetünk.

Ezért úgy vélem, hogy e tekintetben a Bizottságnak és a tagállamoknak nagyon szorosan együtt kell működniük, hogy megteremthessék azokat a körülményeket, amelyek révén a nehéz társadalmi-gazdasági háttérből származó diákok és tanulók is tisztességes esélyt kaphatnak, és hozzáférhetnek a felsőfokú és egyetemi képzésekhez.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – Napjainkban az európai fiatalok 19%-a hagyja abba idő előtt tanulmányait. Az Európai Unió nem lesz képes megvalósítani a fenntartható gazdasági fejlődést, amennyiben nem fektet be az oktatásba és kutatásba. A mai napig csupán öt tagállam fordított GDP-jének 2%-ánál többet kutatásra és fejlesztésre.

A gazdasági válság következtében mind a tagállamok GDP-je, mind pedig a Közösség költségvetése csökken. Ezért fennáll annak kockázata, hogy az oktatásra és kutatásra szánt költségvetési források csökkenni fognak az elkövetkező években. Fontos azonban, hogy befektessünk az oktatásba és fejlesztésbe annak érdekében, hogy fennmaradjon az Európai Unió gazdasági versenyképessége, és új munkahelyeket teremthessünk.

Milyen intézkedéseket tud tenni a Bizottság a tagállamokkal együtt annak érdekében, hogy garantálja a kutatásra és oktatásra fordítandó befektetés minimális szintjét az elkövetkező években?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Önnek teljesen igaza van abban, hogy a tanulmányait idő előtt abbahagyó fiatalok száma Európában nagyon magas. 2010-re a 10%-os szint elérését tűztük ki célul. Nyilvánvaló, hogy nem fogjuk teljesíteni ezt a célkitűzést, hiszen jelenleg ez az arány 15% körül van, és teljes mértékben igaza van önnek abban, hogy ez nem vet jó fényt az európai oktatási rendszerekkel szemben támasztott minőségi igény kérdéseire.

Abban is igaza van önnek, hogy a jelenlegi körülmények között, amikor a nemzeti kormányok különböző államháztartási megszorításokkal és a gazdaságélénkítő csomagok finanszírozásával küszködnek, és nagyon sok esetben az államháztartás helyreállítását és az elkövetkező évek stabilitását célzó kilábalási stratégiák végrehajtásával vannak elfoglalva, rengeteg vita folyik a költségvetésről.

Mik legyenek a prioritások? Hova tegyünk a hangsúlyokat? Bizonyára megfigyelték már, hogy a Bizottság a maga részéről mindig is erőteljesen hangsúlyozta a kutatás és fejlesztés az oktatási szektorban történő finanszírozásának megfelelő szinten tartását, mert meg vagyunk győződve arról, hogy ily módon őrizhetjük meg és növelhetjük versenyképességünket, illetve így készíthetjük fel jövőbeni kutatásainkat és a különösen erős versenynek kitett területeken dolgozókat a jövőbeni jobb teljesítményre.

A Bizottság minden bizonnyal határozottan fel fog szólalni amellett, hogy az oktatáshoz kötődő tevékenységek, valamint a kutatási és fejlesztési támogatások finanszírozását a lehető legmagasabb szinten tartjuk, még a jelenlegi nagyon nehéz gazdasági megszorítások ideje alatt is.

Elnök. – 29. kérdés, előterjesztette: **Silvia-Adriana Ticau** (H-0327/09)

Tárgy: A fiatalok minőségi oktatáshoz való hozzáférését szolgáló intézkedések tanulmányaik folytatásának ösztönzése és a munkapiacra lépésük megkönnyítése érdekében

Az EU-ban 96 millió 15 és 29 év közötti fiatal él, ami a lakosság körülbelül 20%-át jelenti. A 25 év alatti fiatalok 20%-át veszélyezteti a szegénység az Eurostat 2007-es statisztikái szerint, míg a gazdasági és pénzügyi válság következtében egyre nehezebb stabil állást találni. Az európai fiatalok hozzávetőlegesen 15%-a hagyja el az iskolát. 2009 februárjában a 25 év alatti európai fiatalok mintegy 17,5%-a volt állástalan, amely arány több mint kétszerese az ugyanebben az időszakban az EU-ban mért 7,9%-os munkanélküliségi rátának. Sok európai fiatal kénytelen ideiglenes állásokat elfogadni, mivel nem találhatnak állandó munkát.

Mivel Európa jövője a fiatal generáción múlik, nyilatkozna-e arról a Bizottság, hogy milyen intézkedéseket tervez a fiatalok minőségi oktatáshoz való hozzáféréseinek biztosítására, illetve a tanulmányaik folytatásának ösztönzése és a munkapiacra történő belépésük megkönnyítése érdekében, gondoskodván ezzel a teljesebb társadalmi beilleszkedésükről?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr, korábbi válaszómban már kifejtettem néhány ezzel kapcsolatos érveimet, de egyértelmű, hogy nagyon fontos területről van szó, így e kérdés megválaszolásakor megpróbálok további információkat is kiemelni.

Mint ahogy önök előtt is ismert, az EK-Szerződés 149. és 150. cikkének megfelelően az oktatási és képzési rendszerek tartalma és felépítése a tagállamok hatáskörébe tartozik. Az oktatási programok meghatározása az oktatás és képzés valamennyi szintjén az ő feladatuk.

A Bizottság azonban elismeri a képviselő által felvetett kérdés fontosságát, és támogatja a tagállamokat reformjaik végrehajtásában a nyílt koordinációs módszeren keresztül.

Az egész életen át tartó tanuláshoz szükséges kulcskompetenciákról szóló 2006-os ajánlás azokat a kulcskompetenciákat határozza meg, amelyeket az alapoktatásban és -képzésben részt vevő tanulóknak el kell sajátítaniuk ahhoz, hogy felkészüljenek a felnőtt életre, és képesek legyenek a jövőbeni munkavégzéshez szükséges képességek kiváló elsajátítására. Meg kell vizsgálnunk ebből a szempontból az oktatás és képzés terén folytatott európai együttműködés stratégiai keretrendszerét („ET 2020”) is. Hangsúlyozni szeretném, hogy a program első ciklusának prioritási területei közé tartozik a Bizottság azon törekvése, hogy együttműködést alakítson ki a tagállamok között az olvasás, a matematika és a természettudományok alapképességeinek jobb elsajátítása, valamint az oktatást és képzést idő előtt abbahagyók számának csökkentése érdekében.

A koppenhágai folyamat révén az Európai Unió tagállamai egyre jobban együttműködnek a tapasztalatok megosztása, valamint a szakoktatás és szakképzés és a munkaerőpiac összekapcsolása területén annak érdekében, hogy a fiatalok jobb feltételekkel kerülhessenek a munkaerőpiacra. A szakképzés vonzerejének és minőségének növelése egyik fő prioritásunk, csakhogy, mint az egész életen át tartó tanulás és az ahhoz kapcsolódó szakpolitikák koncepciójának erősítése annak érdekében, hogy az európai munkaerő rugalmassá válhasson, és alkalmazkodni tudjon a változó munkaerő-piaci viszonyokhoz.

Csak hogy kiemeljek még néhány programot: a Leonardo da Vinci program által kínált mobilitási lehetőségek szintén rendkívül hatékonyan elősegítik a fiatalok munkaerőpiacra jutását. Ez főként a szakmai képzésben résztvevő, illetve a munkaerőpiacon jelen lévő fiatalokat érinti. A programnak köszönhetően képzésük egy

részét egy másik országban végezhetik el. Idáig nagyon pozitív eredmények születtek, mivel a külföldi kihelyezések olyan készségeket fejlesztettek, amelyek hasznosak a munkaadók számára. Fejlesztették a nyelvi és interkulturális készségeket.

Meg kell említenem továbbá az Erasmus programot, de ezúttal egy kicsit más oldaláról, mert idáig főként az egyetemek közti diákcseré programokról beszéltünk. 2007 óta azonban az Erasmus program támogatta a diákok vállalkozásoknál történő elhelyezését. Ez a program kezdetektől fogva sikeres volt; már működésének első évében több mint 20 000 diák vett részt külföldi szakmai gyakorlaton és több mint 15 000 vállalkozás kapcsolódott be a programba. Ez egy példa arra, hogyan növelhetjük a diplomások elhelyezkedési esélyeit, és segíthetjük elő a tudományos élet és az üzleti szféra jobb együttműködését.

Már megvitattuk a bolognai folyamatnak a diákok mobilitására, valamint az egyetemek és felsőoktatási intézmények együttműködésére tett pozitív hatásait, ezért most nem ismétlem el, amit pár perccel ezelőtt mondtam.

Végezetül szeretném kiemelni, hogy a Bizottság tisztában van a fiatalok munkaerőpiacra lépésének különös nehézségeivel. A növekedést, valamint több és jobb munkahelyet szolgáló lisszaboni stratégia keretében mind a Bizottság, mind pedig az Európai Tanács különös hangsúlyt fektetett a fiatalok foglalkoztatási helyzetének javítására. Az Európai Ifjúsági Paktum 2005-ben történt elfogadásával a tagállamok elkötelezték magukat arra, hogy több figyelmet szentelnek a fiatalok oktatásba, foglalkoztatásba és általánosságban a társadalomba történő integrációjának, azonban a kezdeti igen ígéretes folyamat megakadt a jelenlegi gazdasági válság miatt. Való igaz, hogy a fiatalokat különösen súlyosan érintette a válság, hiszen ők voltak az elsők, akik a mostani helyzet következtében elvesztették állásukat. A Bizottság 2009. júniusi, „Közös elkötelezettség a foglalkoztatásért” című közleményében arra ösztönözte a tagállamokat és a szociális partnereket, hogy a nehéz gazdasági környezet ellenére biztosítsák a fiatalok minőségi oktatáshoz és képzéshez, és különösen a minőségi szakmai gyakorlatokhoz és gyakornoki állásokhoz való hozzáférését.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A gazdasági válság következtében fennáll annak kockázata, hogy a fiataloknak nehezebb lesz munkát találniuk, hogy végzettségi szintjüknél alacsonyabb képesítést igénylő munkát is el kell majd vállalniuk, és hogy hosszabb időt lesznek kénytelenek munkanélküliség ideje alatt képzéseken vegyenek részt, és hogy ne kerüljenek hátrányba a munkaadók által szabott foglalkoztatási feltételek miatt, amelyek kikötik a minimális munkatapasztalat idejét, időnként akár 5-10 évben meghatározva. Mindezek fényében milyen intézkedések elfogadását tervezi a Bizottság?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Teljesen igaza van abban, hogy a jelenlegi körülmények között a Bizottságnak és a tagállamoknak nagy kreativitással kell rendelkezniük ahhoz, hogy javítsanak a fiatalok helyzetén, és lehetővé tegyék számukra, hogy megtartsák munkahelyüket, vagy ha már elvesztették, átképzésben részesülhessenek és jobban felkészülhessenek a következő munkalehetőségre. A Bizottság szorosan együttműködik a tagállamokkal, illetve a szakértőkkel, és a következő három területre összpontosít: hogyan használjuk ki ezt az időszakot annak érdekében, hogy a megfelelő alapkészségeket és kulcskompetenciákat sajátítsák el, hogyan tegyük igazságosabbá a minőségi oktatást, és hogyan biztosítsuk az iskolai tanítás és tanulás minőségét. Meg vagyok győződve arról, hogy ezek alapvető feltételek ahhoz, hogy a fiatalok átvészelhessék ezt a rendkívül nehéz időszakot, és jobban felkészülhessenek az új típusú munkahelyekre, amelyek remélhetően létre fognak jönni, amint a válság alábbhagy.

Elnök. – 30. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward (H-0332/09)**

Tárgy: Önkéntesség a sportban

Felvázolná-e az Európai Bizottság, hogy milyen kezdeményezéseket kíván megvalósítani az önkéntesség szélesebb körű előmozdítása érdekében a sport terén Európában?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – A harmadik szektorban vállalt önkéntes tevékenységek fontos szerepet játszanak az Unió politikájának alakításában, tekintettel a társadalom szempontjából jótékony hatásaira, úgy mint a kohézió, az integráció, a demokrácia és a polgárok részvételének elősegítése, és így egyértelműen és törvényszerűen gazdasági értéket is teremt. Az önkéntesség számos alkalmat kínál a nem formális keretek között történő oktatásra, és ennek megfelelően elismerést érdemel. Noha az önkéntesség számos szektorban megjelenik, vannak a sport területére vonatkozó szerkezeti sajátosságok.

Az új tagállamokban az önkéntes sporttevékenység képezi a sporttevékenységek felépítésének, igazgatásának és végrehajtásának alapját, és meghatározó szerepet játszik a sport egész felépítésében. Az önkéntes

sporttevékenység fontosságát többször is elismerték az Unió politikai szintjén: a sportról szóló fehér könyvében a Bizottság nyíltan elismeri az önkéntesség szerepét, mint a sport európai felfogásának egyik általános elemét. A „Pierre de Coubertin” cselekvési tervében a fehér könyv ennek megfelelően arra törekszik, hogy konkrét tevékenységeken keresztül támogassa az önkéntességet a sportban és a nonprofit sportszervezetekben, ideértve egy önkéntességre vonatkozó tanulmány készítését, illetve a bevált gyakorlatok megosztását a nonprofit sportszervezetekkel foglalkozó nem hivatalos uniós munkacsoport keretén belül.

Az önkéntes sporttevékenységhez kötődő projekteket ezenkívül az „Európa a polgárokért” és a „Cselekvő ifjúság” programokon keresztül finanszírozták. Az önkéntességre vonatkozó új tanulmányt 2009 tavaszán indították el, és a 27 tagállamban folyó önkéntes tevékenységeket írja le. A legfontosabb lehetőségekről és kihívásokról nyújt beható elemzést, amit az Európai Unió tagállamainak, a civil társadalomnak és a sportszervezeteknek címzett ajánlások követnek majd. A tanulmány eredményei 2009 vége előtt esedékesek, úgyhogy bizonyosan megkapjuk őket az elkövetkező hetekben.

Meggyőződésünk, hogy a tanulmány elősegíti az önkéntes sporttevékenység mélyebb megértését mind társadalmi, mind pedig gazdasági vonatkozásaiban, és az önkéntes sporttevékenységek, illetve a mögötte rejlő struktúrák uniós szintű támogatására irányuló politikai igényre adott válasz alapjául szolgálhat.

A még jogalkotási folyamat alatt álló javaslat rendelkezése szerint a Bizottság az önkéntesség európai éve (2011) keretén belül is szeretné előmozdítani az önkéntes sporttevékenységeket. Amennyiben a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, rövidesen fontolóra kell venni a sportra vonatkozó új rendelkezések végrehajtását, beleértve az önkéntes tevékenységekre épülő sport struktúráinak uniós szintű támogatására vonatkozó konkrét utalást. Abban az esetben a Bizottság konzultációkat szervez valamennyi érintett fél bevonásával a szakpolitika és az egyértelműen uniós hozzáadott értékkel bíró, megfelelő kezdeményezések kialakítására.

Liam Aylward (ALDE). – Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak, különösen a sportról szóló fehér könyvvel kapcsolatban elmondottakért, amelyeket örömmel hallok.

Szeretném megemlíteni az elhízás problémáját, amely jelenleg az egyik legsúlyosabb egészségügyi probléma Európában. Becslések szerint az Európai Unión belül 22 millióra tehető a túlsúlyos gyermekek száma, közülük 5,1 millióan elhízottnak minősülnek. A túlsúlyos gyerekek számának növekedése rendkívül aggasztó. Mivel a gyermeki elhízás szoros kapcsolatban áll a felnőttkori elhízással, a korai életkor a legalkalmasabb a probléma kezelésére.

Hogyan próbálja meg összekapcsolni a Bizottság az önkéntes sport és a „sport mindenkinek” koncepcióját a gyermeki elhízás Európai Unió és a tagállamokon belüli egyre növekvő aránya elleni küzdelemmel? Lenne rá lehetőség, hogy önök elindítsanak egy oktató jellegű programot annak érdekében, hogy az üzenet eljusson Európa minden részére és minden egyes tagállamhoz?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Köszönöm, hogy felvetette ezt a rendkívül fontos témát, amely némileg kapcsolódik az utána felvetett kérdéshez. Száz százalékosan egyetértek önnel abban, hogy az elhízás a gyermekek, és később, a felnőttek esetében is az egyik legsúlyosabb probléma, amivel az Európai Unión belül szembesülünk. Később még kitérek a témáról készült és azt értékelő tanulmányokra, és az is egyértelmű, hogy az éremnek két oldala van. Egyrészt nagyon komolyan kell dolgoznunk az iskolai sporttevékenységek javításán és a felnőttek sporttevékenységének ösztönzésén, másrészt pedig nagyon gondosan kell mérlegelnünk a táplálkozással kapcsolatos irányvonalakat.

Ahogy bizonyára önök is tisztában vannak vele, a legutóbbi tanulmányok egyértelműen kimutatták, hogy az 1950-es években minden valószínűség szerint magasabb volt a kalóriabevitel. Akkoriban több zsírt fogyasztottunk, mégsem küszködtünk az elhízás problémájával. A válasz egyértelműen abban rejlik, hogy akkoriban sokkal többet mozogtak az emberek, és sokkal több fizikai tevékenységet végeztek. Az egyik következtetés tehát, hogy az elhízás elleni csatát nem nyerhetjük meg csupán étrendi tanácsokkal, hanem azokat megfelelő fizikai tevékenységgel is össze kell kapcsolni.

E tekintetben az Európai Unió még mindig nem alakította ki a sporttal kapcsolatos valódi hatásköröket. A Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamatának befejeződésére várunk, és azután a Bizottság széleskörű konzultációt kezdeményez valamennyi érintett fél bevonásával annak érdekében, hogy kiváló, széles körben elfogadott és pozitív kezdeményezéseket készíthessünk elő. Ez lesz az egyik téma, amelyre összpontosítanunk kell majd, minthogy az egyik mód a gyerekek helyzetének egyértelmű javítására a fizikai tevékenységnek szentelt iskolai órák számának megemlése. Ennek bevezetése nem lesz túl nehéz, és biztos vagyok benne, hogy nagyon jelentős és pozitív eredményeket fog hozni.

Marian Harkin (ALDE). – Aylward úrnak adott válaszában ön azt állította, hogy az önkéntesség kézzelfogható gazdasági értéket teremt. Ez valóban így van, és hozzáteszem: társadalmi értéket is teremt. Tekintettel arra, hogy válaszában utalt arra is, hogy 2011 az önkéntesség éve lesz, szeretném feltenni a kérdést, hogy erre az évre a Bizottság miért csak 6 millió eurós költségvetést irányzott elő, miközben 2010-re 18 millió eurós költségvetést tervez?

Az önkéntesség ingyenes abban az értelemben, hogy ingyen adják, de ez nem ok arra, hogy az Európai Bizottság ne fektessen be a mintegy 100 millió, az Európai Unióban tevékenykedő önkéntes munkájába. Ezért kíváncsian várom az erre az évre előirányzott finanszírozási összegre vonatkozó választ, mert én őszintén úgy gondolom, hogy az összeg nem elégséges.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Éppen most konzultáltam a kabinetfőnökömmel annak érdekében, hogy kérdésére a lehető legpontosabban válaszolhassak. Tájékozódásom alapján az önkéntesség évre összesen 8 millió euró lett előirányozva. Meggyőződésem, hogy megfelelő tervezéssel – amelyet reményeim szerint a döntés megszületése után mihamarabb megkezdhetünk –, és ezzel a pénzüsszeggel valóban sikerül felhívni a figyelmet az önkéntesség fontosságára, a társadalmi életre gyakorolt jótékony hatására, valamint a társadalmi, kulturális és egyéb tevékenységek megszervezésénél ennek köszönhetően jelentkező megtakarításokra. Reményem szerint ennek a pénzüsszegnek a segítségével valóban sikerül elérnünk a kérdésében említett célokat.

Elnök. – 31. kérdés, előterjesztette: **Brian Crowley (H-0338/09)**

Tárgy: Fehér könyv a sportról

Milyen programokkal kívánja az Európai Bizottság hangsúlyozni az EU Fehér könyv a sportról című dokumentumában megfogalmazott politikai célkitűzéseinek megfelelően a jobb európai étrendi gyakorlatokat?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Ez a kérdés bizonyos mértékben még mindig kapcsolódik legutóbbi válaszomhoz, amely arra vonatkozott, hogyan kapcsolhatjuk össze mindezzel a jobb étkezési szokások kérdését, hogyan segíthetjük elő egy egészségesebb életmód kialakulását, és milyen hozzáadott értéket képviselhet Európa e téren a nemzeti szakpolitikák támogatásában.

Mindenekelőtt megemlíteném, hogy a Bizottság táplálkozással, túlsúllyal és elhízással kapcsolatos egészségügyi kérdésekre vonatkozó európai stratégiáról szóló fehér könyve kiemelte a fizikai tevékenységek csökkenésének visszafordítását célzó előre tekintő lépések fontosságát, és az ebben a fehér könyvben a fizikai tevékenységekkel kapcsolatban javasolt intézkedések és a sportról szóló fehér könyvben javasoltak kölcsönösen megerősítik és kiegészítik egymást.

A Bizottság létrehozta a táplálkozással és a testmozgással kapcsolatos kérdésekkel foglalkozó magas szintű munkacsoportot, amelyben valamennyi tagállam tisztviselőinek lehetősége nyílik rá, hogy a szakpolitikára vonatkozó javaslatokat és bevált gyakorlatokat osszanak meg egymással, valamint átfogó képet kapjanak a kérdést érintő kormányzati politikákról. Valószínűleg önök is tudják, hogy ez a magas szintű munkacsoport legalább évente háromszor ülésezik.

A közegészségügyi programon keresztül a Bizottság – többek közt – olyan kezdeményezéseket támogatott, mint a fiatalok táplálkozásával és fizikai tevékenységével foglalkozó helyi partnerségi hálózatok.

A táplálkozásról szóló fehér könyvre visszatérve hangsúlyozni szeretném, hogy a tanulmány kiemeli, hogy a magánszektorban és a nem kormányzati szervezeteknek rendkívül fontos szerepük van abban, hogy támogassanak bennünket az elhízás mértékének csökkentésére irányuló törekvéseink megvalósulásában.

A táplálkozásra, a fizikai tevékenységre és az egészségre vonatkozó európai platform munkája még folyamatban van, és a platform résztvevői elkötelezetten tevékenykednek saját területükön a tendencia visszafordítása érdekében.

A sport területére vonatkozóan továbbra is a fehér könyv az egyetlen fontos hivatkozási pont. A sport és az egészség területére vonatkozó különböző intézkedésekről gondoskodik, amely az „egészségjavító fizikai aktivitás” (HEPA) koncepciójaként vált ismertté, amelybe a HEPA-hálózatok támogatása is beletartozik. Több finanszírozási lehetőséget is felkínált az e területen működő projektek számára, nevezetesen a hetedik kutatási és technológiai fejlesztési keretprogramot, az EU közegészségügyi programját, az ifjúság és polgárság programokat, és az egész életen át tartó tanulás programját.

Az EU 2008-ban elfogadott, a fizikai aktivitásra vonatkozó iránymutatása hozzájárul ahhoz a törekvéshez is, hogy tájékoztassuk a polgárokat a fizikai aktivitás, illetve a fizikai aktivitás és a táplálkozás közti megfelelő egyensúly jótékony hatásairól.

A Bizottság jelenleg előkészítő intézkedéseket hajt végre a sport területén annak érdekében, hogy a jövőbeni uniós intézkedéseket a Parlament költségvetésre vonatkozó döntéseivel összhangban készíthesse elő. A 2009-es előkészítő intézkedés egyértelműen megmutatta, hogy rendkívül nagy az érdeklődés a HEPA területével kapcsolatban, hiszen a tevékenységre vonatkozó pályázatok 64%-a erre a területre irányult.

Brian Crowley (ALDE). – Elnök úr, szeretném megköszönni a biztos úr válaszát. Valójában nem kapcsolódott az előző kérdéshez; én más szempontból közelítettem meg.

A biztos úr két kérdést érintett, amelyet szerettem volna megemlíteni: először is, a táplálkozással és az egészséggel foglalkozó munkacsoporttal kapcsolatban, amely a különböző élelmiszerfajták és étkezési problémák kérdését, illetve a sokakat érintő megtevesztő reklámok ügyét vitatja meg, amelyek azt hirdetik, hogy a sport összekapcsolódik bizonyos típusú, súlyosan egészségkárosító hatású termékek és adalékanyagok használatával. Ahelyett, hogy természetes termékeket használnának annak érdekében, hogy egy jobb, egészséges környezetet teremtsenek a sportolni vágyóknak, olyan étrend-kiegészítőket használnak, mint a különböző italokban és teljesítménynövelő készítményekben található növekedési hormonok. Az ilyen termékeket azon az alapon árulják, hogy extra energiát és lendületet adnak, valójában azonban nagyon komoly egészségügyi problémákat okoznak. Ezért akartam összekapcsolni ezt a témát a magas szinten űzött sporttal, illetve azzal a kérdéssel, hogy a sportolók milyen módszereket alkalmaznak kondíciójuk eléréséhez, egyben arra ösztönözve a kevésbé sportos életmódot folytatókat, hogy értsék meg, egy italtól nem lesz belőlük élsportoló.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Abszolút jogosnak tartom a megközelítést, hiszen ha ma bemegyünk egy fitnessközpontba, mielőtt még odaérnénk a gépekhez, különböző termékekkel, étrend-kiegészítőkkal, energiatalakkal, stb. teli polcokba botlunk. Teljesen igaza van; ez egy óriási üzlet, és gondosan mérlegelnünk kell, hogyan járjunk el, és hogyan találjuk meg a megfelelő egyensúlyt aközött, hogy a sportolók hozzáférhessenek a jó termékekhez, de egyben biztosítsuk, hogy megfelelő tájékoztatást kapjanak arról, milyen termékeket is használnak valójában.

Véleményem szerint nagyon fontos lenne egy tájékoztató kampány megvalósítása, amely az ilyen jellegű termékek negatív hatásait mutatná be. Fogyasztóvédelmi szempontból az ilyen termékeket nagyon pontos leírással kell ellátni, és egyértelműen fel kell tüntetni, milyen káros következményekkel járhat a sportolóra nézve a termék fogyasztása. Úgy gondolom, tökéletesen igaza van abban, hogy végig kell gondolnunk, hogyan kerülhetjük el azt a nemkívánatos állapotot, amikor a sporttevékenység jótékony hatásait teljesen lenullazza az egészségre valójában káros termékek használata.

Elnök. – 32. kérdés, előterjesztette: **Jelko Kacin** (H-0343/09)

Tárgy: A trieszti szlovén színház nehézségei

Az EU-nak sürgősen emberi jogi biztosra van szüksége. A kisebbségek jogait felháborító módon megsértik az EU-n belül. Itt egy példa Olaszországból. Az olaszországi szlovén kisebbség nemzeti identitásának és kultúrájának egyik oszlopa a trieszti szlovén színház (Slovensko stalno gledališče), amelyet 1945-ben alapítottak Olaszország helyi, tartományi és regionális hatóságai.

A színház mindig is anyagi nehézségekkel küzdött, mert az olasz hatóságok nem biztosítanak számára rendszeres finanszírozást. A színháznak szeptemberben pénzügyi nehézségek miatt meg kellett szüntetnie előadásait. Az olasz államnak fontos belső és nemzetközi kötelezettsége, hogy gondoskodjon azokról az olasz állampolgárokról, akik a szlovén kisebbség tagjai. Az olasz állam nem tartja tiszteletben saját állampolgárai jogait, és azzal, hogy megakadályozza a színház működését, egy kisebbség tevékeny beolvasztására irányuló politikát folytat. Szlovéniában ezt a magatartást Olaszországnak egy kisebbség, jelen esetben a szlovén kisebbség felé fennálló kötelezettségei felháborító módon történő megsértésének tekintik.

Európai biztosokként mit tudnak tenni a szlovén színház, és vele együtt a szlovén nyelv megőrzése érdekében Triesztben?

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Én is szeretném megköszönni a képviselő kérdését. Nyilvánvaló, hogy minden lehetőséget megmozgat annak érdekében, hogy segítsen és javítson a színház helyzetén. Azzal kell kezdenem, hogy hangsúlyozzam, a kultúrával kapcsolatos közösségi intézkedésekre vonatkozóan a Szerződés

151. cikke irányadó, amely kimondja, hogy a közösségi intézkedés a tagállamok közötti együttműködést célozza, és, amennyiben szükséges, támogatja és kiegészíti intézkedéseiket.

A nemzeti források kulturális intézmények közötti elosztására vonatkozó döntés azonban a tagállamok hatáskörébe tartozik, és semmiféle közösségi hatáskör nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy ilyen jellegű döntéseket befolyásoljon. Mindazonáltal, az interkulturális párbeszéd és a kulturális sokszínűség előmozdítása az európai kulturális program kulcsfontosságú célkitűzései, ennél fogva az e területeket érintő transznacionális projektek a kultúra program keretén belül közösségi támogatásra jogosult projektnek minősülhetnek.

A program közelebbről meghatározva a művészek kreativitásának és mobilitásának elősegítését, a kultúrához való nyilvános hozzáférés biztosítását, a művészetek és a kultúra terjesztését, az interkulturális párbeszédet, valamint az európai népek történelmére és kulturális örökségére vonatkozó ismeretek terjesztését célozza. Csak az európai vonatkozású projektek finanszírozhatók, vagyis legalább három – többéves projektnek hat –, különböző országból származó szervezetnek kell részt vennie a projektben.

Egyetlen kulturális intézmény számára csak akkor utalható ki pénzügyi támogatás, ha a tevékenységeket európai szinten végzi, legalább hét, a kulturális programban részt vevő országban. Azt is meg kell említenünk, hogy a Bizottság kifejlesztett egy stratégiát az Európai Unión belüli többnyelvűség előmozdítására, amely magában foglalja a hivatalos, a nemzeti, a regionális, a kisebbségi és a migráns nyelveket is.

A „Többnyelvűség: előny Európa számára és közös elkötelezettség” című, 2008. szeptemberi közlemény megerősíti, hogy a Bizottság támogatja valamennyi, a Közösségben beszélt nyelvet, beleértve a kisebbségek által beszélt nyelveket is. Ezt a stratégiát a tagállamokkal szoros együttműködésben hajtjuk végre, akiknek mindazonáltal továbbra is megmarad a nemzeti nyelvpolitikájuk fölötti döntési jogkörük. A nyelvtanulás és a nyelvi sokszínűség előmozdítása szintén az egész életen át tartó tanulás programjának egyik általános célkitűzése. E program keretén belül az Európai Unió projekteket és hálózatokat támogat az Unióban jelen lévő valamennyi nyelv, beleértve a kisebbségi nyelveket is, előmozdítása érdekében.

Ezeket felül hangsúlyoznunk kell, hogy a kisebbséghez tartozók védelme az egyik alapelv, amelyre az Unió épült. Ennél fogva a Bizottság úgy véli, hogy valamennyi rendelkezésre álló jogi eszközt használnia kell annak érdekében, hogy garantálja az egyének – beleértve a nemzeti kisebbségekhez tartozók – jogait, és megelőző jelleggel lépjen fel mindenfajta megkülönböztetéssel szemben. Az Európai Bizottság megerősíti elkötelezettségét az alapvető jogok és a megkülönböztetésmentesség mellett.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Köszönöm a válaszát, biztos úr. Elvben megválaszolta a kérdésemet, de ez nem elvi kérdés. Ez nagyon konkrét probléma, ami emberek életére van kihatással. A Bizottság – valóban – azon a véleményen van, hogy ez egy olyan kérdés, ami a tagállamok hatáskörébe kell, hogy tartozzon, azonban ennek a Háznak az a véleménye, hogy Olaszországban nem minden működik úgy, ahogy kéne. Éppen ezért holnap egy olyan állásfoglalásról fogunk itt szavazni, amely az olaszországi médiaszabadságról szóló vita eredménye. Noha a Bizottság nyilvánvalóan úgy véli, hogy e tekintetben nem rendelkezik megfelelő hatáskörrel, az itt levők többsége azon a véleményen van, hogy a Bizottság igen is abban a helyzetben van, hogy ilyen kérdésekkel is foglalkozzon.

A kisebbségi kérdés nem csupán az állampolgári jogok kérdése. Ez annak a kérdése is, hogy az állam maga is felelős, és köteles tiszteletben tartani a kisebbségek jogait. Biztos úr, örülök, hogy megemlítette a megkülönböztetés és a megkülönböztetés elleni küzdelem kérdését, de az a helyzet, hogy egy kisebbség sem képes a túlélésre, ha nem részesül pozitív megkülönböztetésben. Egy kisebbségnek különleges megértésre és segítségre, és külön erkölcsi, politikai és pénzügyi támogatásra van szüksége ahhoz, hogy életben maradjon. Ez a pozitív megkülönböztetés. És ebben a konkrét esetben, biztos úr, egy olyan intézményről beszélünk, amelyet az előbb említett ország hozott létre. Ez a színház már több mint negyven, ötven éve áll és működik, de minden évben ugyanazt a jól ismert történetet halljuk. A finanszírozás visszatartása egészen az év végéig a politikai nyomásgyakorlás egyik formája, és ahogy ön is ismeri a mondást, amely valamennyi szláv nyelvben használatos: üres zsák nem áll meg. Konkrét pénzügyi intézkedésre van szükségünk.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Tökéletesen megértem aggodalmát, de nekünk a Bizottságban az egyértelműen meghatározott szabályok mentén kell működnünk, különösen a költségvetési előirányzatok és a költségvetés felhasználása terén.

Ezért válaszómban megpróbáltam felsorolni azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül mi, európai szinten támogatni tudnánk a szlovén színházat.

Az egyetlen módja annak, hogy a Bizottság pénzügyi támogatást nyújthasson a színháznak az lenne, ha a színház igazgatása együttműködést tudna kialakítani szomszédaival, és aktívan be tudna kapcsolódni a kulturális programba a jelenlegi feltételek szerint. Úgy vélem, hogy ez megvalósítható és lehetséges volna, és meggyőződésem, hogy nemcsak a színház érdekeit szolgálná, hanem a kritikusok és a további partnerek érdekeit is, akikkel a szlovén színház a jövőben együttműködné, mert csak ilyen feltételek mellett ítéltet pozitívan a Bizottság e konkrét intézkedések finanszírozása tekintetében, ami nagyon világosan leírja az európai hozzáadott érték és az európai együttműködés elemeit ebben az esetben.

Ahogy ön is tudja, ha nincs konkrét költségvetési tételünk az ilyen jellegű projektekre, nem finanszírozhatjuk azokat. Tökéletesen megértem, hogy az ilyen jellegű kérdésekről folytatott vita gyakran nagyon heves, hiszen valóban népeket, nemzetiséget és nyelveket érint. Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Parlament nagyon is megfelelő hely a kérdés megvitatására, ahogy arra kiegészítő kérdésében rámutatott.

Elnök. – Ezzel a kérdések órája lezárult.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

15. Az 1234/2007/EK rendelet (az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet) módosítása (vita)

Elnök. – A következő pont a mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról, valamint egyes mezőgazdasági termékekre vonatkozó egyedi rendelkezésekről szóló, 1234/2007/EK rendelet (az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet) módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló vita (COM(2009)0152 – C7-0223/2009 – 2009/0152(CNS)).

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy köszönetet mondok Önnek, amiért lehetővé tette a sürgősségi eljárást annak a két javaslatnak az esetében, amelyek reményeim szerint segíteni fognak a tejpiacon kialakult helyzeten – az egyik a tejnek a 186. cikk hatálya alá vonását javasolja, a másik pedig a kvótafelvásárlási rendszer kezelésére vonatkozik.

E javaslatok a legújabbak az általunk elfogadott, tejágazatra vonatkozó intézkedések sorozatában. Tudomásul vettem szeptember 17-i állásfoglalásukat, és remélem, megfigyelték, hogy számos ajánlásuk gyakorlati átültetése már megtörtént, vizsgálat alatt áll vagy a mai javaslatok vonatkoznak rájuk.

Ami az állásfoglalásukban említett hosszú távú intézkedéseket illeti, magas szintű csoportot állítottunk fel. Az első értekezlet már lezajlott, és arra számítunk, hogy jövő június végéig elkészül a végleges dokumentum.

Nagyon örülök, hogy elmondhatom: ma a tejpiacon az árak valóban nőnek, és nem látunk több intervenció felvásárlást, mert a piaci árak kedvezőbbek, mint az intervenció árak.

A javaslatomat illetően: a 186. cikk már számos termékkel kapcsolatban rendelkezik, a tej azonban nincs közöttük. A 2007-ben kezdődött, mostanában tapasztalt jelentős áringadozások megmutatták, hogy szükséges, vagy szükséges lesz a tejet is a cikk hatálya alá vonni, mert ezáltal a Bizottság gyorsabban tudna intézkedni.

Tegnap az agrárminiszterek tanácsülésén és a COMAGRI-ban bejelentettem a tejtermelőknek nyújtandó 280 millió eurós különtámogatást. Annak érdekében, hogy e juttatást gyorsan ki tudjuk fizetni, csupán a 186. cikkben foglalt jogalapra van szükségem. Az elgondolás szerint a pénzt olyan nemzeti keretösszegekben fogják kiutalni a 2008–2009-es év termelési mutatói szerint és természetesen a nemzeti kvóták felső határain belül, amelyeket a válság által leginkább érintett tejtermelők között megkülönböztetésmentesen osztanak majd fel. Még egyszer tehát: e lehetőséggel csak akkor élhetünk, ha a tejet felvesszük a 186. cikkben felsorolt termékek közé.

Amellett, hogy azt mondtam, bejelentettem egy 280 millió eurós támogatásnyújtás lehetőségét, fontos tudniuk, hogy az összeg sorsáról a költségvetési hatóságnak – azaz az Európai Parlamentnek és a Pénzügyminiszterek Tanácsának – az ECOFIN november 19-i ülésén kell majd döntenie. Azt is mondtam tegnap, hogy ez az utolsó rendelkezésemre álló pénzügyi összeg, annak a 300 millió eurónak a kivételével, amely pufferként szolgál a pénzügyi fegyelem fenntartásához. Fontosnak tartom elmondani, hogy a 186. cikk nem

biankó csekk, amelyre a Bizottság által kiötölt gondolatok kerülnek. Ebben a stádiumban csak annyit mondhatok, hogy a különböző termékek (köztük akár a sajt) magánraktározása ennek várományosa, feltéve, hogy a piaci helyzet alapján indokoltnak találjuk.

A javaslat második része a kvótarendszer kezelése. A tagállamok ma már felvásárolhatnak kvótákat. Mi most azt vezetnénk be, hogy a tagállamok egyszerűen csökkenthessék a kvóta teljes nemzeti felső határát a piacról felvásárolt kvóták összegével. Ez önkéntes rendszer, hiszen döntéseink során nyilvánvaló volt, hogy a kiegészítő rendszerek politikailag nem működnek.

Örömmel várom véleményüket.

Albert Deß, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, lelkesen üdvözlöm, hogy a sürgősségi eljárásra irányuló kérelem ma nagy többséggel elfogadásra került itt, a Parlamentben. Ezáltal jelzést küldtünk tejtermelőink felé, és nem húzódtunk el a felelősség elől. Más képviselőcsoportokban ülő képviselőtársaim kis csoportjával ellentétben mi e sürgősségi eljárásra irányuló kérelemben újabb eszközt látunk a tejtermelők nehéz időkben való megsegítésére.

Minden bizonnyal igaz, hogy e kérelem elég későn érkezett a Bizottság felől és a lehetőségekhez képest kevés. Ugyanakkor még mindig jobb, mintha semmit nem tennénk.

A javasolt visszavásárlási programmal kapcsolatos nézetek saját képviselőcsoportomban is merőben eltérők. A programnak kötelezőnek kellene lennie, hogy egyáltalán legyen valami hatása. Ugyanakkor nem hiszem, hogy e Parlamentben vagy a Tanácsban ezt akarná a többség. Ráadásul néhány tagállam számára elfogadhatatlan lenne egy ilyen program, mivel ez a kiegyensúlyozó rendelkezés és a kvóták visszavágásával lenne egyenértékű. A kiemelt csoportokra vonatkozó kvótaemelésre való utalás már hatályban lévő döntés.

A tejnek és a tejtermékeknek a piaci zavarok esetén alkalmazandó sürgős intézkedések céljából a 186. cikk hatálya alá történő vonása üdvözlendő. Ugyanakkor módosítást fogok benyújtani arra vonatkozóan, hogy ez az intézkedés két évre korlátozódjon. Ha bizonyítja hatékonyságát, akkor majd megállapodunk a meghosszabbításról.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani Önnek a 280 millió euróért. Biztos asszony, Ön valóban lekötölte a Parlamentet. Tudom, hogy nem áll rendelkezésére több pénz. Azt kérném, hogy az állásfoglalásra irányuló – valószínűleg módosított – indítványt hagyják jóvá csütörtökön.

Paolo De Castro, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, Fischer Boel asszony, hölgyeim és uraim, először is szeretném megragadni az alkalmat, hogy elmondjam, milyen örömmel tölt el az a felelősségtudat, amelyet a Ház ma délelőtt azzal mutatott, hogy elfogadta a tejágazatnak más mezőgazdasági termékekkel együtt az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet 186. cikke hatálya alá vonására irányuló sürgősségi eljárást.

A piaci válság esetén történő beavatkozásra vonatkozó szabályok ezen ágazatra való gyors kiterjesztése lehetővé teszi számunkra, hogy markáns választ adjunk e különösen nehéz időben a gazdálkodásra mint egészre, és különösen a tejágazatra. Ezen a ponton elvárjuk a Bizottságtól, hogy vegye figyelembe, ahogy Fischer Boel asszony az imént mondta, a Parlament kéréseit, amelyek számos alkalommal rámutattak már, hogy az eddig hozott intézkedések a jelenlegi válság súlyossága miatt elégtelenek bizonyultak.

A Parlament által ma a Bizottság felé tanúsított nyitottságot nem a korlátlan eszközökkel való teljes felruházásként kell értelmezni, hanem egy drámai és teljesen kivételes helyzetben mutatott felelősségtudat gesztusaként.

Szeretném nyomatékosítani, hogy e tekintetben a Parlament fontosnak tartja a döntéshozatali eljárás valamennyi stádiumában való részvételt a demokratikus ellenőrzés biztosítása érdekében, és ezért úgy gondolom, hogy a Bizottságnak előre értesítenie kell a Parlamentet arról, hogy hogyan is fogja felhasználni a tejágazat esetében a 186. cikk értelmében ráruházott új hatalmi eszközt.

George Lyon, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, hadd mondjak köszönetet én is a biztos asszonynak, hogy ma este eljött azért, hogy további magyarázattal szolgáljon az általa kért hatáskörökről. Biztos asszony, mindenekelőtt hadd köszönjem meg Önnek, hogy pozitívan reagált a Ház által szeptember 27-én elfogadott állásfoglalásra. Üdvözlöm a lépéseket, amelyeket a tejtermelők számára nagyon komoly helyzet megvizsgálásának és stabilizálásának érdekében tett. Ugyancsak üdvözlöm a szerkezetátalakításra tett 280 millió eurós felajánlását.

Javaslatának első részét illetően a mindannyiunk által ma felvetendő kérdés a következő: miért kéri tőlünk, hogy sürgősségi intézkedéseket fogadjunk el e kései stádiumban és ezek segíteni fogják-e a piac felépülését? Hiszen nyilvánvaló, ahogy Ön is mondta beszédében, a felépülés első hajtásai már megmutatkoztak. Nem vagyok meggyőződve arról, hogy a javasolt kvótamódosítások nagy változást fognak hozni, de mivel azok a tagállamok önkéntes döntésein múlnak, e képviselőcsoport biztosan nem fog az engedélyezésük ellen szavazni.

Folytatva a 186. cikk hatályának a tejszártyák és tejtermékekre történő kiterjesztésére irányuló javaslattal, tapasztalataim szerint a miniszterek – illetve esetünkben a biztosok – rendszerint azért jönnek a parlamentekbe, hogy arra kérjenek hatásköröket, hogy egy probléma megoldása érdekében lépéseket tudjanak tenni. Ma este úgy tűnik, hogy úgy kéri tőlünk a Bizottság hatáskörökkel való felruházását, hogy nem mondják el előtte pontosan, hogy milyen intézkedésre is fogják azokat felhasználni.

Ha jól értettem korábbi hozzászólását, megemlítette, hogy e többlethatáskörre a 280 millió euró kifizetésének jogalapjaként van szüksége. Hálás lennék, ha tisztázná, hogy erről van-e szó. Ezért kéri a hatáskör kiterjesztését? Ugyanis valamennyien azon aggódunk, hogy nem bírák csekket nyújtunk-e át a Bizottságnak.

Biztos asszony, azt mondta, pénzügyileg az utolsó tollig le lett kopasztva, így ha más ötlete lenne további intézkedésre, akkor nyilvánvalóan nincs pénzügyi lehetősége semmilyen jelentősebb lépésre. Képviselőcsoportunk kizárólag abban az esetben engedélyezi e hatásköröket, ha azok időben korlátozottak és extrém körülményekre szorítkoznak.

Martin Häusling, a Vets/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, végre történik előrelépés ebben a vitában. Újfent ismét a Bizottságnak kell minden felelősséget vállalnia. Ma délelőtt valami mást láttunk, bár szerettük volna, ha a Parlamentet jobban bevonják. Hadd mondjam el őszintén, hogy mi nem vagyunk a pénzügyi támogatás ellen. Ugyanakkor világossá kell tennünk, hogy ez a támogatás csak egy csepp a tengerben, a kifejezés legszorosabb értelmében.

A Luxembourgban hozott döntések sajnos megint csak nem segítettek kiegyensúlyozni a kínálatot és a keresletet, ami természetesen kulcselem ebben a kérdésben. A kvóták önkéntes felvásárlása szép és jó, azonban nincs számottevő hatással, mivel nem járul hozzá jelentősen a volumen csökkentéséhez.

Tegnap már említettem, hogy megfelelő jelentőséget kell tulajdonítanunk a Számvevőszék jelentésének, és hosszú távra tervezett politika végrehajtását kell elindítanunk, valamint figyelembe kell vennünk a Számvevőszék által mondottakat. A Szék elmondta, hogy a jövőben a kínálatot kell irányítanunk, különben az egész rendszer finanszírozhatatlan lesz, és minőségi termékek európai piacán alapuló tejpolitikára van szükségünk.

Az export-visszatérítéseket a lehető leggyorsabban félre kell tennünk – ezt már régóta kérjük, és gyakran rámutattunk ezen intézkedések katasztrofális következményeire.

Olyan politikára van szükségünk, amely túlmutat a jelenlegi válságon, és hosszabb távú válaszokat várunk a Bizottságtól is. A Bizottság sajnálatosan eddig nem szolgáltat ilyen válaszokkal, különösen annak tekintetében nem, hogy hogy kell megerősíteni a termelői szervezeteket annak érdekében, hogy nagyobb piaci erőhöz juttassuk őket, a szupermarketláncokat pedig visszafogjuk.

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is szeretném elmondani, hogy természetesen üdvözlöm a döntést, és úgy gondolom, hogy a bizottságban tegnap este, a plenáris ülésen pedig ma este folytatott vita révén jobban látjuk a helyzetet. A valóság, és véleményem szerint sok tejtermelő frusztrációjának oka az, hogy miközben bizonyos mértékben látták már felbukkanni a Lyon úr által említett bimbózó hajtásokat, ez a pénz még nem érkezett meg a bankszámlájukra. Így ez egyfajta frusztrációt okoz a tejtermelők számára. Sokan közülük már jó ideje pénzügyi nyomás alatt állnak. Helyénvaló és hasznos, hogy erről beszélhetünk, mert most már belátom, hogy szükség van a 186. cikk bevonására, hogy ezt a pénzt a lehető leggyorsabban közvetlenül a termelőkhez juttassuk. Véleményem szerint ez a kihívás.

Tetszett Deß úr ötlete a módosításról, és ha ezt előterjeszti, akkor úgy gondolom, támogatnám e két vagy akár három évre korlátozódó módosítást a cél elérése érdekében. Ugyanakkor továbbra sem győz meg a felvásárlási rendszer. Ezt meg kell tennünk az ágazat megvédése érdekében.

Patrick Le Hyaric, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, kötelességemnek tartom ma este újra elmondani, hogy az Önök által itt javasolt pénzügyi intézkedések mindössze egy cseppet jelentenek a válság és a tejtermelők által ma megélt elkeseredettség tengerében.

Ön 280 millió eurót fog felszabadítani, miközben csupán néhány héttel ezelőtt ez az összeg még 600 millió euró akart lenni. Ön tehát egy 1000 eurós egyszeri kifizetést akar eszközölni azoknak a gazdáknak, akik naponta 100–200 eurót veszítenek. Ezért valódi pénzügyi vészhelyzeti tervet kérünk, nem pedig ragtapaszt egy életveszélyes betegség kezelésére.

Másrészről Ön közpénzt akar felhasználni a tejelőtehenek levágását és tejgazdaságok bezárását célzó hatalmas tervhez. Így tejtermelőink jövőjét rombolja le, hiszen a fiatal gazdákat érinti ez leginkább, a kistermelőket, azokat, akik tejtermékeket és minőségi sajtot állítanak elő, és akik óvják a környezetet.

Hogyan van bátorsága ilyen javaslattal előállni, amikor annyi család nem jut élelemhez, kezdve a tejjel, Európában és másutt? Hozzátenném, hogy a terve révén a jövőben tejhiánnyal néznénk szembe.

A tény az, hogy amikor olyan erősen dicsérik előttünk a Lisszaboni Szerződést, igencsak meglepő, hogy végre akarják hajtani a rendelet 186. cikkét, amely teljes jogkörrel ruházza fel Önöket. Megvolt ez a teljes jogkörük, és épp ennek révén döntöttek a kvóták liberalizálása mellett, ami a mai válságba taszított bennünket a gyártók és forgalmazók kizárólagos javára, hiszen az Európai Számvevőszék még ma is hangsúlyozza, hogy 2000 és 2007 között a tejtermékek fogyasztói ára 17%-kal nőtt, míg a termelői árak 6%-kal estek.

Biztos asszony, még egyszer elmondom, hogy sürgősen, nagyon sürgősen nagy összegű támogatást kell nyújtani a mezőgazdasági ágazatnak egy jelentős európai vészhelyzeti alap formájában, vissza kell térnünk a mezőgazdasági minimálárak politikájához, és nem szabad hagynunk, hogy a kapitalista piac tönkregyege tejtermelőinket.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Biztos asszony! Természetesen igennel fogok szavazni, noha tudom, hogy ez a könyörödomány semmit nem old meg a gazdák számára. Van azonban három kérdésem. Az egyik: Mi az Ön számára ennek a válságnak a tanulsága? Levont-e valamiféle tanulságot? Ezt a válságot, biztos asszony, nem valamiféle természeti csapás, egy cunami vagy hasonló okozta, hanem rossz döntések sorozata és egy alapvetően elhibázott mezőgazdasági politika, agrárpolitika. Mit tud Ön ígérni a gazdáknak a jövőre nézve? Hogy fogják elkerülni a jövőben a hasonló válságot? Erre szeretném az Ön határozott és részletes választát hallani.

A következő kérdésem: Ön azt mondta tegnap a bizottsági meghallgatáson, hogy a tagállamok szabadon használhatják fel ezt az összeget. Mit jelent ez pontosan? Megtehetik-e a tagállamok, hogy igazságosan osztják el ezt a pénzt, úgy hogy nem az agrobiznisznek adják, nem a nagyüzemeknek, hanem a kisgazdáknak, a családi gazdálkodóknak, akik a legjobban rászorulnak, akiknek a megélhetésük múlik ezen? Ők azok, akik a leginkább súlyos helyzetbe kerültek, és a másik nagy csoport pedig az új tagállamok gazdái, különösen kisgazdái. Hogyan óhajtja felszámolni azt a túlrhetetlen diszkriminációt, ami abból ered, hogy nekünk, például a magyaroknak a piacaink 100%-át kellett odabocsátani az Európai Uniónak, és a támogatásoknak a tört hányadát kaptuk. Hogy és mikor fogják ezt az igazságtalanságot és jogtalanságot felszámolni?

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Elnök úr, Fischer Boel asszony, hölgyeim és uraim, üdvözlöm a biztos asszony azon döntését, hogy eljött a Parlamentbe ismertetni a tejágazati intézkedéscsomagot.

A javasolt intézkedések tartalmát tekintve – az ezekre vonatkozó megfelelő működési adatok hiányának ellenére – úgy gondolom, hogy jó irányban mozdulunk el a tejtermelőink által napjainkban tapasztalt problémák megoldása felé. Ugyanakkor nem hiszem, hogy a javasolt intézkedések önmagukban meg tudnák oldani az előttünk álló problémákat. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy létfontosságú, hogy megszavazzuk az 1234/2007/EK rendelet 78. és 79. cikkének módosítására irányuló javaslatot.

Ami az egységes közös piacszervezésről szóló ugyanazon rendelet 186. cikkét illeti, először is hangsúlyozni szeretném, hogy a cikk a) és b) pontjai különböző áruk tekintetében különböző szintű védelmet írnak elő: egyes termékek esetében akkor történik beavatkozás, ha az árak jelentős mértékben emelkednek vagy csökkennek, míg más – sertéshús, olívaolaj és egyéb – termékek esetében csak akkor, ha az árak jelentős mértékben emelkednek. Véleményem szerint ez elfogadhatatlan ellentmondás.

Szeretnék előterjeszteni az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nevében is egy módosítást a célból, hogy biztosítva legyen, hogy a Bizottság tájékoztatja a Parlamentet a 186. cikkben előírt intézkedések meghozatala előtt, és úgy gondolom, hogy ez a módosítás összeegyeztethető azzal, amit az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport az ímént javasolt.

Végezetül felkérem a biztos asszonyt, hogy a Parlament szeptember 17-i állásfoglalásában szereplő kérésének megfelelően növelje a *de minimis* támogatás összegét valamennyi termelő ágazat vonatkozásában, függetlenül a jelenleg érvényben lévő nemzeti felső határoktól.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Elnök úr, biztos asszony, sajnos valamennyien tisztában vagyunk az európai tejágazat súlyos állapotával. Politikai képviselőcsoportom hónapok óta kéri, hogy fogadjunk el sürgősségi intézkedéseket a tönkremenetel fenyegette tejtermelők ezreinek megmentése érdekében. Ennek érdekében elfogadtuk saját indítványainkat és támogattuk más képviselőcsoportok ilyen irányú indítványait.

Nincs más választásunk, mint üdvözölni a Bizottság kezdeményezéseit, akármilyen elégtelennek is tűnnek. Ezért szavazta meg ma délelőtt az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport a sürgősségi eljárást. Ugyanakkor javasolni és kérni fogjuk, hogy az Európai Parlament folyamatosan tájékoztassák az elkövetkező napokban a Bizottságra most általunk ruházott jogkörben hozandó intézkedésekről. Továbbra is minden tőlünk telhetőt el fogunk követni a piaci egyensúly visszaállítása érdekében, hogy az megfelelő jövedelmet biztosítson a termelőknek, ahogy azt a Lisszaboni Szerződés megerősítette.

Marit Paulsen (ALDE). – (SV) Elnök úr, nyilvánvalóan azonnali fellépésre van szükség, mielőtt egy ágazatban felüti a fejét a válság, ahogy ez a bankszektorban, az autóiparban és a tejtermelők esetében történt. Ilyen válságok azonban újra és újra kitörnek. Lehetséges, hogy legközelebb nem a tejágazat lesz az áldozat. Talán a gabonaipar vagy valami más.

Engedjék meg, hogy kicsit továbbvigyem ezt a vitát a konkrét témánál: nem orvosolhatjuk folyton csak a sürgős problémákat. Meg kell találnunk az időt, az energiát és a politikai tervezést egy olyan közös agrárpolitika létrehozására Európa számára, amely erős, fenntartható, rugalmas, és amely megszünteti a várható áringadozások negatív következményeit. Azt szeretném, ha a vidék életképes lenne Európában, márpedig a vidék nem élhet gazdálkodók és állatok nélkül!

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, Bové úr sajnos nem tud itt lenni ma este, ezért megint én beszélek. Több kérdésem is van a biztos asszonyhoz. Valóban, komolyan azt hiszi, hogy a pénzügyi kifizetésével abbamaradnak a tüntetések? Ahogy korábban mondtam, úgy gondolom, hogy a Parlament ma délelőtti döntésével gyakorlatilag blankó csekket adunk a Bizottságnak, hiszen nem tudjuk, mit fog kezdeni vele. Elmondom még egyszer: a Bizottság nem részese a probléma megoldásának, hanem konkrétan a probléma része. Tartom a nézetem.

Mégis elfogadom én is a döntést – mivel úgy kell látniuk a tényeket, ahogy vannak, és ez lett eldöntve –, és elmondanám képviselőtársaimnak, hogy korlátoznunk kell ezen intézkedéseket. Kezelhető időszakokra kell korlátoznunk, hogy mi a Parlamentben visszavehessük a kormányt.

Van egy másik kérdésem is Önhez, biztos asszony, mivel minden program esetében többször elhangzik, hogy továbbra is ösztönöznünk kell a szerkezetátalakítást. Nos, mit ért Ön szerkezetátalakítás alatt? Komolyan helyesnek véli azt, hogy továbbra is pénzt adjunk tulajdonképpen azért, hogy a kisebb gazdálkodókat arra ösztönözzük, hogy feladják vállalkozásukat annak érdekében, hogy a nagyobb gazdaságoknak pénzt tudjunk adni? Ez a politika már nem vezet célra. Biztosítanunk kell, hogy a pénzt célirányosan használjuk fel, különösen a hátrányos helyzetű régiókban, hogy azokban fenntarthassuk a leginkább veszélyeztetett struktúrákat.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, biztos asszony, a Bizottság által ismertetett javaslat elismeri a tejágazatra irányuló politikájának kudarcát, nem érinti azonban az ágazatra vonatkozó katasztrofális alapvető politikai iránymutatásait. Az itt emlegetett milliók messze az alatt vannak, amire a zuhanó árak miatt szenvedő termelők kárpótlása érdekében szükség lenne.

Az elhangzottakkal szemben fontos, hogy megfordítsuk azt az utat, amelyen a KAP eddig haladt, amely során az egymást követő reformok hatástalanították a piacot, a kvótákat és a termelői jogokat szabályozó eszközöket, és ennek eredményeképpen sok ezer termelő fokozatosan elhagyta az ágazatot. Munkahelyek ezrei forognak kockán: a gazdálkodástól, és különösen a tejágazattól függő egész családok vannak veszélyben. Hatalmas régiók forognak kockán, ahol egyre inkább megműveletlenül hagyják a földeket, aminek társadalmi és környezeti hatásai drasztikusak.

Mindez azonnali beavatkozásért kiált, amely a termelők számára visszaállítja a tisztességes árakat, ez azonban több forrást igényel, mint amit most itt rendelkezésre bocsátottak. Mindenekelőtt – és most elismertem – a helyzet nagyobb hatályú intézkedéseket kíván, amelyek nem pusztán csillapító hatásúak, úgymint a tejkvóták évenkénti emelésének eltörlése és az emelésről szóló döntést megelőző szintre való csökkentése, valamint a kvótarendszer 2015-ös eltörlésére vonatkozó határozat hatályon kívül helyezése.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, ahogy e Ház képviselőinek többsége, én is megszavaztam ma a 186. cikkkel kapcsolatos sürgősségi eljárást. A tejágazat számára minden pénzügyi támogatás sürgető a túlélés érdekében, különösen a például Észak-Írorszában is működő kis családi gazdaságok túléléséhez.

Ha – ahogy mondja, biztos asszony – a 280 millió eurós alap létrehozásához a 186. cikk módosítására van szüksége, akkor én teljes mértékben támogatom. Csak remélni tudjuk, hogy ez a pénz gyorsan ki lesz fizetve és szét lesz osztva. Sok gazda már így is túl sokat várt a szükséges támogatásra.

Ugyanakkor nem vagyok meggyőzve a 65–84. cikkre vonatkozó javaslatokkal kapcsolatban. Majdnem bizonyos, hogy ezeknek nem lesz hatása az Egyesült Királyságra, és számos kérdés övezi őket, különösen azért, mert úgy érzem, egyenlőtlen feltételeket fog teremteni Európa régiói között, és a Bizottság jelenlegi politikája fényében ellentmondásosnak tűnik.

Christophe Béchu (PPE). – (FR) Elnök úr, a politikában következetességnek kell lennie. Az elmúlt néhány hét során sokan közülünk intézkedéseket kértek a Bizottságtól. Ha javaslatokat tárnak elénk, megszavazzuk azokat, még akkor is – egyetértek az elhangzottakkal – ha késve érkeznek, és akkor is, ha mind az Európai Parlamentben, mind a miniszterek körében elfogadott álláspontok révén kellett kicsikarni.

Ez az összeg, amely rövid távon nagyon hasznos lesz, nem oldja meg, ahogy mások már elmondták, a kvóták tervezett felszámolásának módjára vonatkozó hosszú távú kérdéseket. Ha képesek akarunk lenni legyűrni és megelőzni a mezőgazdasági termelői ágazatban sorozatosan felbukkanó válságokat, semmi esetre sem tehetjük ezt termelészabályozási és –ellenőrzési eszközök, vagy a kettő kombinációja nélkül.

De ma este nem ez a kérdés téma. Ma az a kérdés, az egyetlen kérdés, ami e pillanatban számít, a 186. cikk. Biztos asszony, egy egyszerű kérdésem van: mire szolgál a 186. cikk, mikortól és milyen módon?

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos asszony, egy hónappal ezelőtt egy parlamenti állásfoglalásról és a tejágazatban való beavatkozásra irányuló javaslatokról vitáztunk. Ma két új intézkedéssel kell foglalkoznunk: a kvótakezelés módosításával és a 186. cikkre vonatkozó intézkedéssel; mindkettő esetében elfogadtuk a sürgősségi eljárást, ahogy kérték.

Ugyanakkor, biztos asszony, az ágazatra egészként kell tekinteni, és nem helyes csak így csepegtetni a javaslatokat egy olyan kérdésben, amelyet már hónapok óta igyekszünk megoldani.

Közös, európai megoldásokat várunk. E tekintetben az összes ágazatra vonatkozóan bejelentett minimumtámogatás-emelés torzulásokat fog okozni a tagállamok között és nehezíteni fogja a KAP egységes alkalmazását.

Végezetül egy záró gondolat: 280 millió eurós támogatásról beszélünk, amelyet természetesen üdvözlünk, de szeretném emlékeztetni, biztos asszony, hogy ez a Parlament állásfoglalást fogadott el, amelyben a tejágazatot sújtó válság kezelésére 600 millió eurós különtámogatást igényel.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, gazdálkodóként a 78. és 79. cikk benyújtott módosításában a Bizottság a mezőgazdasági reform révén megvalósuló eddigi helyes útról való letérését látom a hatékony és előrettekintő gazdaságok kárára.

Veszélyes az öncélú babrálás, amikor már oly közel vagyunk az idáig a tejtermelők számára inkább hátrányos tejkvótarendszer végső megszüntetéséhez. A területen véghezvitt fejlesztések is lekörözték, mivel a piac már kezd végre magához térni. Ezért elvetem ezt a módosítást.

Könnyen észrevehető, hogy a Bizottság a saját céljaira használja fel azt, hogy a Parlament sürgős intézkedéseket követel. Teszi ezt úgy, hogy röviddel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt megpróbál olyan állandó jogkört biztosítani magának, amely révén a Parlament hozzájárulása nélkül cselekedhet a 186. cikk mostani módosítása révén. Ezért elvetem ezt a módosítást.

Ugyanakkor azt elfogadom, ha a Parlament a Bizottságot olyan jogkörrel ruházza fel, amely válság esetén, korlátozott időre szól. Ezt a Parlament a jövőben is megtehetné nagyon gyors hatállyal az eljárási szabályzat 142. szabálya révén.

Richard Ashworth (ECR). – Elnök úr, a tejágazat válságban van, és szeretnék ezúton köszönetet mondani, valamint tiszteletemet kifejezni a biztos asszonynak a nagyon időszerű fellépéseiért, amelyek – úgy gondolom – abszolút helyénvalóak. Úgy gondolom, hogy a 280 millió eurós összeg reális, és az ágazat örömmel fogja fogadni. Meg vagyok győződve, hogy a 186. cikk értelmében jogköröket kell biztosítanunk annak érdekében,

hogyan e támogatás időben eljusson a termelőkhez, ezért támogatom. Támogatom, bár jobb szeretném, ha ezt az engedélyt korlátozva, legfeljebb 2013-ig adnánk meg.

A nemzeti kvótavisszavásárlási rendszert illetően, amelybe – megjegyzem – bele fog tartozni a kvótákat túllépő termelőkől beszedendő többlettelítékek megemelésének jogköre is, vannak fenntartásaim. Úgy gondolom, hogy ez a hatékony és fejlődőképes termelőket sújtja – gyakran fiatal embereket, azokat a fiatal embereket, akik ágazatunk életető elemei lesznek a jövőben –, és véleményem szerint csak rossz üzeneteket közvetít.

Nagyon ingatag piacon élünk, ezen iparágnak pedig nem rövid távú reakciókra, hanem hosszú távú stratégiára van szüksége. Régióta támogatom a biztos asszonyt az iparág jövőjére vonatkozó hosszú távú elképzeléseiben, és arra biztatnám, hogy haladjon tovább ezen az úton, amely hosszú távú stratégiát, és nem rövid távú reakciót jelent.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Elnök úr, remélem, hogy a tejtermelők már maguk mögött tudhatják a legrosszabb időszakot. Ebbéli reményemet erősíti a tejtermelők jövő évi 280 millió eurós támogatásáról szóló döntés. Ugyanakkor továbbra is fennáll az alapkérdés: hosszú távon mit kellene tenni a tejtermeléssel és a tejtermelőkkel? Ez ügyben a legfontosabb kérdés a tejtermelési kvóták jövője.

Jelenleg két megközelítés létezik. Az első, amely a közös agrárpolitika felülvizsgálatának terméke, a termelési kvótákat fokozatosan növeli és 2015-ös megszüntetésüket célozza. A második megközelítés, amelyet az Európai Bizottság jelenlegi javaslata tartalmaz, a tejkínálatnak a nemzeti kvóta túllépéséért járó illeték új számítási módjával történő korlátozását célozza. E két megközelítés ellentmond egymásnak.

Én személy szerint a kvóták megtartását támogatom, de csak abban az esetben, ha a kvóták uniós országok és termelők közötti elosztása objektív és igazságos kritériumokon alapul. Az ilyen objektív és igazságos kritériumok kidolgozása nagyon bonyolult lenne, de talán még egy kísérletet. A kiterjesztésről szólva – én teljes mértékben támogatom a 186. cikk hatályának kiterjesztését, de véleményem szerint mellékelni kellene hozzá a Bizottság szerepének és az általa felhasználható eszközök meghatározását.

Alan Kelly (S&D). – Elnök úr, a következőt mondanám a biztos asszonynak: ha megenged egy szójátékot, a tejválság olyasvalami, amiből a Bizottság disznófület csinált; ezt mondják Írországból arra, ha valaki teljesen elfuserált valamit.

Még csak 18 hónap telt el azóta, hogy azt mondta: a tejárak jelentősen emelkedni fognak, majd azt láttuk, hogy egyes országokban a felére csökkentek. Ezért kell, hogy a Bizottság gyorsabban be tudjon avatkozni a piacon, és ez az indítvány ebből a szempontból pozitív.

Munsteri választókerületemben, Írországból, sok tejtermelő, nagy- és kisgazdák, és különösen családi gazdaságok, épp csak megélnek, vagy a csőd közelében ingadoznak. Összevetik a nehézségeiket és a számukra felajánlott bagó összeget, míg másokat, a bankokat és a bankárokat, hatalmas összegekkel tömnek ki.

(Az elnök megkéri a felszólalót, hogy lassabban beszéljen.)

A tegnap bejelentett 280 millió eurós tejalap üdvözlendő, de csupán ragtapasz egy sokkal nagyobb bajra. A Ház tavaly szeptemberben megszavazta, hogy 600 millió eurónyi összeget kell rendelkezésre bocsátani. Annak érdekében, hogy szolidaritást mutassunk különösen a kisebb gazdákkal, ezt a számot meg kellene tartanunk. A Bizottság következő prioritásként a tejkínálat egész kérdésének kezelését kell, hogy kitűzze. Szilárdan hiszek ebben. Amíg csak kezelgetjük, további problémák merülnek fel, és gyorsan el fog fogyni a ragtapaszunk.

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, igen, el kellene fogadnunk a tejnek a 186. cikkbe való felvételét, és remélem, hogy ezt meg is tesszük holnap. Nem kritizálhatjuk állandóan a Bizottságot, hogy túl lassan cselekszik, lemaradozik vagy, hogy mindig derűsebben festi le a helyzetet, mint amilyen az a valóságban.

A Bizottságnak most lehetősége van arra, hogy gyorsan cselekedjen és ezt a lehetőséget meg kell adnunk neki; emellett folyamatosan mutatnunk kell felé az elszámoltatási szándékunkat. Deß úrnak az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport nevében javasolt módosítása révén ezt meg is tehetjük majd együtt. A sokak által említett 280 millió euró csupán csepp a tengerben. Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy a pénzügyi év végénél járunk. Meg kell értenünk, hogy egyszerűen nincs több rendelkezésre álló pénz.

Hogyan kellene kezelni az egész helyzetet? Szeretnénk, ha a válság által leginkább sújtott tejtermelők megkapnák a 280 milliót. A tejpiaconról beszélünk, de ezek valódi emberek, és valódiak a vidéki területek, amelyekről vitázunk, és amelyekről mindig azt mondjuk, hogy meg akarjuk védeni, amikor más témákat tárgyalunk. Biztos asszony, támogassa a tejalapot! Ma délután a biztos asszony a költségvetési vitán az alap érdekében szólalt fel, ezt mindenképp tisztázni szeretném. Ez nagy örömmel töltött el. Nekünk is sürgősen szükségünk van erre a jelre, és ez a pénz is szerepel a 2010-es költségvetésben.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Elnök úr, biztos asszony, én is örülök a sürgősségi eljárás elfogadásának, mivel úgy gondolom, hogy a tej kérdésének felvétele a 186. cikkbe úgy időszzerű, mint fontos kérdés.

Azzal érveltem, hogy egy olyan komoly helyzet, mint amiben a tejágazat van, sürgős intézkedéseket kíván az ágazat megvédelme érdekében – mind gazdasági, mind társadalmi okokból. Én pont olyan ország olyan régiójából származom, a portugáliai Azori-szigetéről, ahol a tejágazat nagyon jelentős, olyan régiókba ágyazódott be, amelyek társadalmilag elég sebezhetők, és ahol létfontosságú lenne a kvótarendszer 2015-ön túli fenntartása.

Az itt javasolt intézkedések meglehetősen erőteljesek, ugyanakkor fontosak és sürgetőek. Aggódom amiatt is, hogy a Bizottság hogyan fogja használni a ráruházandó jogköröket, különösen amiatt, hogy meglehetősen érzéketlenül cselekedett a válság során azáltal, hogy gyenge horderejű intézkedéseket fogantatott, túl későn és csupán erőteljes nyomás hatására. Ennek tudatában szeretném, ha a Bizottság olyan intézkedéseket előíró mellékletet nyújtana be a 186. cikkhez, amelyeket a tejágazatban való beavatkozásokor, fenntarthatóságának biztosítása érdekében lehet meghozni.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, nagyon üdvözlöm indítványukat. Ugyanakkor egy pontot bírálnom kell, és ez a tejkvótákra vonatkozó önkéntes felvásárlási program.

Egy ilyen programnak, ha sikert várunk tőle, kötelezőnek kell lennie, nem önkéntesnek. A tejkvóták visszavásárlására vonatkozó önkéntességi rendelkezést kontraproduktívnak tartom. Nem csak amiatt gondolom ezt, mert ez a rendelkezés kezdetben azt fogja jelenteni, hogy fenntartjuk a kvótanöveledést, amelyet ezután nehéz lesz visszafogni. A tejkvóták visszavásárlásával újra pénzügyi értékkel ruházzuk fel azokat, és ennek fő következménye az lenne, hogy megakadályozná a kiegyensúlyozást. Úgy érzem, el kell vetnem minden olyan intézkedést, amely korlátozza a kiegyensúlyozást. A kiegyensúlyozás különösen a tejkvóták megszüntetési időszakában szükséges eszköz a célból, hogy az egyéni gazdaságok jobban tudjanak igazodni a piachoz.

Az általam említett okoknál fogva kénytelen leszek elutasítani az indítvány e részét, bár az indítvány egészét meg fogom szavazni.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, igaz, hogy a tejágazat válságának részleges megoldását célzó intézkedéseket fogunk elfogadni.

Itt mindenki tisztában van állattenyésztőink helyzetével, és tudjuk, mit jelentenek ezek az intézkedések nekik és családjaiknak.

Gazdálkodóink nem akarnak állandó segítyezést. Annyit kérnek tőlünk, hogy tisztességesen végezhesék munkájukat és olyan elfogadható, igazságos áron adhassák el termékeiket, amelyek összhangban vannak az általuk nyújtott erőfeszítéssel és befektetéssel.

Biztos asszony, amellet, hogy ezekkel az új intézkedésekkel lökést és reményt adunk gazdálkodóinknak, jövőbeli reformok előtt állunk, a továbbiakban a Parlamentben megvitatandó nagyszabású reformok előtt.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, a biztos asszony legfontosabb mondanivalója az volt, hogy a piaci árak elkezdtek emelkedni. Ezt el kell ismernünk a Házban, és biztosítanunk kell, hogy eljusson a gazdálkodókhoz is. Azt mondjuk, 280 millió áll rendelkezésükre, de minden további eurócent, amit kapnak, többet ér, mint a szűkmarkúan eléjük vetett kifizetések. Ez a legfontosabb.

Fontosnak tartom, hogy egyesek élesen bírálták a Bizottságot. Ismerjük el, hogy közbeavatkozás és exportvisszatérítések révén lettek fenntartva az árak, még a termelők számára olyan szörnyen alacsony áron is, tehát úgy gondolom, a kritizálás felesleges és kemény. Támogatom a 186. cikk kiterjesztését, ha erre van szükségünk a 280 millió euró kifizetéséhez, amelyet inkább szimbolikusnak tartok, mint jelentősnek.

Lássuk a feladatokat! Át kell tekintenünk, hogy mi fog történni a KAP-reformmal 2013 után; a magas szintű csoport erre koncentrál. A tejágazatnak nyújtandó pénzt ma este megszavazó politikai csoportoknak annyit mondanék, hogy biztosítsák, hogy a megfelelően támogatott közös agrárpolitikát 2013 után is támogatják; szavaik különben csak üresen zengnek.

José Bové (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, elnézését kérem, korábban kellett volna megérkeznem, de feltartottak. Francia rádióhallgatóknak magyaráztam el, hogy mi történt tegnap Luxembourgban.

Úgy hiszem, a Tanács határozata rossz, hiszen a szövegben megjelenő egyetlen szó a „szerkezetátalakítás”. Franciaországban az 1984-ben összeírt 480 000 tejtermelőből mára már kevesebb mint 88 000 létezik.

Ma azt mondták nekünk, hogy még több termelőt kell kiszorítani, és hogy az ezáltal nyert pénz – ez megjelenik a szövegben – azokhoz a termelőkhez fog kerülni, akik túllépték kvótájukat. A termelésnek így még inkább koncentrálnia kell és a leghátrányosabb területek tejtermelői kiszorulnak. Ez nem jó megközelítés.

A rendelkezésre bocsátott 280 millió euró – ezt az összeget már említették – farmonként havi 50 eurónak felel meg egy évre. Ez bagó; már-már a termelők által megélt válság lekicsinylése.

Végül a 186. cikk tárgyában azt szeretném mondani, hogy amikor mezőgazdasági ügyekben az együttdöntés felé haladunk, elfogadhatatlan, hogy jogkört, biankó csekket adjunk a Bizottságnak.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Szeretnék egy kérdést feltenni a biztos asszonynak, valamint megköszönni, hogy eljött a Parlamentbe. Ön azt mondta, hogy a tejágazat megsegítésére szolgáló alaphoz ígért forrásokat a tagállamoknak egy történelmi tényező, más szóval a kialakított kvóták alapján utalják ki. Ugyanakkor számos tagállam azt állítja, hogy e kvóták igazságtalanok. Valójában ez az oka annak, hogy számos tagállam ragaszkodik a piac deregulálásához. Néhány állam például annyit sem tud termelni, hogy fedezze a saját fogyasztását. Nem gondolja, hogy egy történelmi tényező használata fenn fogja tartani ezeket az igazságtalanságokat...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Össze kell foglalnom kérdésemet, hogy ne fussak ki túlságosan a rendelkezésemre álló időből. A biztos asszony azt mondta, hogy a források a tagállamoknak egy történelmi tényező alapján lesznek kiutalva. Ugyanakkor számos tagállam azt állítja, hogy az így kiutalt kvóták igazságtalanok. Valójában ez az oka annak, hogy számos tagállam ragaszkodik a piac deregulálásához. Nem gondolja, hogy egy történelmi tényező használata fenn fogja tartani ezeket az igazságtalanságokat?

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Szeretném üdvözölni a Tanácsnak és a Bizottságnak a tejtermelés megsegítésére 2010-ben nyújtandó 280 millió eurós különtámogatási csomagról szóló döntését. Ez egyértelmű jelzést küld mindazoknak, akik nap mint nap megszenvedik a válság negatív következményeit. Hangsúlyozom, hogy ez a megfelelő válasz nem egy egyedi gazdasági megoldás, hanem az európai tejágazat helyreállítására, stabilizálására és fejlesztésére irányuló, célzott, hosszú távú stratégia része. Ezért fontos figyelembe venni azokat az intézkedéseket, amelyeket az egyes tagállamok el fognak fogadni. Szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy Bulgária csak részben tudja elfogadni az 1234-es rendelet módosítására irányuló javaslatokat. Ragaszkodunk ahhoz, hogy a tervezet kifejezetten rögzítse, hogy a nemzeti kvóták kezelését a tagállamok belátásuk szerint gyakorolhassák majd. Fontos, hogy megtartsuk annak lehetőségét, hogy a tejkvóták nemzeti tartalékokon keresztüli felvásárlásának és újraelosztásának jelenlegi rendszerét választathassák. Nem igazán engedhetjük meg magunknak, hogy visszatartsuk vagy begyűjtsük a termelőktől a fizetést, mivel a bolgár tejágazat korszerűsítés alatt áll. Máskülönben a bolgár termelők még 2015 után sem lesznek versenyképesek.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Elnök úr, természetesen örömmel elfogadjuk az új megoldásokat, amelyek célja a gazdálkodók, és köztük a lengyelországi gazdálkodók megsegítése. Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy ha pénzről beszélünk – és most pénzről beszélünk –, a pénz tényleges elosztásának módja nagyon lényeges. El kell jutnia azokhoz, akik a leginkább megérzik a válság hatásait, és nem fogok támogatni olyan politikát, amely értelmében egyenlő összeget adunk mindenkinek, egyenlően kevés összeget, vagyis valójában senkinek nem segítünk.

Másodszorban ha szabad, hadd hivatkozzak a történelemre egy pillanat erejéig, mielőtt a jövőre térnék. Biztos vagyok benne, hogy mindnyájan emlékszünk azokra a csodás évekre, több mint egy éve már, amikor a gazdálkodók nagyon jó árat kaptak a tejükért. Ugyanakkor jelentős uniós támogatásban részesültek a tejágazat korszerűsítéséért. Ezért fontos, hogy e tapasztalatra építsük a jövőt, és hogy következtetéseket vonjunk le a hibáinkból, hiszen egész biztosan követtünk el hibát. Ugyanilyen fontos számunkra az, hogy elgondolkodjunk

arról, hogyan tervezzük meg ezen ágazat fejlesztését, hiszen a pénz rendelkezésre áll mind közvetlen támogatás formájában, mind a vidéki területek fejlesztése számára. Ezenfelül rendelkezésünkre áll a tejkvóták eszköze is.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Biztos asszony, a következő kérdést szeretném Önnek feltenni: mire akarja a Bizottság elkölteni a 280 millió eurót? További szerkezetátalakításra, vagy még inkább – ahogy azt 21 tagállam akarta – a piacba, a piaci mechanizmusokba történő injekcióra? A gazdálkodók azt szeretnék, ha a pénzt a mechanizmusok támogatására költenénk. Jelenleg nem képesek további kölcsönöket felvenni vagy fejleszteni termelékenységüket. Jelen pillanatban nem képesek folytatni a korszerűsítést, mert elvesztették fizetőképességüket. Nem akarnak hűtőket vagy fejőgépeket vásárolni, ez nem a további beruházások ideje. A 280 millió euró nem egészen 2 eurót jelent az Európai Unióban termelt tej tonnájáért.

Amikor az Európai Bizottság az általa „a kvótarendszer kezelési mechanizmusa” elnevezés alatt említett javaslattal áll elő, valójában a termelést akarja korlátozni. Meg kell vizsgálnunk, hogy nem fog-e megismétlődni a cukorpiac reformját követő állapot, amely révén ma már problémáink vannak a cukorkínálattal. Most a tej- vagy gabonatermelés korlátozásának ideje van? Biztos vagyok benne, hogy nem ezt akarjuk.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, örülök, biztos asszony, hogy csupán néhány héttel azután, hogy ez a Parlament állásfoglalást fogadott el a tejről, eljött, hogy a kéréseinknek megfelelő intézkedéseket terjesszen elő. Egyetérték a 186. cikkre vonatkozó javaslatával, beleértve az időbeli korlátot is, amely szerintem ésszerű. Ugyancsak támogatom az Ön által javasolt differenciált kvótakiosztást.

El kell mondanom, hogy a kvóták visszavásárlására vonatkozó javaslat már inkább megdőbönt. Személyesen Ön mondta heteken, hónapokon keresztül, hogy a jelenlegi válságot nem a kvótarendszer okozta, és ennek tudatában úgy gondolom, hogy ez a visszavásárlási javaslat nem teljesen következetes. Végezetül el szeretném mondani, hogy itt nem fejezhetjük még be. További lépéseket kell tennünk, és különösen az olyan nehéz helyzetben lévő területeken, hegyvidéki területeken működő tejágazat tekintetében, ahol a tejtermelésnek nincs alternatívája.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretném őszinte köszönetemet kifejezni a 280 millió euróért. Igazán remélem, hogy a pénzösszeg teljes egészében elér 40 000 ausztriai tejtermelőnkhez, mert igazán nagy szükségük van rá. Biztosan tisztában vannak a hegyvidéki régiókban és a kisméretű családi gazdaságokban uralkodó helyzettel.

Biztos asszony, Ausztria mindig is a kvóták megszüntetése ellen volt. Rendben, Ön kijelölte az útját és azt következetesen végig is járta. Természetesen megpróbáljuk majd felkészíteni rá gazdálkodóinkat és a lehető legnagyobb mértékben segíteni őket. Akárhogy szeretném, egyszerűen nem értem az önkéntes kvótafelvásárlási programra irányuló javaslatát. Ha ezt alkalmazzuk, pontosan a kivonandó kvótáknak megfelelő ár- és érték-felértékelést fog eredményezni. Ezt hogy magyarázzuk el az ausztriai gazdálkodóknak?

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, figyelmesen végighallgatva a ma esti vitát, úgy gondolom, az lehet az érzése az embernek egyes felszólalások hallatán, hogy ez az első lépés, amit az Európai Unió tejágazatának megsegítésére igyekszünk tenni. Ez óriási tévedés. Biztos vagyok abban, hogy legalább néhányan Önök közül tudják, mi is történik ez év januárja óta, amikor megindítottuk a köz- és magánraktározást, az intervenciót és az exportvisszatérítéseket. A nyár során számos különböző intézkedést fogantatosítottunk, ezért úgy gondolom, külön tanulmányt kellene összeállítanunk az új parlamenti képviselőknek arról, hogy mi is történik valójában január óta.

A két mai javaslat két konkrét pontjával kapcsolatban el kell ismételmem, hogy a felvásárlási rendszer nem új rendszer. Már jelenleg is a tagállamok rendelkezésére áll, ha egyes tejtermelőket meg akarnak segíteni. Ez egy javaslat, ezért nem szeretném kötelezővé tenni; ez egy lehetőség a tejtermelők megsegítésére. Az általuk megvásárolt kvótát megtarthatják a nemzeti tartalékukban és később, amikor úgy kívánják, kioszthatják. Ez volt a vita egyik része.

A másik rész, amely messze a legnagyobb érdeklődést keltette ma fel, a 186. cikk. A tejgazdálkodás 186. cikk alá vonásának oka az, hogy fontos, hogy gyorsan tudjunk reagálni. Mellesleg nem látom semmi okát annak, hogy a tejgazdálkodás miért ne tartozhasson a 186. cikk hatálya alá, amikor különösen a húsipari ágazaton belüli területek oda tartoznak. És általánosságban azoknak, akik attól tartanak, hogy a Bizottság biankó csekket kap és azt tehet, amit akar, nem szabad megfélemleniük arról, hogy a 186. cikk valójában nagyon pozitív rendszer, amely lehetővé teszi, hogy nagyon gyorsan reagálva segíteni tudjunk nehéz helyzetben lévő embereken. Ez tehát nem egy biankó csekk. Ahogy azt bizonyára tudják, az Irányítóbizottságban kerül megvitatásra.

Meghallgattam a három- vagy négyéves, korlátozottabb időszakokkal kapcsolatos elképzeléseiket. Szerintem ez akadályozná a tejtermelőket – de természetesen meghallgattam, amit mondtak.

Emellett úgy gondolom, hogy sok félreértett gondolat hangzott el. Ennek a 280 millió eurónak nem a szerkezetátalakítás a célja. Ez csupán nagyon gyors kifizetést tesz lehetővé, mielőtt a vonatkozó formalitásokat elintéztük, a novemberi Ecofin-ülés elfogadja és a 2010-es költségvetés aláírásra kerül. Ez azt jelenti, hogy azonnal cselekedhetünk, amit nem tehetnénk meg, ha a 186. cikk nem lenne hatályban. Ez tehát nem szerkezetátalakítás. Ahogy korábban mondtam, a tagállamoknak nyújt lehetőséget arra, hogy a legrászorultabbakat ebből a nemzeti költségvetésből kifizessék.

Hogyan kellene elosztani? Világosan elmondtam, hogy a termelés alapján kell megtörténnie. Látom, hogy más elképzelések is vannak, de ha elkezdünk belsőleg vitázni az elosztás módján, akkor az szerintem a következő év végéig is eltart, mert annyi remek ötlet lesz, hogy soha nem tudunk majd közös álláspontot kialakítani a kérdésben.

Válaszok néhány konkrét kérdésre. Szeretném elmondani, hogy a termelői szervezetek kitűnő lehetőséget jelentenek. Szükségesek is. Ezt már elmondtam korábbi plenáris üléseken is, különösen, amikor a gyümölcs- és zöldségrendszert tárgyaltuk. Ha a gazdálkodók arra pazarolják idejüket és erejüket, hogy egymással versengjenek az erős kiskereskedelmi ágazattal való versenyezés helyett, tudom, hogy ki fog ebből győztesen és ki vesztesen kikerülni. Ezért azt mondom: működjenek együtt annak érdekében, hogy az egész élelmiszerláncban erősebb szemet alkossanak.

Teljes mértékben egyetértek Önökkel abban, hogy globális problémával nézünk szembe, hogy egy milliárd ember éhezik, mivel nem tudnak minden nap táplálékhoz jutni. Ezért fáj annyira azt látni, hogy európai gazdák mezőkre öntik ki a tejüket egy olyan helyzetben, amikor globálisan az éhínség problémáival állunk szemben. Ez nem a legjobb képet festi az európai mezőgazdaságról.

El kell mondanom, hogy nagyon lenyűgözött, ahogy két képviselőnek, Bové úrnak és Häusling úrnak sikerült kibővítenie felszólalási idejüket. Alaposan megvizsgáltam, hogy is csinálták. Nem tudom, hogy a Parlament új eljárása-e, hogy egy felszólaló helyettesíthet egy másikat, aki aztán a „catch the eye” eljárás szerint felszólalhat. Meglehetősen ötletes, mondhatom.

(Taps)

Elnök. – Ezzel a vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Biztos asszony, annyit küzdöttünk már, hogy a Bizottság előterjessze a javaslatokat, hogy nem tehetjük meg, hogy elutasítunk bármilyen Önöktől érkező hozzájárulást a tejtermelők és családjaik számára oly nehéz időkben. A Bizottságnak sajnos sok időbe telt cselekednie. Csak akkor lépett, amikor intenzív nyomás érte a tejtermelők részéről, az Európai Parlamenttől és 21 tagállamtól. A következő hozzáfűznivalóim vannak az Ön által ismertetett intézkedésekkel kapcsolatban:

1: A 280 millió eurós alap túl kevés a területen jártas, mind technikai, mind politikai szakértőkből álló Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által egyhangúlag szükségesnek ítélt 600 millióhoz képest. Ezt a politikai nyilatkozatot maga az Európai Parlament is jóváhagyta. Ezért a Parlament által csupán egy hónapja szükségesnek ítélt összeg kevesebb mint felét nem tudjuk elégségesnek tekinteni.

2: A tej 186. cikkbe való beillesztése a Bizottság számára azonnal felhasználható operatív eszközt nyújt, de ez nem jelenti azt, hogy a Parlament ezután nem fogja figyelemmel kísérni az ügyet. További eszközökre van még szükségünk a piac szabályozásához. Fenn kell tartanunk a kvótarendszert és a tej értékesítési láncába átláthatóságot kell bevezetnünk. E két eszköz nélkül lehetetlen lesz visszaállítani és garantálni a stabilitást Európa vidéki területein.

Béla Glattfelder (PPE), írásban. – (HU) Üdvözlöm az Európai Bizottság által kezdeményezett intézkedéseket az európai tejtermelők megsegítésére. Ezek az intézkedések azonban csak enyhíthetnek a válságon, megszüntetni azonban nem tudják. Ehhez vissza kellene vonni a tejkvóta emelésekre vonatkozó döntéseket. Az Európai Bizottság, és személyesen Mariann Fischer Boel azonban továbbra sem hajlandó beismerni, hogy hibásan döntöttek. Egyetértek az európai gazdák követelésével: vonják vissza a kvótaemelést.

Ellenzem a kvótarendszer 2015-ben történő végleges felszámolását is. Egyetértek a legnagyobb európai gazdaszervezet, a COPA-COGECA álláspontjával, miszerint a tejpiac szabályozására 2015 után is szükség van. A jelenlegi válság fontos tanulsága, hogy szükség van a tejpiac szabályozására. Enélkül az árak kiszámíthatatlanná válnak. A nagymértékű áringadozás okozta veszteségek elviselhetetlenek az európai tejtermelők számára.

A jelenlegi sürgősségi intézkedésekkel kapcsolatban felhívnom a figyelmet arra, hogy a de minimis támogatások 7500-ról 15000 euróra történő emelése gondokat okozhat a nehezebb költségvetési helyzetben lévő tagállamokban. Félő, hogy ezekben az országokban, így pl. Magyarországon, a kormányok nem fogják nyújtani a maximális támogatást, ezért ezen országok gazdái még nagyobb versenyhátrányba kerülhetnek.

Bízom abban, hogy az Európai Parlament a 2010-es költségvetésről szóló csütörtöki szavazáson támogatja azt a – többek között általam is benyújtott – módosító indítványt, amely növelné az iskolatej program támogatását.

Marine Le Pen (NI), írásban. – (FR) A tejtermelők által válság sújtotta szektoruk megmentése érdekében hetek óta tartott demonstrációkra válaszul az Európai Bizottság létrehozta a 280 millió eurós „tejalapot”. Fischer Boel asszony ezért, miután hetekig a csőd közelében álló gazdák nyomora süket fülekre talált nála, engedett a nyomásnak. E pénzügyi intézkedés ugyanakkor nevetséges és csupán arra szolgált, hogy egy darabig elhallgattassa a termelőket. Egyáltalán nem rendezi egy, a tejkvóták tervezett megszüntetésével eltűnőben lévő ágazat problémáját. A tejtermelők nem jótékonykodást vagy segítségnyújtást akarnak, hanem a piac szabályozását annak érdekében, hogy a tejuket olyan áron tudják eladni, amelyből tisztességesen megélik és gyermekeik számára jövőt biztosíthatnak. A szabad és igazságos verseny dogmáját rendületlenül kikényszerítő Európai Unió gazdálkodók ezreit fogja kiszolgáltatni a piaci törvények kénye-kedvének. Ez ugyanaz az ultraliberalizmus, mint ami havonta munkások ezreit taszítja munkanélküliségbe. A mézszárlás azonnali leállítását most a legsürgősebb feladat.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) Üdvözlöm az agrárminiszterek luxembourgi tanácsülésén született elvi megállapodást a tejágazatnak juttatandó 280 millió eurós különtámogatásról. Uniós szinten egy liter teje egy eurócent pótlólagos támogatás jut, ami rendkívül csekély. Az Európai Bizottság több hónapos merev ellenállás után kis mértékben engedett a gazdák és azon 21 tagállam, köztük Magyarország, és az Európai Parlament nyomásának, amelyek már múlt hétfői brüsszeli informális tanácskozásukon pótlólagos forrást követeltek az ágazat számára. A késlekedő uniós intézkedések ellenére a magyar kormány gyorsan lépett a tejesgazdák érdekében, és a költségvetési lehetőségekre figyelemmel mindent megtett megsegítésükre. Magyarország a vidékfejlesztési források és az Európai Gazdaságfejlesztési Program keretében átcsoportosítható összegeket 100%-ban felhasználta a tejágazat megsegítésére. Ilyen kiváló mutatókkal rajtunk kívül csak Lettország és Málta rendelkezik. A 280 millió eurós keretösszegeből nagyjából 3,3 millió euró, körülbelül 890 millió forint jut közvetlenül a magyar tejesgazdáknak. Felhasználásáról a magyar kormány szabadon dönthet, a Bizottság mindössze arra tett javaslatot, hogy a rendkívüli támogatásból a leginkább rászoruló termelők kapjanak, amely egybeesik a magyar célkitűzésekkel. Az összeg kifizetésére a 2010-es költségvetés jóváhagyását követően, jövő év elején kerülhet sor.

16. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

17. Végrehajtási intézkedések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

(Az ülést 21.10-kor berekesztik)